

Джоана Линдзи

A romantic illustration of a man and a woman in a tropical setting. The man is shirtless, muscular, and has long, flowing blonde hair. He is embracing the woman from behind. The woman has long, dark, wavy hair and is wearing a light-colored, sleeveless dress. They are standing on a wooden deck or pier, with a large, dark, circular object (possibly a wheel or a piece of machinery) behind them. The background shows a tropical landscape with palm trees and a blue sky.

**ТВОЯТА
МАГІЯ**

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ТВОЯТА МАГИЯ

Превод: Иванка Радинска

chitanka.info

Красива, палава и безсрамно дръзка, Ейми е истинска дъщеря на рода Малори — дива и безразсъдна като най-непоправимите си братовчеди. Влюбва се не в кого да е, а в суровия и избухлив американски капитан, който преди време едва не е обесил чичо ѝ Джеймс заради пиратство. Красивият Уорън Андерсън е шокиран от предизвикателствата ѝ и не смята да се поддава. Но страстта е по-силна от старите вражди, по-силна от разума...

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон, 1819 г.

Сервитьорката въздишаше ли, въздишаше — тримата красиви джентълмени, които, по всичко изглежда, бяха все млади благородници, не искаха от нея нищо друго, освен пиене, въпреки нейното старание да им предложи и личните си услуги. Независимо от това, тя продължаваше да се върти около тяхната маса с надеждата, че някой от тях ще промени намеренията си, особено онзи със златистата коса и чувствените зелени очи — очи, които обещаваха неznайни удоволствия, стига само да успееше да привлече вниманието му. Дерек, така бе чула да го наричат. Още щом той пристъпи прага на странноприемницата, сърцето ѝ беше подскочило. Никога не бе виждала толкова красив мъж... до момента, в който най-младият от тримата влезе след Дерек.

Колко жалко, че този трябваше да е толкова млад; опитът ѝ с момчета на неговата възраст винаги бе давал крайно незадоволителни резултати. От друга страна, в очите на младежа проблясваше дяволски, зъл пламък, който караше момичето да се чуди да не би пък, въпреки крехката си възраст, той да знае как да достави удоволствие на една жена. Беше по-висок и по-як от двамата си другари, косата му имаше цвета на тъмна нощ, а очите му бяха яркосини като кобалт. Изобщо, момъкът бе толкова привлекателен, че си струваше да се провери дали наистина има опит с жените.

Третият член на групичката, който ѝ се стори най-възрастен, далеч не притежаваше красотата на своите приятели, макар че, в интерес на истината, също изглеждаше добре — просто другите двама грабваха погледа и не оставяха място за него. Момичето отново въздъхна. Чакаше, надяваше се, хвърляше откровено предизвикателни погледи, но май тази вечер нямаше да има късмет. Мъжете изглеждаха изцяло погълнати от пиенето и разговора си.

Без да обръщат внимание на сластолюбивите помисли, които предизвикваха, тримата приятели изведнъж промениха темата на

дружеския си разговор.

— Как го постига той, Дерек? — почти проплака Пърси, като леко заваляше думите. Ставаше въпрос за най-младия от тримата — Джереми, братовчедът на Дерек. Седи тук, пие с нас чаша след чаша... напива ни, мътните го взели, а на него самия нищичко му няма.

Двамата братовчеди Малъри се усмигнаха един на друг. Пърси нямаше представа, че Джереми знае доста неща за алкохола и жените. Беше ги научил от една шайка пирати, но това бе известно само в кръга на семейството му, както и фактът, че самият баща на Джереми — Джеймс Малъри, виконт Райдинг — беше предвождал същите тези пирати по времето, когато бе известен с прозвището Хоук. Пърсивал Олдън, или Пърси, както го наричаха всички, не биваше да знае това. Добрият стар Пърси не можеше да запази нищо в тайна, дори ако собственият му живот зависи от това.

— Не съм ли ти казвал, че чичо Джеймс ми нареди да разреждам питиетата на Джереми? — Лицето на Дерек не трепна при тази нагла лъжа. — Иначе нямаше да пускат младока да излиза с мен.

— Боже, какъв ужас! — Сега, когато получи уверение, че осемнадесетгодишният хлапак не го надпива, Пърси изведнъж се изпълни със съчувствие към него.

В края на краищата, със своите двадесет и осем години Пърси бе най-възрастният от тримата и следователно тъкмо той би трябвало да издържа най-много на алкохол. Вярно, че щом се стигнеше до сериозно пиене, Дерек, който беше на двадесет и пет, винаги успяваше да го засрами. Но да го задмине младият Джереми — както преди малко се бе сторило на Пърси — е, това вече би било прекалено. А всъщност младежът си бил направо за оплакване. Как можеше този покаял се хаймана, баща му, да го следи толкова изкъсо, че даже да вербува останалите от семейството на помощ, само и само да му развали удоволствието?!

Все пак, Дерек никога не беше пречил на Джереми да изчезне по късна доба с някоя хубавелка под ръка, така че момчето не бе лишено от всички удоволствия. На практика, откак Дерек бе взел младия си братовчед под своето крило преди година, Пърси не можеше да си спомни нито един случай, в който Джереми да не е успял да намери жена, готова да прекара няколко много интимни часа с него, без значение къде замръкваха тримата приятели — в оживена

странноприемница, в скъп публичен дом или на някое от многобройните светски събирания. Да, момчето имаше дяволски късмет с жените. Независимо от своята възраст, независимо дали бяха уличници или дами, всички те намираха най-младия мъж от рода Малъри за неустоим.

В това отношение той се беше метнал на баща си Джеймс и на своя чичо — Антъни Малъри. Джеймс и Антъни — най-малките от четиримата брата Малъри — на времето бяха скандализирали града със своите похождения. Дерек, единственият син на най-стария Малъри, имаше не по-малък успех сред нежния пол, само че той бе далеч по-дискретен и внимателен при избора си, така че няколкото скандала, в които се беше забъркал, нямаша нищо общо с жени.

Като премисли всичко това, Пърси повика сервитьорката и прошепна нещо в ухото ѝ. За двамата братовчеди, които го наблюдаваха, не бе трудно да се досетят, че в този момент той поръчва по още една чаша и я моли „тайничко“ да не разрежда с вода питието на Джереми. Едва се сдържаха да не избухнат в смях. Но Дерек забеляза как момичето се намръщи и се кани да обясни на младия лорд, че в никоя от досегашните чаши не е имало никаква вода. Затова той бързо улови погледа ѝ, кимна и ѝ смигна, за да ѝ покаже, че става въпрос за игра, в която тя също трябва да участва. Момичето разбра и се усмихна. Умница.

Дерек си каза, че трябва да възнагради малката госпожица, макар и не по начина, по който тя би искала. Не бе му убягнало как още от влизането им сервитьорката беше използвала всичките си прелести — а тя ги имаше в изобилие — за да привлече вниманието му. Но той нямаше намерение да я насърчава, защото плановете му за късните часове на нощта бяха други.

Често идваха в тази странноприемница, но това момиче беше ново. Щеше да се възползва от услугите ѝ по-късно. Всички щяха да го направят, стига да се задържеше на тази работа. Но не тази вечер; не и след като няколко часа по-рано и тримата бяха пожънали успехи на годишния бал за откриване на сезона у семейство Шепфърд.

И Дерек, и Джереми бяха задължени да присъстват на този бал, защото той бе официалният дебют на тяхната най-млада братовчедка Ейми в обществото. Още от шестнадесетгодишна възраст ѝ бяха позволявали да присъства на някои събирания, но никога не беше се

появявала на бал, а още по-малко — нагиздена като тази вечер. Господи, с балната си премяна малката палавница бе поразила всички и най-много — мъжете от семейството (на бала присъстваше целият род Малъри). Не спираха да се чудят кога, дявол да го вземе, сладката, немирна Ейми беше успяла да се превърне в такава пленителна, чувствена красавица.

Хм, може би ако сега поговореха за това, мисълта на Пърси щеше да се отклони от тайното му споразумение със сервитьорката. Дерек познаваше Пърси много добре, защото бяха приятели от години, и знаеше, че скъпият му другар всеки момент ще се изтърве и ще признае какво е замислил. Просто Пърси наистина не умееше да пази тайни, дори и своите собствени.

За да му попречи да се издаде, Дерек се обърна към Джереми и пристъпи към въпроса:

— Напоследък ти придружаваше Ейми, когато братята ѝ бяха заети. Защо не ни предупреди, че тази немирница изведнъж е разцъфнала толкова буйно?

Джереми вдигна рамене.

— Кой казва, че е било изведнъж? Дрехите, в които леля Шарлот настояваше да се облича Ейми, добре скриваха онова, което е под тях, но то си е там от доста време. Трябва само да имаш набито око...

Дерек едва не се задави, опитвайки се да сдържи смеха си.

— Мили боже, човече, тя ти е братовчедка! Не трябва да забелязваш такива неща у една братовчедка.

— Така ли? — Джереми беше искрено изненадан. — Дявол да го вземе, къде го пише...?

— Сигурно в книгите на баща ти — отвърна Дерек и го погледна многозначително.

Джереми въздъхна.

— Предполагам. Татко винаги дяволски се вбесяваше, когато се възхищавах от Рийгън повечко, отколкото той смяташе за необходимо.

Рийгън също беше тяхна братовчедка — единствената племенница, за чието отглеждане се бяха погрижили двамата по-стари братя Малъри. Всъщност само Джереми и баща му я наричаха Рийгън и Дерек нямаше нищо против това име, за разлика от своя баща и от другите чичовци. Останалите от семейството я наричаха Реджи, докато в действителност името ѝ бе Реджина. Преди няколко години скъпата

братовчедка се беше омъжила за най-добрия приятел на Дерек — Никълъс Идън.

— Но аз не съм казал, че се интересувам от Ейми — уточни Джереми. — Просто казах, че съм забелязал как тя се е закръглила точно където трябва.

— И аз забелязах — неочаквано се включи Пърси. — Нямах търпение да дебютира в обществото. Дори мисля да я поухажвам.

При тези думи двамата братовчеди тревожно се приведоха напред. В момента приликата с бащите им, които ревниво охраняваха младата Ейми, бе направо поразителна. От устните на Дерек се отрони възкликание:

— Защо ти е да вършиш нещо толкова глупаво? Да си с Ейми означава да разгневиш до смърт моите чичовци. Не забравяй това. Нима наистина искаш да си имаш работа с Антъни и Джеймс Малъри, да не говорим за моя баща?

Пърси леко пребледня.

— Мили боже, не! Не бях се замислял за това, наистина не бях.

— Е, замисли се.

— Но... но аз смятах, че са взели присърце само съдбата на Реджи, жената на Ник. Те не се тревожеха за по-големите сестри на Ейми — Клер и Даяна.

— Клер никога не е била примамка за развратници като теб, Пърси, така че нямаше защо да се тревожат за нея. А пък чичо Едуард одобри още първия избор на Даяна — затова тя се омъжи толкова скоро след дебюта си. Освен това, за разлика от Реджи, и двете момичета имаха баща, който да се грижи за тяхното добруване. Ето защо чичовците не сметнаха за необходимо да се намесват.

Пърси се оживи.

— Е, значи просто ще получи съгласието на чичо Едуард и това е, нали?

— Не разчитай на това. За разлика от Клер и Даяна, Ейми твърде много прилича на Реджи. Тони и Джеймс ще я държат изкъсо, точно както не изпускаха Реджи от очи, преди тя да се омъжи за Ник. Какво да се прави, навик. — Дерек внезапно се усмихна и се обърна към Джереми. — Господи, видя ли физиономиите им тази вечер? Малката направо ги гръмна. Не мисля, че друг път съм виждал баща ти да остава без думи.

Джереми се изкикоти.

— Аз съм го виждал, но ти си прав. Предполагам, че трябваше да го предупредя.

— Мен също — натърти Дерек.

Джереми повдигна лявата си вежда, имитирайки безупречно една от характерните гримаси на своя баща, и каза нелюбезно:

— Не те смятах за такъв глупак, та да не забележиш, че Ейми е пораснала. На баща ми му е простено — той си има нова съпруга, която да отвлича вниманието му, но какво е твоето извинение?

— Рядко виждам малката — защити се Дерек. — Когато те изхвърлят от училище и се завърнеш тук, тя винаги вика за кавалер теб, а не мен.

Изглеждаше, че назрява сериозна свада, затова Пърси реши да се намеси с предложение.

— Ще се радвам аз да се заема с тази задача, ако стане нужда.

— Млъкни, Пърси! — машинално казаха двамата братовчеди в един глас.

Но Дерек се опомни пръв. Сети се, че сега най-важното бе да охладят внезапния интерес на Пърси към младата Ейми, и бързо се върна към темата, която изглеждаше най-подходяща за тази цел. Обърна се към Джереми.

— Чичо Джеймс наистина беше изненадан от промяната у Ейми, нали?

Джереми схвана накъде бие братовчед му.

— О, да. Чух как татко въздъхна и каза на чичо Тони: „Пак се започва“.

— И какво отвърна чичо Тони?

Джереми се изкикоти при спомена за сцената, на която бе станал свидетел.

— Досещаш се какво — „Оставям нещата на теб, старче, понеже нямаш друга работа, освен да спиш в леглото си нощем“.

Пърси намери това за забавно и се засмя. Дерек, от своя страна, се изчерви. И двамата бяха схванали значението на тези думи — Джорджина, младата съпруга на Джеймс Малъри, в момента беше много, много бременна. Всъщност се очакваше до края на седмицата да роди. Джереми вече бе доверил на братовчед си, че лекарят на Джордж е предупредил съпруга ѝ засега да си държи ръцете далеч от

нея. Тогава Дерек също се беше изчервил. Причината бе проста. Първата му среща с новата съпруга на чичо му се беше състояла на излизане от една странноприемница близо до пристанището. Джорджина се бе сблъскала с него, всъщност направо бе връхлетяла в ръцете му и той моментално беше изпълнен с твърдото намерение да я има и в леглото си още същата нощ... докато не се бе появил Джереми, за да го информира, че се опитва да прелъсти новата си леля.

Тази насока на разговора очевидно изненада Пърси, защото единственото, което успя да каже, беше:

— Да не би затова баща ти отново да е в списъка на залаганията при Уайт?

Тъй като въпросът му бе отправен към Джереми, младежът отговори:

— Не знаех, че е залагал.

— Не той — поясни Пърси. — Другите залагат за това, че до края на седмицата той ще участва, или поне ще бъде пряко отговорен минимум за три боя.

Джереми се разтресе от смях. Дерек каза раздражено:

— Не е толкова смешно, Джереми. Когато чичо Джеймс се бие с някого, нещастната жертва обикновено остава на място. Приятелят ми Ник го изпита на собствения си гръб. За малко да пропусне сватбата си с нашата Реджи, след като баща ти го остави на легло цяла седмица.

Джереми наистина стана сериозен, защото заради отнесения пердах добрият стар Ник бе вкарал баща му в затвора. Инцидентът доста беше разбунил духовете на времето и на младежа му се искаше да забрави колкото може по-бързо за това.

Без да осъзнава, че е извикал неприятни спомени у братовчедите, Пърси продължи да задава въпроси.

— Затова баща ти е в такова отвратително настроение, нали? Защото той и Джорджи не могат... е, сецаш се...

— В действителност — отговори Джереми, — няма нищо общо с това, Пърси. Баща ми без друго знаеше, че ще трябва да се въздържа за известно време. Нали брат му Тони премина през същото преди по-малко от два месеца? Не, ако той се зъби на всичко живо, което се изпречва на пътя му, то е заради писмото от братята на Джордж. Изглежда, че ще пристигнат за раждането. Всеки момент могат да се появят.

— Мили боже! — възкликнаха едновременно Дерек и Пърси.

— Нищо чудно, че вчера баща ти едва не ми откъсна главата, и то ей така, без причина — каза Дерек.

— Никога не съм виждал човек, който да изпитва към шуреите си такава неприязън, каквато изпитва Джеймс Малъри към своите американски роднини — отбеляза Пърси.

Дерек добави:

— Да, той ги ненавижда повече и от Ник, а чичо никак не харесва Ник.

— Точно така — каза Джереми. — Когато са в една стая най-доброто, което Джордж може да стори, е да държи всеки от тях далеч от гърлото на другия.

Всички те мъничко преувеличаваха. Всъщност Джеймс бе сключил нещо като полупримирие с шуреите си, преди те да отплават обратно към Америка. Но съвсем не беше сторил това с радост. Направи го само заради Джорджина и то само защото смяташе, че ги вижда за последен път.

Не че всички тези американци бяха толкова ужасни. Дерек и Джереми дори бяха излизали с двамата по-млади братя Андерсън, докато те бяха в Лондон. И си бяха прекарвали чудесно, особено с Дрю Андерсън, който бе най-вироглавият от петимата; Бойд — най-малкият, бе твърде сериозен, за да се забавлява като останалите. В действителност Джеймс не понасяше преди всичко един от братята — онзи, който беше настоявал да го обесят, когато преди година бе попаднал в ръцете им в Америка. Този Андерсън Джеймс никога нямаше да хареса, каквото и да се случеше.

— Дяволски много се радвам, че няма да живея у вас през следващия един месец — сподели Дерек с братовчед си.

Джереми му отвърна с широка усмивка:

— О, не съм сигурен. Ще бъде страшно интересно, ако питаш мен. Аз самият не възнамерявам да пропусна нищичко.

ГЛАВА ВТОРА

На другия край на Лондон, в новата си градска къща на Бъркли Скуеър, Джорджина и Джеймс се бяха споразумели да оставят настрана въпроса за предстоящото пристигане на братята Андерсън, поне за остатъка от нощта, защото по тази тема не можеха да постигнат съгласие и едва ли някога щяха да могат. В интерес на истината, Джорджина разбираше чувствата на съпруга си. В крайна сметка, нейните братя бяха го пребили от бой и го бяха тикнали зад решетките. А Уорън, най-разгневеният от всички тях, с радост би го окачил на бесилката, ако зависеше от него, под предлог, че тъкмо Джеймс бе пиратът, нападнал два от техните кораби. Това беше абсолютно вярно, но бе само повод.

Истинската причина, поради която Уорън искаше да заличи Джеймс Малъри от лицето на земята, беше фактът, че пиратът бе компрометирал Джорджина и бе обявил това на всеослушание пред едно събиране, на което присъстваше половината роден град на Андерсънови — Бриджпорт, щата Кънектикът.

Да, Уорън имаше огромна вина за ненавистта, която цареше между съпруга и братята на Джорджина. Но и Джеймс не беше безгрешен. Всъщност именно той с хапливия си език бе поставил началото на враждата. Едва по-късно, когато вече я бе отвел в Англия, Джорджина откри, че нарочно се е държал така, за да принуди братята ѝ да настояват за женитба. И наистина беше успял, но това не означаваше, че идеята Джеймс да бъде обесен бе изоставена, поне не и от Уорън.

От друга страна, Джорджина разбираше и Уорън. Братята ѝ мразеха англичаните още преди войната^[1] от 1812 г., заради блокадата на Европа, която бе прекъснала много от утвърдените търговски пътища на тяхната флотилия от кораби „Скайларк“. Освен това англичаните най-безогледно спираха корабите им и се качваха на борда, за да вербуват дезертъори за своята армия. На лявата си буза Уорън имаше малък белег от едно такова принудително нахлуване на

англичани на борда на кораба му. Бяха настояли да отведат част от неговия екипаж и той се бе опитал да им попречи.

Не, никой от братята ѝ не обичаше англичаните, а войната само бе задълбочила омразата им. Затова никак не беше чудно, че не смятаха Джеймс Малъри — английски виконт, бивш пират и на младини най-прочутият развратник в цял Лондон — за подходящ съпруг на своята единствена сестра. Ако Джорджина не бе лудо влюбена в мъжа си, братята ѝ никога нямаше да я оставят в неговите ръце. Джеймс знаеше това и то беше още една причина да бъде зле настроен спрямо Андерсънови, отношение, което явно никога нямаше да бъде напълно преодоляно.

Но тази вечер нямаше да разговарят с Джеймс за това. Темата бе много деликатна, особено сега, а Джорджина и съпругът ѝ се бяха научили да оставят деликатните въпроси извън спалнята. Не че не можеха да водят разгорещени препирни в тази стая. Просто тук обикновено се разсейваха със странични занимания, а това до голяма степен отнемаше добрия вкус на истинския спор.

Току-що бяха свършили едно такова приятно занимание. Джорджина все още бе в прегръдките на Джеймс, който нежно хапеше кожата на голото ѝ тяло — знак, че скоро щяха да се впуснат в нови игри. Джорджина се забавляваше, всъщност направо се заливаше от смях при мисълта как и Джеймс, и брат му Антъни, бивши разгулници, и то от най-лошите, след като бяха изрично предупредени да се въздържат от секс в последните дни на бременността на своите съпруги, с удоволствие се преструваха пред приятелите и семействата си, че въпреки искреното си възмущение, спазват заръките на лекарите.

Бяха успели да заблудят дори сина на Джеймс, Джереми, който се бе опитал да ги утеши с думите:

— Е, дявол да го вземе, какво са две седмици? Та ние сме били в открито море за много по-продължително време.

Поне Джереми, който вървеше с бързи крачки по стъпките на своя баща, би трябвало да се досеща за истината. Би трябвало да знае, че двама изключителни майстори в любовното изкуство, каквито бяха Джеймс и Антъни, винаги можеха да заобиколят лекарските забрани и да задоволят и себе си, и своите съпруги по други подходящи начини.

Точно като своя брат Антъни преди няколко месеца, Джеймс се забавляваше да се преструва на много докачлив по този въпрос. Така бе до момента, в който пристигна писмото от Америка. Сега вече лошото му настроение съвсем не беше престорено и никой не беше пощаден от неговите саркастични забележки, които поразяваха всички наред, при това с безотказна точност. Самата Джорджина бе улучена от няколко такива стрели, но тя отдавна бе измислила как да отвръща на съпруга си, а именно — изобщо не му отвръщаше, което винаги го вбесяваше до лудост.

Но в момента той не беше вбесен. Дори не мислеше за предстоящото пристигане на своите шуреи. Подобна мисъл само би развалила доброто настроение, което го бе обзело. Джеймс винаги се чувстваше щастлив и спокоен, когато неговата малка Джордж бе наоколо, а в този миг тя бе съвсем, съвсем близо. Ръцете му лениво я галеха; същото правеха и устните му, докато умът му бе зает с мисли за вечерта и за бала, на който бяха присъствали.

Проклет бал! Преди да се ожени за нищо на света не биха го накарали да стъпи на подобно място, но сега бе решил, че трябва да направи известни отстъпки в името на семейното си положение. „Старите“ (така Джеймс и Антъни наричаха по-възрастните си братя) бяха настояли на неговото присъствие. Не че някога се бе подчинявал на техните нареждания, нито пък се канеше да го направи сега. Просто Джорджина беше поискала да отидат на бала и това бе решило въпроса. Джеймс обичаше да ѝ доставя удоволствие.

В крайна сметка балът се оказа забавно преживяване, въпреки че през цялото време трябваше да слуша мърморенето на Антъни и хапливите му, пренебрежителни забележки по адрес на всеки наперен младеж, който канеше на танц племенницата Ейми. Това вече никак не беше забавно, особено след като Антъни го бе предупредил: „Тази я поверявам на теб, старче, защото тебе те нямаше при дебюта на Реджи. Което си е право, право си е — в края на краищата, Реджи ми докара достатъчно главоболия, особено когато се залюби с оня мръсник Идън. Тя дори не ми разреши да го застрелям, а сега вече е късно, защото се омъжи за него“.

Джеймс си имаше други причини да не одобрява Никълъс Идън, но това бе отделна история. Реджи твърдеше, че се е влюбила в него, защото много ѝ напомнял за нейните обични чичовци Антъни и

Джеймс, а това правеше нещата още по-лоши, понеже човек като тях двамата просто не можеше да бъде достатъчно подходяща партия за тяхната племенница. Въпреки всичко, нито Джеймс, нито Антъни можеха да упрекнат Ник за отношението му към Реджи, макар че през първата година от сватбата им той доста беше оплескал нещата. Сега обаче Никълъс бе идеалният съпруг. Колкото до това, че братята Малъри никога нямаше да го харесат, то бе просто въпрос на принципи.

Ето че сега още една тяхна племенница се появяваше в обществото. Като дъщеря на Еди, тя не бе отгледана от Джеймс и Антъни, за разлика от Реджи, която беше загубила родителите си едва двегодишна. Но със своята черна като въглен коса и с кобалтовосините си очи, Ейми толкова приличаше на Реджи, че можеха да минат за сестри. Тъкмо тази прилика променяше нещата. Тя бе пробудила у Антъни инстинкта за покровителство, макар че той упорито отричаше. А и самият Джеймс никак не хареса чувствата, които изпита при вида на всичките тия млади контета и негодници, надпреварващи се да привлекат вниманието на Ейми. До този момент той се бе надявал Джорджина да го дари с дъщеричка, прекрасна като малката Джудит, бебето на Антъни и Рослин. Но от бала насам желанията му бяха коренно различни.

— Будна ли си, Джордж? — попита провлечено Джеймс.

— Да, и бебето също.

Той се изправи в леглото и ласкаво докосна с ръце високата могила на издутия ѝ корем. Ритникът на малкото краче отвътре попадна точно върху дланта му. Джорджина и съпругът ѝ се спогледаха и се усмигнаха един на друг. Усещането, че бебето мърда в корема на неговата жена, винаги успяваше да развълнува Джеймс до дъното на душата му.

— Този път беше нежно — каза тя.

Джеймс се усмигна още по-широко.

— Ще бъде готов за ринга още от малък...

— Той? Мислех, че искаш момиче.

Той изсумтя.

— Не и след тази вечер. Оставям тревогите за момичетата на Тони и Еди.

Джорджина се усмихна. Познаваше много добре съпруга си и знаеше какво има предвид.

— Ейми наистина беше извънредно красива тази вечер, нали?

Вместо отговор Джеймс каза:

— Искам да знам как, по дяволите, не съм забелязал това, след като напоследък тя прекарва повече време тук, отколкото у дома си?

— Не че не си забелязал колко е красива. Ти просто не си забелязал колко е красива — натърти Джорджина. — Като неин чичо, от теб не се очаква да обръщаш внимание на това, че Ейми се е закръглила точно там, където трябва; особено след като Шарлот до последния момент продължаваше да я облича в онези момичешки дрехи с високи яки.

Изведнъж нова мисъл проблесна в ума на Джеймс и зелените му очи се разшириха.

— Мили боже, мислиш ли, че Джереми е забелязал? Да не би на това да се е дължала готовността му да придружава Ейми насам-натам?

Джорджина избухна в смях и се опита да го плесне, но огромният корем ѝ попречи.

— Невъзможен си, Джеймс. Защо продължаваш да приписваш такива развратни наклонности на това сладко момче? Той е само на осемнадесет, за бога.

Едната му руса вежда се изви като дъга — гримаса, която Джорджина някога не можеше да понася, но сега намираше за очарователна.

— Сладко? — повтори Джеймс. — Моят син? На осемнадесет години, а сякаш е на тридесет, този нехранимайко.

Джорджина беше склонна да признае, че Джереми изглежда по-голям, отколкото бе в действителност. Имаше ръста на чичо си Тони, което го правеше с десетина сантиметра по-висок от баща му, а с широкоплещестата фигура, наследена от Джеймс, той изглеждаше доста по-внушителен от останалите младежи на неговата възраст. Но Джорджина нямаше никакво намерение да споделя гласно мислите си. И без това Джеймс се надуваше от гордост всеки път, когато станеше дума за сина му.

— Хм, няма нужда да се безпокоиш за Джереми и Ейми. Научих, че са станали много добри приятели. От друга страна, и двамата са

достатъчно големи. Само след няколко седмици Ейми също ще стане на осемнадесет. Чудя се как Шарлот не я е накарала да изчака до рождения си ден, преди да ѝ разреши официално да дебютира в обществото.

— Предполагам, че заслугата е на Еди. Той винаги е бил твърде мекушав по отношение на момичетата, което, като се замисля, май не е много подходящо за Ейми точно в този момент.

Сега бе ред на Джорджина да вдигне вежди.

— Нима ще се заемеш лично и с тази своя племенница?

— Дума да не става — отвърна Джеймс малко по-сухо от обикновено. — Нали знаеш, че моята специалност са момчетата. Пък и ще бъда твърде зает с новия си син, за да се безпокоя за най-малката дъщеря на Еди.

Джорджина имаше сериозни основания да се съмнява в думите му. Бяха ѝ разказвали как съпругът ѝ бил взел толкова присърце грижите за Реджи, че когато не му позволили да прекара достатъчно време с нея, той я отвлякъл за няколко месеца в открито море, предизвиквайки гнева на братята си, които не му проговорили в продължение на години. Но Реджи беше любимката на братята Малъри, защото всички те я възприемаха като своя дъщеря, а Ейми... Може би Джеймс и Антъни щяха все пак да оставят грижите и тревогите за нея на собствения ѝ баща, още повече, че Едуард се бе справил много добре с останалите си четири деца... Хм, дума да не става.

— След като вече не искаш момиче, какво ще стане, ако все пак имаме дъщеря?

Той целуна тържествено корема ѝ, усмихна се и отговори с комичен тон:

— Ще упорствам, докато успея, Джордж. Бъди сигурна.

Ако той наистина решише да упорства, щеше да ѝ се наложи да прекара много време в леглото — в това Джорджина бе сигурна.

[1] Американско-английска война, наричана също Втора война за независимостта на Съединените щати. Поводът е отказът на САЩ да изпълнят искането на Англия за блокада на Наполеоновата империя. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

В дома си, една пресечка на север от Бъркли Скуеър, Ейми Малъри най-сетне се приготвяше за лягане. Седнала пред тоалетната масичка, тя разресваше дългата си черна коса, наблюдавайки в огледалото отражението на майка си Шарлот, която се щуреше из стаята, помагаше на старата Агнес да прибере балните дрехи на Ейми и се тюхкаше какво да прави със скъсания чорап, протритата обувка и изцапаните розови ръкавици.

Ейми отдавна се канеше да поговори с баща си за собствена камериерка. Двете ѝ по-големи сестри, Клер и Даяна, си имаха домашни помощници и бяха ги взели със себе си, когато напуснаха дома, за да заживеят със своите съпрузи. А Ейми винаги използваше нечия чужда камериерка. Ето сега например, единствената, останала на разположение, беше старата Агнес, която бе в семейството още от детството на майка ѝ. Ейми искаше жена, която наистина да ѝ помага, а не непрекъснато да мърмори и да се разпорежда с живота и вещите ѝ както намери за добре. Крайно време бе този въпрос да бъде решен и... Господи, не можеше да повярва, че мисли за такива дреболии сега, в края на най-вълнуващия ден в своя живот.

Всъщност имаше един ден, който бе дори по-вълнуващ. Ден, който никога нямаше да забрави. Оттогава бяха изминали шест месеца, но споменът за него живееше в съзнанието ѝ. Това беше денят, в който Ейми бе срещнала братята на Джорджина Малъри и бе взела дръзкото, но твърдо решение да се омъжи за единия от тях. Изминалите месеци не бяха променили това решение. Единственото, което Ейми не можеше да измисли, беше как да осъществи намерението си, след като мъжът на нейните мечти бе отплавал обратно към Америка, без да се появи повече.

Като оставим настрана факта, че без друго щеше да запомни завинаги днешния ден заради най-сетне предоставената ѝ възможност да навлезе в света на възрастните, при това предизвиквайки истински фурор с дебюта си, това, с което този ден наистина щеше да остане

незабравим, бе подслушаният разговор, или по-точно спор между леля Джордж и чичо Джеймс. Ставаше въпрос за писмото, в което им съобщаваха, че петимата братя на Джорджина пристигат в Англия за раждането на първото ѝ дете. Ако днешният ден бе за Ейми като чудесна торта, то тази новина безспорно беше глазурата.

Той се връщаше.

Сега вече Ейми щеше да го заслепи с чара и остроумието си, да го накара да я забележи. Защото първият път със сигурност не беше я забелязал. Вероятно дори не си спомняше, че я е виждал. И защо ли да я помни? Тогава тя бе толкова объркана от обзелите я чувства, че езикът ѝ сякаш беше вързан. Изобщо, далеч не се бе представила в най-добрата си светлина.

В действителност Ейми бе съзряла както физически, така и духовно още преди няколко години и безсилното очакване възрастните да започнат най-после да я приемат на сериозно, я беше изпълнило с недоволство. Макар да имаше много достойнства, търпението далеч не беше сред тях. Когато пожелаеше, Ейми можеше да бъде много смела, а също и закачливо пряма и в никакъв случай не бе срамежливото и сдържано момиче, което всички очакваха от нея да бъде. Все пак, тя не искаше да разочарова семейството си със своята необузданост, затова се стараше да прикрива дръжката си, авантюристична природа. Дързостта бе считана за ценно качество сред разюзданите мъже в рода — а у фамилията Малъри тези мъже бяха повече от достатъчно — но, разбира се, за една жена тя беше крайно неподходяща. Единствено Джереми бе започнал да разгадава истинската същност на братовчедка си, но пък откак бяха станали толкова добри приятели, Ейми не се и опитваше да го заблуждава.

Нямаше да се опитва да заблуди и брата на леля Джордж, не и този път. Напротив, спрямо него щеше да прояви цялата си смелост — разбира се, ако тези проклети чувства не запечатаха устата ѝ отново. Не, не биваше. Разполагаше с твърде малко време. Той нямаше да остане за дълго в Англия. Пристигаше само за да присъства на раждането, така че Ейми нямаше да има пълната възможност да го заплени; всъщност изобщо не се знаеше дали ще има достатъчно време за каквото и да било, а и от това, което вече бе научила за него, беше ясно, че ще трябва да се възползва от всяка секунда, ако иска да успее.

Никак не бе трудно да узнае повече подробности за своя бъдещ съпруг — Ейми нито за миг не се съмняваше, че той ще бъде неин съпруг — необходимо бе просто да се сближи с леля Джордж, а тя бе само четири години по-голяма от нея. Затова Ейми беше започнала да посещава Джорджина още докато тя и чичо Джеймс живееха у чичо Тони на Пикадили, а после, когато трябваше да обзаведат новата си къща, услужливо им бе предложила помощта си. При всяко посещение тя неусетно насочваше разговора към братята на Джорджина, която винаги с удоволствие разказваше за тях, без да се налага Ейми да задава каквито и да било въпроси.

Не искаше никой да разбере причините за нейния интерес. Не искаше да ѝ казват, че е твърде млада за мъжа, когото бе избрала. Тогава може и да е била млада, но сега не беше. А Джорджина, обзета от силна тъга за своите братя, бе много словоохотлива и не чакаше подкана, за да заговори за детските им дяволии, за номерата, които ѝ бяха свивали, и за приключенията и несполуките, които ги бяха застигали в периода на тяхното възмъжаване.

Ейми бе научила, че Бойд, двадесет и седем годишен, е най-младият от петимата, но е сериозен като зрял мъж. Дрю, на двадесет и осем, беше вироглавият пакостник, но и чаровникът на семейството. Томас пък бе на тридесет и две и според сестра си притежаваше търпението на светец. Нищо не било в състояние да смути неговото спокойствие, дори упоритите усилия на чичо Джеймс да го вбеси. Току-що навършил тридесет и шест години, Уорън, по думите на сестра си, бе най-високомерният от всички и циникът в семейството. Джорджина го наричаше „черноглед“ и твърдеше, че е истински негодник по отношение на жените. А четиридесет и една годишният Клинтън, главата на рода Андерсън, според сестра си бе строг и сериозен мъж, който, изглежда, много приличаше на Джейсън Малъри — най-възрастният от фамилията Малъри и трети маркиз на Хавърстън. И наистина, за всеобща изненада, Клинтън и Джейсън си бяха допаднали още при първата си среща. Очевидно никак не бе лесно да се вкарват в правия път нехранимайковци като техните братя и този общ проблем бе сближил двамата мъже.

Скоро Ейми с униние установи, че макар всеки от петимата братя Андерсън да се отличаваше със забележително красива външност, тя беше избрала тъкмо оня, който изглеждаше най-неподходящ за нея. Но

всъщност не тя, а чувствата, които бе разпалил в гърдите ѝ, бяха направили избора. Те ѝ бяха посочили без никакво колебание, че това е мъжът за нея. Никой не бе в състояние да я накара да се чувства така — нито останалите братя, нито който и да било друг мъж, дори и след тази вечер, когато цветът на младата аристокрация се беше събрал около нея, търсейки вниманието ѝ. Ейми неведнъж бе чувала своите лели Джордж и Рослин да си припомнят тръпките, които бяха изпитали при първата среща с бъдещите си съпрузи и знаеше какво означават тези чувства.

Не можеше да им се противопостави. А и притежаваше достатъчно оптимизъм и достатъчно самоувереност, особено след забележителния ѝ успех на бала, за да смята, че по пътя към целта няма да има проблеми... е, може би само малко... всъщност вероятно ужасно много, но че всички те ще бъдат преодоленни, когато се изправи пред своя избраник. И ето че сега щеше да ѝ се удаде тази възможност.

— Дай на мен — каза майка ѝ и пое гребена, за да продължи да разресва косата ѝ. — Сигурно си много изтощена, и има защо. Струва ми се, че не пропусна нито един танц.

След час щеше да съмне, но Ейми не беше изморена. Възбудата ѝ все още бе твърде голяма, за да ѝ позволи да заспи. Но ако признаеше това пред майка си, Шарлот щеше да остане при нея и да бърбори още часове наред. Затова Ейми кимна. Искаше да остане за малко насаме със себе си, преди умората да я надвие.

— Знаех си, че тя ще има голям успех — навъсено каза Агнес, клатейки сивокосата си глава. — Знаех си, че ще засрами по-големите ти момичета, Лоти. Добре направи, че ги омъжи преди тази твоя дъщеря да дебютира, винаги съм ти го казвала.

Агнес командваше не само Ейми, но и майка ѝ. Ала Шарлот никога не се оплакваше от това, нито пък ѝ минаваше през ума да постави прислужницата на място. Луничките на старата жена бяха избледнели, тялото ѝ бе станало тромаво, а пръстите ѝ не бяха сръчни както някога, но след годините, прекарани в дома им, Агнес вече бе част от семейството и толкова.

Ейми въздъхна. Идеята да замени Агнес със собствена камериерка беше добра, но тя знаеше, че никога няма да го направи. Не можеше да нарани чувствата на старата жена.

Вдигна очи към огледалото и срещна погледа на майка си. На четиридесет и една години, Шарлот все още бе красива жена, въпреки че сега чертите ѝ бяха леко намръщени след забележките на Агнес. В кестенявата ѝ коса нямаше нито един бял косъм. Всичките ѝ деца бяха наследили нейните кафяви очи — всички, освен Ейми. Подобно на Антъни, Реджи и Джереми, тя притежаваше екзотичното съчетание между черни коси и кобалтовосини очи, идващо още от прапрабаба им по бащина линия, за която се говореше, че е била циганка. Веднъж Джейсън поверително бе казал на Ейми, че това не е само слух, а чиста истина, но тя все пак не можеше да бъде сигурна дали чичо ѝ просто не се опитваше да я подразни.

— Предполагам, че тази вечер сестрите ти наистина може да са изпитали малко завист — каза Шарлот, — особено Клер.

— Клер е твърде щастлива със своя Уолтър и едва ли си спомня, че ѝ трябваха цели две години, за да го открие. А и нейната придиричивост, или по-скоро търпение, бяха възнаградени — скоро Уолтър ще придобие гръмка титла. За какво Клер да ми завижда, когато ще става дукеса, мамо?

Шарлот се усмихна.

— Права си.

— Що се отнася до Даяна, не съм видяла това с очите си — Ейми все още не можеше да им прости, че бяха я накарали да чака почти до осемнадесетия си рожден ден, докато Даяна бе дебютирала едва на седемнадесет и половина, — но съм чувала, че е имала не по-малко ухажори от мен. Просто се е влюбила в първия, който е почукал на вратата ѝ след бала.

— Точно така беше — въздъхна Шарлот. — Което ми напомня, че утре, тоест днес, у дома най-вероятно ще има истинско нашествие от млади, заслепени от красотата ти обожатели. Наистина трябва да поспиш, иначе славата ти ще угасне още преди следобедния чай.

Ейми се изкикоти.

— Няма, мамо. Ще се наслаждавам на всяка минута от ритуала на ухажването, докато се появи мъжът, когото искам, и ме грабне.

— Колко вулгарно казано — възкликна Шарлот. — Да те грабне, да. Започваш да звучиш като момчето на Джеймс.

— Хм, дяволите да го вземат, така ли ти се струва, ама честно?

Възрастната жена се засмя.

— Престани. И не позволявай на баща си да чуе как имитираш Джереми, защото незабавно ще отиде да говори с брат си, а Джеймс Мальри никак не понася насмешките, предложенията или добронамерените съвети. Честно казано, и до днес ми е трудно да повярвам, че Едуард и Джеймс са братя. Толкова са различни.

— Татко не прилича на нито един от братята си, но аз го харесвам точно такъв, какъвто е.

— Как няма да го харесваш — тросна се Шарлот, — като те глези толкова много.

— Е, невинаги е бил много отстъпчив, нали? Иначе нямаше да трябва да чакам...

Краят на изречението бе задушен в прегръдката на майка ѝ.

— Вината е моя, съкровище. Но не ме упреквай, задето исках да задържа своето момиченце още за малко при себе си. Всички вие пораснахте толкова бързо. Ти си най-малката, но след успеха ти тази вечер знам, че някой добър младеж ще те „грабне“ за нула време. Разбира се, това е и моето желание, но някак не ми се иска да се случи толкова скоро, колкото ми се струва, че ще стане. А сега поспи малко — каза Шарлот толкова ненадейно, че Ейми се стресна.

Едва след това осъзна, че майка ѝ почти се беше разплакала, и че по тази причина бе излязла забързано от стаята, помъквайки Агнес след себе си. Ейми въздъхна. От една страна се надяваше думите на Шарлот да се окажат пророчески, но от друга изпита истински ужас, че може да е така. Ако успееше да постигне целта си, майка ѝ наистина щеше да тъгува много по-силно, отколкото за другите си деца, защото за да бъде с мъжа, когото бе избрала, Ейми трябваше да се премести в Америка и да постави цял един океан между себе си и своето семейство. Тази мисъл беше съвсем нова за нея.

Проклети чувства. Защо не бяха се спрели на англичанин?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Защо Джудит? — Въпросът на Джеймс, отправен към брат му, се отнасяше до името, което Антъни и неговата съпруга бяха дали на наскоро родената си дъщеря. — Защо не нещо по-мелодично — Джаклин, например?

Двамата се намираха в детската стая, където Антъни прекарваше по-голямата част от времето си напоследък. Днес най-сетне имаше възможност да остане насаме с дъщеричката си, защото неговата съпруга Рослин бе отишла да посети приятелката си, лейди Франсиз. Така Антъни трябваше само да се справи с Нети — тази шотландска вещица, която Рослин бе довела като своя домашна прислужница и която най-безцеремонно се бе обявила за гледачка на бебето в отсъствието на майка му. Но далеч не се оказа толкова лесно да я изгони от стаята — наложи се Антъни да пусне в ход най-зловещите заплахи, които беше в състояние да измисли. Май трябваше да започне да действа по-твърдо, иначе тези жени в къщата щяха да му се качат на главата. Всъщност, Джеймс бе склонен да смята, че Рослин вече е успяла да направи това.

— Как пък не! — отвърна Антъни. — Та да ти доставя перверзното удоволствие да я наричаш Джак? Защо не кръстиш твоето бебе Джаклин? Тогава аз ще ѝ викам Джак.

— Ако ще е така, аз направо ще я кръстя Джак, за да няма какво да изопачаваш.

Антъни изсумтя:

— Не мисля, че Джордж би одобрила това.

Джеймс въздъхна. Наистина бе по-добре да се откаже от идеята още в самото начало.

— Да, предполагам, че няма.

— Нито пък нейните братя — подличко додаде Антъни.

— О, в такъв случай...

— Ще го направиш, нали?

— Бих направил всичко, за да вбеся тези грубияни — отговори чистосърдечно Джеймс.

Брат му се засмя, с което стресна свитата в ръцете му Джудит. Но тя не проплака, само възбудено размаха ръчички. Баща ѝ улови мъничките пръстчета и нежно ги целуна. После отново погледна към Джеймс.

Двамата братя бяха различни като деня и нощта. Антъни бе малко по-висок и доста по-слаб, с черна коса и сини очи, докато Джеймс, подобно на другите си братя, беше едър и рус, с очи, които имаха мек зелен оттенък. Джудит, от своя страна, бе взела по нещо и от двамата си родители. Щеше да има великолепната златисточервена коса на своята майка, но очите ѝ вече бяха придобили дълбокия кобалтовосин цвят на бащините ѝ очи.

— Според теб колко време ще останат янките този път? — попита Антъни.

— Твърде много — раздразнено отвърна Джеймс.

— Едва ли ще е повече от две седмици.

— Да се надяваме.

Това трябваше да означава край на разговора, но Антъни не бе склонен да се съобразява с намеци и предупреждения.

— Но те направиха точно това, което ти искаше, старче. Ожениха те за сестра си. Настояха на това. Кога най-сетне ще им простиш за пердаха, който ти нанесоха?

— Остави пердаха — той си беше в реда на нещата. Но Уорън мина всякакви граници, като посегна и на моя екипаж. Ако не бяха го озаптили, щеше да избеси почти всички ни.

— Нормална реакция при сблъсък с подли пирати — хладно отбеляза Антъни.

Джеймс пристъпи заплашително към заядливеца, но видя бебето в ръцете му и се овладя навреме. Антъни се ухили още по-широко при огорчения вид на брат си, който очевидно ясно съзнаваше, че ще трябва да си го върне по-късно. Но Антъни все още не беше приключил.

— Доколкото разбрах — продължи той, — трябва да сме благодарни на Джордж и на двамата ѝ по-млади братя за това, че Уорън не е изпълнил намеренията си.

— Това е без значение... а и закъсняваме за залата на Нейтън — многозначително добави Джеймс. — Няма да е зле да се поупражняваме един срещу друг.

Брат му избухна в смях.

— Точно сега, когато имаш да си връщаш? Не, благодаря. Ще потренирам със спаринг-партньорите, осигурени от Нейтън.

— Но те не представляват никакво предизвикателство, скъпо момче.

— Още по-добре. Моята жена харесва лицето ми точно такава, каквото си е. Никак няма да ѝ се понрави, ако вземеш да го промениш с тези твои чукове, които наричаш юмруци. Освен това, не искам да си излееш гнева, преди да дойдат янките. С нетърпение очаквам фойерверките, които ще избухнат тогава, кълна се.

— Няма да бъдеш поканен — навъсено каза Джеймс.

— Джордж ще ме пусне — отвърна уверено Антъни. — Тя ме харесва.

— Държи се добре с теб, защото си ми брат.

При тези думи Антъни вдигна вежда.

— А ти? Няма ли да ѝ върнеш жеста по отношение на нейните братя?

— Вече съм ѝ го върнал — те още са живи, нали?

Когато по-късно Джеймс се върна в къщи, на вратата най-изненадващо бе посрещнат от Ейми. Не беше я виждал от вечерта на бала миналата седмица — слава богу, единственият бал, на който бяха го принудили да присъства. Но Джорджина бе споменала, че Ейми я е посетила само преди няколко дни. На всичко отгоре, той дори не беше почукал — значи, тя го беше очаквала, а това вече бе достатъчно необичайно, за да успее да го разтревожи.

Но понеже Джеймс не беше човек, който лесно стига до прибързани заключения или се паникьосва, той просто попита:

— Къде е Анри? А може би днес е дежурен Арти? Не видях нито един от тях на излизане.

В пиратските му дни Анри и Арти бяха членове на неговия екипаж, но след дългите години, прекарани заедно, бяха се превърнали в нещо като част от семейството му. Затова когато Джеймс реши да

продаде „Мейдън Ан“, те предпочетоха да останат да му помагат в домакинството, вместо да плават на нов, непознат кораб. Човек трудно би могъл да си представи по-необичайни икономисти от тях, но те се справяха добре, като си поделяха работата и се забавляваха да стряскат неочакваните посетители с грубоватите си маниери.

— Арти е на ред днес — отговори Ейми, докато затваряше вратата зад гърба му. — Но той отиде да доведе лекаря. — Тя видя как чичо ѝ за миг замръзна на място, преди да се втурне към стълбите, затова бързо извика след него: — Тя е в салона.

Джеймс се спря като гръмнат.

— В салона?

— Пие чай — добави Ейми.

— Пие чай! — избухна той, завъртя се кръгом и се спусна към салона. На прага се спря и извика:

— Мътните да го вземат, Джордж, какво си мислиш, че вършиш? Би трябвало да си в леглото.

— Не искам да стоя в леглото и затова пия чай — отговори Джорджина с възхитително спокойствие.

Този отговор завари Джеймс неподготвен.

— Значи, болките ти не са започнали.

— Напротив, но аз пък съм започнала да пия чай. Ще ми правиш ли компания?

В първия момент съпругът ѝ не отговори. После думите ѝ достигнаха до съзнанието му.

— Мътните да го вземат, Джордж, не можеш да се държиш така. — Той влезе в салона. — Отиваш веднага в леглото.

— По дяволите, Джеймс, пусни ме — дочу Ейми. — Съвсем скоро тъй или иначе ще се наложи да бъда в това легло и ще крещя до полуда от болки. Ще се държа така, както ти смяташ за добре, но не преди да съм готова за това. А сега ме пус...

Изведнъж настъпи тишина. Ейми, която никога не беше виждала чичо си Джеймс в такова състояние, първоначално се поколеба дали да се намеси, но накрая се престраши и пристъпи към вратата на салона. Тъкмо навреме, за да присъства на поредната контракция на Джорджина, която напълно бе сразила Джеймс. Той седеше, без да пуска съпругата си от силната си прегръдка, а лицето му беше бяло като канапето от слонова кост, върху което се бе стоварил.

— Кога започнаха болките? — успя да произнесе той, когато дишането му най-сетне се нормализира.

— Тази сутрин...

— Тази сутрин!

— Ако ще ме питаш защо не съм ти казала, просто се чуи и ще узнаеш отговора. А сега наистина ме пусни, Джеймс, за да си изпия чая. Ейми току-що ми го наля.

— Ейми! — изрева той. — Какво, дявол да го вземе, си мислиш, че правиш? Да сервираш на жена ми...

— Да не си посмял да си изливаш гнева върху Ейми — прекъсна го Джорджина и го тупна по рамото. — Ако искаш да знаеш, имах намерение да почистя къщата, но именно тя ме убеди да пия чай, вместо това. Ако няма да се присъединяваш към нас, пийни нещо друго, но спри да крещиш.

Джеймс неволно прокара ръка през косата си. Джорджина се възползва от отслабването на хватката му, измъкна се от неговите ръце и небрежно взе чашата си, сякаш това бе съвсем обикновен следобед, а не денят, в който ѝ предстоеше да роди.

След малко Джеймс се обади. Говореше по-скоро на себе си.

— Съжалявам. С Джереми не ми се наложи да мина през всичко това. Мисля, че повече ми харесва да се появи едно вече поотраснало хлапе и да ме информира, че аз съм го бил заченал. Не, с абсолютна сигурност знам, че предпочитам да е така.

Ейми се смили над него и реши да го успокои.

— Много исках аз да бъда с нея през цялото време, но понеже знам, че някои хора ще вдигнат олелия до бога, защото нищо не разбирам от тези работа, изпратих да повикат майка ми и леля Рослин, а също и Реджи. Те ще се погрижат леля Джордж да направи всичко както трябва.

Джорджина, която вече беше доста поомекнала, добави:

— Сега наистина е лесно, Джеймс. Всъщност, направо ти предлагам да вземеш една бутилка и да се напиеш, преди да започне трудната част. Или пък излез някъде. Ще те разбере, ако предпочетеш да дочакаш раждането в твоя клуб.

— Сигурен съм, че би ме разбрала. Аз също бих се разбрал, но няма да мръдна от тук. Може да имаш нужда от мен.

Ейми не си беше и помисляла, че отговорът му може да бъде друг; Джорджина, изглежда, също, защото се усмихна и се наведе да целуне съпруга си. Тогава на вратата отново се почука.

— Сигурно подкрепленията пристигат — каза Ейми.

— Аха! — обади се Джеймс с облекчение. — Шарлот ще те прати в леглото, Джордж, ще видиш, че ще го направи.

— Шарлот е родила двама сина и три дъщери, Джеймс, така че отлично ще ме разбере. И ако не престанеш да опяваш за това легло, ще родя бебето ей тук, в салона, ще видиш, че ще го направя.

Ейми излезе от стаята с усмивка на уста. Според Джорджина, чичо Джеймс бе понесъл съвсем леко цялата бременност. Кой би си помислил, че ще рухне така точно накрая? Може би трябваше да извика и Антъни, макар че той и без това сигурно щеше да пристигне с Рослин. В деня, когато се раждаше Джудит, той бе отнесъл доста подигравки от Джеймс за налудничавото си поведение, така че трябваше да дойде, за да провери как ще се държи брат му при същите обстоятелства.

Но когато отвори вратата, на прага не стоеше никой от нейното семейство. Бяха петимата братя на Джорджина и, както се и очакваше, Ейми отново онемя.

ГЛАВА ПЕТА

— Е, здравей. — На вратата беше почукал Дрю Андерсън и тъкмо той стоеше пред Ейми и ѝ се усмихваше лъчезарно. — Ейми, нали така беше? Не, почакай, трябва да си лейди Ейми, нали баща ти е пер или нещо такова. Дерек ми каза, че старият крал го е удостоил с титлата преди години заради някаква услуга, която му бил направил. Правилно ли съм запомнил?

Ейми бе удивена, че той въобще си я спомня, затова само измърмори:

— Един финансов съвет: щом става въпрос за пари — всичко, до което се докосне баща ми, се превръща в злато.

Тя подозираше, че е наследила това качество от него; ето защо никога не се обзалагаше със семейството и приятелите си — с нейните безпогрешни инстинкти, Ейми рядко губеше.

— Дано всички да имаме такъв късмет — продължи Дрю и докато черните му очи бавно се местеха нагоре-надолу по фигурата на Ейми, добави със задоволство: — Но я се погледни — сега си съвсем пораснала и хубава като картина.

Неговите ласкателства можеха да смутят или объркат всяко младо момиче, но не и Ейми. В края на краищата, нали именно този бе братът, който имаше любима във всяко пристанище и ни най-малко не трябваше да се взема на сериозно — така беше ѝ казвала Джорджина. Но точно сега Дрю превръщаше Ейми в център на внимание, включително на неговото внимание, а тя не си бе представяла, че срещата им ще протече по този начин.

Погледът ѝ се спря за миг на нейния избраник, но единственото, което видя у него, бе нетърпение. И наистина, само след секунда той каза грубо:

— За бога, Дрю, бъди така добър да си припомниш, че не си сам и да запазиш своите ласкателства за случаите, когато си.

— Добра идея, Дрю — включи се и Бойд, само за да добави сухо: — След като вече сме тук, искам да видя Джорджи.

Верен на себе си, Дрю ни най-малко не изглеждаше разкаян. Ейми обаче определено бе притеснена, когато се сети какъв бе поводът за това посещение и че тя стои и им прегражда пътя. И, което беше най-лошото, неговото раздражение спрямо Дрю се прехвърляше и върху нея, ако се съдеше по намръщения поглед, който ѝ отправи. Не беше честно. Но Ейми все пак реши да премълчи ироничната забележка за тяхното „навременно“ пристигане и да не им обяснява, че визитата им няма да трае много дълго, понеже сестра им съвсем скоро ще трябва да се оттегли в стаята си, за да роди.

С цялото достойнство, което успя да събере у себе си при така стеклите се обстоятелства, тя се отмести настрана и каза:

— Заповядайте, господа. Добре сте дошли. — Поне за един от членовете от семейството.

И те влязоха — истинска грамада от мъже, които се изнизиха покрай нея. Двама от тях бяха високи около метър и осемдесет, но ръстът на останалите надвишаваше един и деветдесет. Двама имаха тъмнокафяви коси на Джорджина, докато другите бяха златисторуси. Очите на двама бяха тъмнокафяви; на други двама — толкова светлозелени, че напомняха цвета на прясно набрана липа. Само Дрю имаше съвсем тъмни, направо черни очи. И всички бяха твърде красиви, за да може едно младо момиче да запази задълго присъствие на духа.

Още докато бяха в преддверието, Дрю се провикна темпераментно с най-гръмогласния капитански рев, на който бе способен:

— Джорджи, момичето ми, къде си?

При тези думи откъм салона вляво от тях се чу ръмженето на Джеймс: „Ама че дяволски проклет късмет“, докато в същото време Джорджина весело извика:

— Тук вътре, Дрю. А ти, Джеймс, се дръж прилично.

Братята Андерсън се отправиха към салона, водени от гласа на сестра си. Ейми, напълно забравена в този момент и доволна от това, се вмъкна след тях и намери едно кресло, от което можеше тайно да наблюдава милата семейна среща, която започваше със смях, прегръдки и целувки — поне между Андерсънови. Джеймс също реши, че е най-добре да остане настрана, затова се премести до камината и застана прав, със скръстени ръце и физиономия, която с

всеки изминал миг ставаше все по-мрачна. Удивително, той все пак стоеше кротко — явно не желаше да прекъсва очевидната радост на съпругата си. Нито един от братята не го поздрави. Всъщност няколко от тях изглежда се канеха да го направят, но бяха разубедени от киселото му изражение.

Ейми не изпускаше Джорджина от очи. Контракциите на леля й идваха и отминаваха една след друга, но тя не се издаваше с нищо, освен с леко стягане на челюстта или с кратка пауза, когато говореше. Слава богу, Джеймс не забелязваше това, иначе щеше да настъпи същински ад. Братята на Джорджина също не забелязваха, а тя явно желаше точно това, поне за момента. Бяха й липсвали твърде много, за да ги изостави тъкмо когато най-сетне бяха пристигнали.

Ейми не можеше да не наблюдава и братята, които се надпреварваха да спечелят вниманието на Джорджина. Знаеше, че петимата доста рядко се събират заедно, защото всички бяха морски вълци и всеки от тях бе капитан на свой собствен кораб, освен Бойд, който още не беше достатъчно подготвен за тази отговорност. Те неспирно закачаха сестра си за огромните й размери и за английския акцент, който бе усвоила, докато тя си го връщаше на Уорън и Бойд, като им се караше, че не са подстригвали косите си от последната им среща. И всички без изключение изразяваха по всевъзможни начини загрижеността си за Джорджина. Дори вечно намръщеното лице на Уорън придобиваше нежно изражение, когато се обръщаше към нея.

Джеймс на два пъти се намеси, произнасяйки подчертано предупредително името на Джорджина, или поне своята версия на името й. Но всеки път тя го срязваше с думите: „Не още, Джеймс“ и продължаваше да говори. Единствено Томас, средният брат, започваше да обръща внимание на поведението на Джеймс. Останалите правеха всичко възможно да го пренебрегват.

Тогава на входната врата отново се почука и това вече очевидно щеше да сложи край на срещата. Поне така си мислеше Джеймс, защото изведнъж на лицето му се изписа облекчение.

Джорджина обаче съвсем не се почувства облекчена. Тя улови погледа на Ейми и я помоли:

— Още не съм готова, Ейми. Ще бъдеш ли така добра?

Тези зловещи думи накараха братята й да смръщят вежди, а досетливия Томас — да я попита:

— Не си готова за какво?

Джорджина избегна въпроса и насочи разговора към друга тема. Но Ейми прекрасно бе разбрала и ѝ се усмихна окуражително, за да ѝ покаже, че ще стори всичко възможно да ѝ помогне. Трима от братята я загледаха, докато излизаше от стаята, но не и онзи, от когото тя би искала да ѝ обърне поне малко внимание.

Оказа се, че е пристигнала Рослин и тъй като съобщението от Ейми ѝ бе предадено в присъствието на съпруга ѝ, беше дошла заедно с него. Когато видя Антъни, Ейми разбра, че е безпредметно да споменава за желанието на Джорджина. Все пак, тя бе длъжна да опита, затова прошепна:

— Братята на леля Джордж току-що пристигнаха, но тя още не иска да им казва, че болките са започнали. Така че се опитайте да се въздържите и да не споменавате за това, докато тя...

Рослин кимна, но Антъни само се ухили и за всеки, който познаваше Антъни Малъри, бе ясно, че той няма да си държи езика зад зъбите — не и когато думите му щяха да предизвикат олелия, над която той можеше спокойно да се посмее. Ейми въздъхна, но ги поведе към салона, защото нямаше как да попречи на чичо си да влезе в къщата. „Направих опит“, казваха очите ѝ, когато отново се появи в салона и смигна на Джорджина. Самата Джордж обаче вече познаваше Антъни не по-зле от останалите членове на семейството, така че не бе изненадана от първите му думи.

— Значи, Джордж, имаш намерение да поставиш началото на нова мода, така ли? И то не каква да е, ами да се раждат бебета пред цялото семейство, при това насред салона.

Джорджина удостои най-нетърпимия от своите девери със заплашителен, зъл поглед и отговори:

— Изобщо не смятам да правя това, глупак такъв.

Вероятно тя бе в състояние да замаже положението, като обясни, че неговата забележка не е нищо друго, освен шега на един умопобъркан, и се канеше да се опита.

Но брат ѝ Томас умееше да чете между редовете и веднага схвана значението на думите на Антъни.

— Защо не ни каза, Джорджи? — каза той с нежен укор в гласа.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Уорън.

— Нищо — настоя Джорджина.

Но Томас не падаше по-долу от Антъни, макар и по свой собствен начин. Той спокойно обясни:

— Тя ще ражда.

— Ами, разбира се, че тя ще...

— Сега, Уорън — уточни Томас и се обърна към сестра си. —
Защо не си в леглото, Джорджи?

— Мили боже — включи се Джеймс със силна въздишка. —
Първото разумно нещо, което чувам от един Андерсън.

Тогава се случи онова, което трябваше да се случи — всички братя започнаха да се карат на Джорджина един през друг, а Антъни, както се и очакваше, стоеше отстрани и се смееше.

Най-сетне Джорджина избухна.

— Дявол да го вземе, няма ли всички вие да ме оставите аз да родя това бебе, когато му дойде времето? Пусни ме, Уорън!

Но Уорън, който я беше вдигнал на ръце и вече я носеше към вратата, не бе нейният съпруг, та да се съобразява с желанията ѝ. Той продължи да върви, без да ѝ отговаря, и Джорджина разбра, че няма смисъл да казва каквото и да било.

Джеймс тръгна незабавно по петите на Уорън, и Ейми, като знаеше специалните чувства, които изпитваше чичо ѝ към този именно Андерсън, се уплаши, че на стълбите може да се разрази истинска битка. Затова тя скочи от креслото, пресрещна го и бързо каза:

— Има ли значение как леля ще стигне до стаята, при положение, че най-важното е да стигне до там?

Джеймс дори не я погледна, но все пак обясни:

— Нямах намерение да го спирам, скъпо момиче, но той е единственият от братята ѝ, на когото не може да се разчита да се погрижи за удобното ѝ настаняване в леглото. Като нищо ще я напердаши с колана си за наказание за нейното своеволие.

След като така успешно бяха ѝ затворили устата, Ейми наистина пожела чичо ѝ да не бе казвал това. Надяваше се думите му да са предизвикани от неприязънта, която изпитваше към Уорън, а не да отговарят на истината. Нима този мъж смяташе, че боят е начинът да се справиш със своеволието? Е, Ейми не беше своеволна, наистина не беше. Пердах? Глупави, глупави чувства — да се спрат точно на този брат. Защо не на Дрю, който веднага бе забелязал, че тя вече е достатъчно голяма и при това хубава? Ейми можеше да се справи с

любимките във всяко пристанище. Не стига дете знаеше, че Уорън се отнася с жените единствено с ледено безразличие, ами сега и това!

На втория етаж на къщата, Джеймс се спря на прага на господарската спалня, която Уорън бе открил безпогрешно и без помощта на Джорджина, за да види как братът трупа възглавници под гърба на своята сестра и нежно подгъва завивките около тялото ѝ. По дяволите, наистина му се искаше тези двамата да не се обичаха толкова много. Това щеше да му попречи да се разправи с омразния Андерсън така, както желаше.

На всичко отгоре в същия миг се чу и равният глас на Уорън, който сега беше дрезгаво нежен:

— Не се сърди, Джорджи. Не можеш да се забавляваш в момент като този.

Джорджина обаче все още беше в кисело настроение.

— Това, което вашите тъпи глави не могат да проумеят, е, че цялата тази процедура ще трае часове и че аз бих предпочела да не прекарвам всичките тези часове в някаква си гореща, задушна стая — лято е, ако не си забелязал — без нищо друго за правене, освен да се гърча от болка.

Не можеше да се отрече, че при внезапното напомняне какво предстои да изстрада сестра му, Уорън пребледня.

— Ако нещо се случи с теб, ще го убия.

Джорджина прие думите му толкова сериозно, колкото приемаше и заплахите на съпруга си по отношение на своя брат, но каза само:

— Точно това имах нужда да чуя. А ти самият много скоро ще чуеш колко оценявам помощта ти, затова предлагам да почакаш на борда на „Нерей“. Ще те уведомя веднага, щом всичко това свърши.

— Оставам тук — упорито настоя той.

— Бих желала да не е така — отвърна Джорджина не по-малко упорито. — Наистина не мога да имам доверие на теб и Джеймс, когато сте в една къща и аз не съм в състояние да ви разтърва.

— Оставам тук.

— Стой тогава! — извика тя, изгубила търпение. — Но искам да ми обещаеш, че няма да се биете. Трябва да получа думата ти. В този момент си имам достатъчно тревоги, за да се притеснявам и за вас двамата.

— Много добре — съгласи се той неохотно.

— Това означава, че няма да реагираш по обичайния за теб начин на нещата, които Джеймс говори в своето безпокойство. Днес той няма да бъде на себе си.

— Обещавам, дявол да го вземе — измърмори Уорън.

Едва тогава Джорджина се усмихна.

— Опитай се да не се тревожиш. Всичко ще мине добре.

Той кимна и се отпрати към вратата, но видя Джеймс и се закова на място. Джеймс, от своя страна, тъкмо обмисляше великолепните възможности, които обещанието на Уорън току-що бе разкрило пред него, но разочаровано осъзна, че няма да е в състояние да се възползва от тях. Ама че проклет късмет — единственият път, когато би могъл да постигне едно приятно отмъщение срещу своя враг, да вземе да се случи точно сега, когато на главата му се бяха струпали толкова грижи, че едва ли даже би забелязал присъствието на Уорън.

Дори в този момент, когато все още имаше време да се занимава с него, не можеше да каже това, което му се искаше — не и с Джорджина, която лежеше в напрегнато очакване до тях. Така че, за своя собствена изненада, Джеймс се чу да казва:

— Не съм предполагал, че ще имам причини да благодаря на теб за каквото и да било, Андерсън, но ти благодаря. Тя никога не би се вслушала в моите думи.

Уорън също бе удивен от факта, че това е всичко, което Джеймс има да му каже, затова просто отвърна смирено:

— Трябвало е да бъдеш по-настойтелен.

— Да, хм, ето в какво се различаваме ти и аз, старче. Аз не съм склонен да споря с една бременна жена, не и когато тя е моята бременна жена. Ако ме беше помолила да съборя къщата със собствените си ръце, щях да ѝ се подчиня с най-голямо удоволствие.

Уорън каза с неодобрение:

— Отстъпчивостта не всякога е добро качество.

— Говори само от свое име, янки. Аз я намирам за много добро качество.

Уорън схвана смисъла на думите му и се изчерви от гняв. Този мъж очевидно не разбираше за какво става въпрос.

— Щом е за нейно добро, по дяволите...

— О, стига, Андерсън — сръза го нетърпеливо Джеймс. — Знам това. И те уверявам, че тя така или иначе нямаше да остане долу още

дълго време. Може да не ти се иска да го признаеш, но аз се грижа много добре за своята съпруга. А сега изчезвай. Бих искал да прекарам няколко минути с нея на спокойствие, преди спокойните минути да са се свършили.

Като си припомни за даденото обещание, Уорън замълча и излезе от стаята. Джеймс се озова изправен пред съпруга, която ни най-малко не изглеждаше доволна от него. Той вдигна вежда и невинно попита:

— Какво?

— Би могъл да се държиш по-добре с него — подчерта тя.

— Ако не си разбрала, Джордж, държах се с него толкова добре, колкото и той с мен. А сега ми кажи какво мога да направя за теб, преди да е дошла Шарлот, за да ме изрита от тук.

— Можеш да дойдеш под тези завивки и да се мъчиш заедно с мен — заяде се Джорджина, но веднага след това добави тихичко: — Прегърни ме, Джеймс. Започвам малко да се плаша.

Той веднага изпълни молбата ѝ, прикривайки собствения си страх, за да я окуражи.

— Знаеш, че няма нищо сложно в тези бебешки работи.

— Лесно ти е да го кажеш — изсумтя тя.

— А и породата ти е добра — припомни ѝ Джеймс. — Майка ти е родила шест бебета без проблеми. А пък, мили боже, те трябва да са били същински чудовища, ако се съди по сегашните им размери; присъстващите са изключение.

— Не ме карай да се смея, Джеймс.

— Това беше целта.

— Знам, но ме боли.

— Джорджи...

— Шшт, добре съм. Най-лошото тепърва предстои. Но ти си прав — аз наистина произхождам от жилава порода. — Тя въздъхна драматично. — Ето как жените си плащат за удоволствията. Бих искала само веднъж да видя един мъж да си плати по същия начин.

— Пепел ти на езика, Джордж. Да не би да искаш да видиш края на човешката раса?

Тя се изкикоти — можеше да си го позволи, защото беше точно времето между две контракции.

— О, не знам. Уверена съм, че ти би се справил, но не мога да кажа същото за останалите мъже от твоето семейство. Да не говорим

за тези от моето, макар Дрю да е известен с това, че като го повалят на земята, се изправя засмян. Той може би ще понесе добре болката. Но това прави само двама от то-о-олкова много мъже, така че май си прав. Расата определено ще измре, ако оставим на вас да я поддържате жива.

— Не е необходимо да звучиш толкова самодоволно, Джордж — възропта Джеймс.

— Просто гледам по-глобално на нещата — видно е, че ние, жените, действително нямаме избор по този въпрос. В крайна сметка, никой не ще може да обвини нас за края...

— Достатъчно, скъпа, разбрах те — сухо я прекъсна той, но веднага добави с нежен глас: — По-добре ли се чувстваш?

— Да — усмихна се тя.

ГЛАВА ШЕСТА

Уорън Андерсън обикаляше напред-назад из салона и непрекъснато гледаше часовника, поставен върху полицата над студената камина. Беше четири без петнадесет сутринта. Ако Джорджина не приключеше скоро с всичко това, той щеше да... не знаеше какво. Сигурно да размаже физиономията на Джеймс Малъри. Идеята си заслужаваше... но не, не можеше да я осъществи. Проклето обещание. Пък и точно в този момент Джеймс едва ли би забелязал, ако някой размажеше физиономията му. Изглежда, той се чувстваше по-зле и от Уорън, а това означаваше дяволски зле.

Господи, мислеше си Уорън, добре, че не съм бил у дома, когато съпругата на Клинтън е раждала децата си. И двете раждания бяха го заварили по време на пътешествия до Китай, които отнемаха от две до четири години, в зависимост от настроенията на управляващия в момента владетел. Но флотилията „Скайларк“ нямаше повече да плава до Китай — не и след като могъщият властелин Жанг Ятсен беше загубил един облог и копнееше да пролее кръвта на всеки Андерсън, изпречил се на пътя му. На практика Жанг се бе опитал да сложи край на живота им още същата онази нощ в Кантон, когато бе изпратил своите убийци по петите на Уорън и Клинтън (тогава те плаваха заедно), за да вземат както главите им, така и скъпата антична ваза, току-що спечелена от Уорън в съдбоносната игра на комар. Ако Уорън не беше толкова пиян в онази нощ, никога не би заложил кораба си срещу безценната ваза, но той беше и следователно имаше пълното право да я задържи.

Клинтън бе на същото мнение и дори желаше вазата още по-силно от Уорън. Но притежанието ѝ, макар и честно извоювано, бе сложило край на търговията им с Китай. В своето малко кралство Жанг имаше неограничена, почти богоподобна власт. Човек не можеше просто така да си навлече гнева му и после да остане жив, за да разказва за това. Стига да се бе добрал до тях онази нощ, Жанг щеше да получи главите им върху поднос. Единствено навременната намеса

на хората от екипажите на техните кораби беше отблъснала нападението на китайските главорези.

Все едно, пътуванията до Китай нямаше да липсват на Уорън. Дългите търговски маршрути и честите отсъствия от дома бяха започнали да го отегчават. Може би ако се бе задържал повече време в къщи, Джорджина нямаше да тръгне за Англия да търси изчезналия си годеник и нямаше да намери Джеймс Малъри вместо него.

Дори спомените за смъртния враг, когото бе оставил на другия край на света, не можеха да отклонят мислите на Уорън задълго от тревогата за неговата сестра.

Четири сутринта.

Колко дълго можеше да продължи всичко това? Някой — момичето Ейми, вероятно — бе споменал, че болките на Джорджина са започнали още в десет часа предишната сутрин, че тя не е казала на съпруга си, защото не е искала да го безпокои, и че той бил излязъл, за да разбере истината едва при завръщането си, малко преди да пристигнат останалите. Осемнадесет часа. Нима бе възможно да трае толкова дълго? Сигурно нещо не беше наред, въпреки периодичните уверения на лекаря, че всичко се развивало нормално.

Уорън продължаваше да обикаля. Джеймс Малъри продължаваше да обикаля. И тъй като се движеха в противоположни посоки, често се озоваваха един срещу друг, но просто се разминаваха и продължаваха да вървят, без да произнесат и дума и почти без да си обръщат внимание.

Дрю обикаляше отвън във фойето, защото той и Уорън се бяха изнервили взаимно, както често се случваше между тях двамата. Клинтън бе седнал, но пръстите му непрекъснато барабанияха по коленете му, по ръцете му, по облегалките на креслото. Той също бе отсъствал от къщи при раждането на двете си деца, така че и за него това преживяване беше ново, но се справяше доста по-добре от останалите, с изключение на Томас.

Бойд се бе проснал на канапето, мъртъв за света. Беше изпил сам цяла бутилка бренди, а този вид питие бе по-силно от алкохола, към който беше привикнал. Уорън също го бе опитал и с удоволствие би се напил до забрава, но упорито избягваше да поглежда към чашата си.

Томас беше на втория етаж. Обикаляше коридора пред стаята на Джорджина, за да научава пръв какво става вътре. И Уорън бе имал

такова намерение, но след като още при първия страховит вик откъм спалнята на сестра му се обля в пот и започна да трепери, Томас го завлече обратно на долния етаж.

През цялата нощ Антъни ту седеше в едно кресло, ту се облягаше прав на стената до камината и просто наблюдаваше какво става наоколо. Или поне така изглеждаше. В ръката му имаше чаша бренди, която той се задоволяваше само да подушва от време на време и която периодично се опитваше да натика в ръката на Джеймс. Напразно. Много преди всичко да започне, Джеймс му беше казал, че няма да близне и капка „проклет“ алкохол и очевидно не бе променил решението си.

Антъни се бе опитал да поведе разговор с брат си; всъщност направо го бе предизвикал, и то с подигравки, каквито Уорън никога не би понесъл, без да пролее кръв. Но Джеймс не бе му обърнал никакво внимание, макар че от време на време все пак проговаряше. Ала това беше само за да измърмори на себе си: „Проклет вечен ад“ и „Никога вече няма да я докосна“; веднъж: „Господи, умолявам те!“, а веднъж направо се обърна към Антъни: „Просто ме изведи навън и ме застреляй“.

На Уорън му се беше приискало той да направи това. Все още му се искаше. Но Антъни само се бе изсмял и беше казал на брат си:

— И аз се чувствах така, старче, но после веднага ще забравиш, както и Джордж ще забрави. Можеш да бъдеш сигурен.

Другите трима от рода Малъри пристигнаха малко след като Уорън отнесе сестра си в спалнята. По-възрастният брат, Едуард, дойде със съпругата си Шарлот, която веднага се качи горе и оттогава не беше се появявала. След тях пристигна още една племенница, Реджина Идън, и също се затвори при Джорджина, макар че от време на време слизаше долу, за да увери чичо си Джеймс, че всичко върви добре, и че „Джордж“ се справя „страхотно“; а последния път каза заядливо: „Но ти не би искал да чуеш какво мисли за теб точно в този момент“.

Едуард първоначално поигра на карти с дъщеря си, но сега редеше пасианси и не обръщаше внимание на напрежението, което цареше в салона. Беше минал през това твърде много пъти, за да се разтревожи. Дъщерята Ейми се бе свила в един голям фотьойл и спеше дълбоко, подпряла брадичка на дланта си. Беше се погрижила да им

сервират храна още рано вечерта, а по-късно бе донесла и закуски, но те стояха почти недокоснати.

Хубаво момиче беше тази Ейми; не, всъщност направо красиво. Винаги, когато погледнеше към нея, Уорън забелязваше, че тя свежда очи, като че го бе наблюдавала. Жалко, че беше Малъри... какво, по дяволите, го прихващаше? Тя бе твърде млада за него. По-скоро би подхождала на Дрю, стига той да успееше да се пребори с чичовците й.

Четири и петнадесет.

Уорън обожаваше децата, но не искаше никога вече да минава през този ад. Пък и нямаше намерение да се жени и да има собствени деца. Жените бяха най-коварните създания на земята. На тях не можеше да се разчита. Не можеше да им се вярва. Ако от време на време не изпитваше чисто физическа нужда от тяхната компания, никога не би си и помислил да си има вземане-даване с тях.

Сестра му беше единственото изключение, единствената жена, която имаше значение за него, и ако нещо се случеше с нея...

Още един Малъри се бе появил късно вечерта — синът на Джеймс, Джереми. Той беше приел новината възбудено, дори възторжено. Бе твърде млад, за да знае за усложненията, които можеха да възникнат, за риска, за това, че няма повод за радост, докато майката и детето не се измъкнат живи и здрави от изпитанието. Но само един поглед към изтерзаното изражение на баща му бе достатъчен на младежа, за да проумее сериозността на ситуацията и да излезе от къщата с обещанието: „Ще изпратя да повикат Кони“, без повече да се весне. Явно в момента салонът представляваше твърде потискащо място за момче с неговата вродена чувствителност.

Уорън не трепна при споменаването на името „Кони“, което принадлежеше не на жена, а на мъжа, който, както се говореше, бе най-добрият приятел на Джеймс Малъри и също като него — бивш пират. Бяха се срещали с Конрад Шарп в дома на Антъни през нощта, в която Уорън и Джеймс уж бяха изгладили противоречията помежду си заради Джорджина. Дума да не става, както би казал зет му.

Четири и половина.

Тогава се появи Реджина. Дрю и Томас я следваха по петите, защото тя толкова бързаше да стигне до чичо си, че въобще не бе спряла да им каже каквото и да било. Но усмивката, грейнала на

лицето ѝ в мига, когато се обърна към Джеймс, им каза всичко, което се бяха молили да чуят. Всички избухнаха във весел смях, втурнаха се да събудят Ейми и дори се опитаха да изтръгнат Бойд от пиянския му унес. Но Джеймс продължаваше да мълчи вцепенено. Трябваше да узнае нещо повече, трябваше му не само усмивката, но и думите.

Реджина отлично разбра това, отиде веднага до него, прегърна го и каза:

— Имаш дъщеря, а майка ѝ е добре. И двете са добре. — В следващия миг тя изпищя, защото в облекчението си чичо ѝ я бе прегърнал по-силно, отколкото можеше да понесе.

Той я пусна със смях и се огледа за Антъни.

— Къде е проклетото питие?

Беше все още в ръката на Антъни. Джеймс грабна чашата и я пресуши; после я остави върху камината и придърпа брат си, за да прегърне и него — той поне можеше да издържи това, макар и не много дълго.

— Свети боже, Джеймс! — изпъшка накрая Антъни. — Забрави за тази твоя сила, преди да си отишъл да видиш Джордж — сухо добави той. — И недей да плачеш, за бога. Аз плаках, но няма нужда и двамата да се правим на магарета.

Джеймс отново се засмя и потупа брат си по гърба. Беше толкова щастлив, че Уорън изпита болка, докато го наблюдаваше. Никога не бе го виждал в такава светлина; не беше си и помислял, че е възможно; не искаше да е така. Но в тези мигове, в които и двамата изпитваха едно и също огромно облекчение, породено от тревогите за една и съща жена, между тях нямаше и капка враждебност.

Когато Джеймс се извърна и го съзря, Уорън каза:

— Не си го и помисляй. — Имаше предвид очевидната склонност на Джеймс да прегръща всичко живо. Но думите му бяха изречени с усмивка. Смееше се още откакто бе видял усмивката, с която Реджина им бе съобщила, че майката и детето са добре. Затова Джеймс също му се усмихна и отиде да стисне ръката му.

Поздравленията продължаваха. След още много прегръдки и потупвания по гърба, Джеймс най-сетне се опита да се отскубне и да се качи при съпругата си, но Реджина го увери, че няма защо да бърза, че Джорджина е потънала в сън веднага след раждането и че Шарлот и лекарят се грижат за бебето.

Най-накрая се появи и Рослин, уморена, но засмяна. Като се сгуши веднага в ръцете на съпруга си, тя информира щастливия баща, че „Тя е просто прекрасна, Джеймс. Истинска Малъри, без съмнение. Можеш да бъдеш сигурен, че няма да прилича на Тони.“ От което поне половината от присъстващите разбраха, че най-малката Малъри ще има руса коса.

Джеймс, който вече беше дошъл на себе си, отговори:

— Много лошо. Тъкмо се канех да подразня Джордж за това.

— И да ѝ дадеш още един повод да не ме посреща гостоприемно в тази къща? — промърмори Антъни.

— Не е необходимо аз да ѝ давам никакви поводи, скъпи момко. Ти и сам се справяш съвсем добре.

— Той се оправя, Рос — оплака се престорено Антъни на съпругата си. — Мисля, че е време да се прибираме у дома.

Но точно в този момент се появи Шарлот с увит в пелени вързоп, който тя постави в ръцете на Джеймс. Настъпи тишина, но Джеймс, разбира се, не забеляза това, защото за пръв път в живота си се взираше в своята дъщеря. Не би могло да съществува такова изражение върху лицето на един мъж, или поне повечето от мъжете в стаята мислеха така — толкова преливащо от любов и смирение.

Бебето беше разгледано от всеки един от присъстващите в салона. Всички се бяха събрали около момиченцето, а и в момента щастливият баща нямаше нищо против да не проявява ревност.

Антъни бе човекът, който припомняйки си един неотдавнашен разговор със своя брат, най-накрая се обади:

— Ще бъдеш ли така любезен да ни кажеш как ще наречеш това малко съкровище?

Той си мислеше, че ще принуди Джеймс да се откаже от своенравната си идея, но Джеймс се взря в него за момент, после погледна към братята Андерсън и отговори отчетливо:

— Джак.

Разбира се, това веднага предизвика бурни протести, някои от които доста разгорещени. Но Джеймс устоя твърдо на всичко и накрая каза:

— Моля ви да си припомните чия дъщеря е тя и кой има право да ѝ даде име.

Това, естествено, означаваше край на всякакви пререкания. При условие, че майката нямаше какво друго да каже и че вуйчовците Андерсън не присъстваха на кръщенето, най-младият член на фамилията Малъри, макар да бе момиче, щеше да се нарича Джек Малъри, въпреки че в църковните книги щяха да я запишат като Джаклин.

ГЛАВА СЕДМА

— Къде изчезна снощи, Джереми?

Ейми зададе въпроса още с влизането на братовчед й в трапезарията. Въпреки че беше два часа следобед, им сервираха закуска, защото никой не си бе дал труда да се събуди по-рано и когато Ейми най-сетне беше изпъзляла от леглото си, бе поръчала именно това.

— Не мислех, че ще дойдеш отново тук толкова скоро — отбеляза Джереми, отбягвайки въпроса й.

— Всъщност не съм си тръгвала — каза тя и понечи да му налее чаша кафе, но се спря, за да попита: — Чай ли предпочиташ?

— Каквото ми сипеш, нямам претенции. Какво искаш да кажеш с това „не съм си тръгвала“? Нали не означава, че не си спала?

Като се имаше предвид, че Ейми носеше муселинена рокля с цвят на праскова, различна от тази, с която бе облечена през нощта, и че самата тя изглеждаше свежа като праскова, объркването му бе напълно разбираемо.

— Обещах на леля Джордж, че ще остана да се грижа за къщата, докато тя се възстанови. Нали старата ви икономка напусна миналия месец, а новата въобще не работеше и бе уволнена преди седмица? Все някой трябва да се грижи за нещата тук. Или може би ти смяташ да се захванеш с това?

Джереми изсумтя:

— Дума да не става. Но ти не си ли малко млада...

— След като повечето момичета на моята възраст попадат в оковите на брака, напълно подготвени да въртят своите домашни огнища, нима смяташ, че единствено аз съм неспособна да се справя?

Под настойчивия й поглед, който имаше същия цвят като неговия собствен, Джереми се изчерви.

— Не съм казал това.

— Толкова по-добре за теб — отвърна Ейми. — Иначе щях да ти зашия един шамар.

Той ѝ отправи една от най-очарователните си усмивки, за да я омилостиви. Тези нейни заядливи настроения рядко бяха насочени срещу него, но тя все пак беше Малъри, а повече от половината от членовете на семейството бяха прочути с мъчния си нрав. Това, че бащата на Ейми правеше изключение от правилото, не означаваше, че същото важи и за нея. А и Джереми вече бе станал един от най-близките ѝ приятели и с всеки изминал ден я опознаваше все по-добре.

Той реши да подхвърли с престорена изненада:

— Ако се преместиш да живееш у дома... мили боже, това няма да означава, че всички онези проклети контета, които от една седмица насам се тълпят у вас, ще заприичдат тук, нали?

— Няма, ако си държиш езика зад зъбите и не казваш на никого къде съм.

Сега Джереми наистина беше изненадан.

— Нима не искаш да пожънеш плодовете на своя успех в обществото?

— Небеса, разбира се, че искам. Но това, което очаквах с такова нетърпение, не бяха обичайните последици от дебюта, а да започнат да ме третират като възрастен човек. Сестрите ми може и да са си издълбавали резки в стената за всеки нов ухажор, но аз ни най-малко не се интересувам...

— Защо не? — прекъсна я нетърпеливо той. — Не искаш ли да се омъжиш?

— Естествено, че искам и съм твърдо решена да го направя.

— А-ха — каза Джереми, смятайки, че е проумял накъде бие тя. — Ти просто още не си срещнала подходящия човек и сега изчакваш.

— Всъщност... точно така — излъга Ейми. Не искаше все още да признава кого бе избрала, дори пред любимия си братовчед.

— И затова си си предложила услугите на Джордж, нали? За да можеш да се скриеш?

— Ако искаш да знаеш, аз съм много привързана към твоята мащеха, Джереми. Щях да ѝ предложа помощта си, дори ако имаше още десетки неща, които бих предпочела да правя. Лекарят каза, че тя трябва да остане на легло поне една седмица. Понеже аз съм единственият човек в семейството, който няма други задължения в момента, ми се стори логично...

— Няма нужда да се горещиш толкова много — каза той. Беше му неудобно, задето явно бе наранил чувствата й. — Разбрах подбудите ти. — Сетне се усмихна, за да смекчи резките си думи. — Ще ми бъде приятно да си наоколо.

Ейми вдигна едната си черна вежда, с което му напомни за своя баща и за чичо си. Самите те бяха изпипали тази гримаса до съвършенство.

— Наистина ли? Дори при положение, че няма да ти позволявам да отбягваш въпросите, които се опитваш да отбегнеш?

— Значи си забелязала?

— Нямаше начин да пропусна — сухо отговори тя.

Джереме се засмя.

— И какъв беше въпросът?

— Къде изчезна снощи? Помислихме, че си отпрашил лично към Хавърстън, за да доведеш Кони.

— Изпратих Арти, макар че този стар морски вълк би могъл да намери пътя до имението на Кони по суша само с много късмет. Ако се е загубил някъде по друмищата, вината ще е изцяло у Джордж. Ако просто бе изчакала до следващата седмица, както бе планирано, Кони щеше да е тук. Той възнамеряваше да се върне в Лондон за раждането.

— А какво въобще прави в провинцията?

— Проверява дали все още може да се спаси нещо от малкия чифлик, който притежава близо до Хавърстън. Толкова дълго не се е връщал там, че очакваше всичко да е потънало в бурени и развалини. Разбира се, Кони има достатъчно време и пари, за да го възстанови, след като и той не смята да плава повече.

— А на теб, Джереме, няма ли да ти липсват плаванията с твоя баща?

— Какво толкова има да ми липсва? Никога не съм прекарвал достатъчно дълго време на „Мейдън Ан“, за да свикна с това. Още в първата морска битка ме раниха, а татко и Кони ги прибраха в Западните Индии. Освен това — добави той с определено лукав кикот, — напоследък се забавлявам дяволски добре, за да ми липсва каквото и да било.

— Не се и съмнявам, като гледам колко често те изключват от училище.

— Дявол да го вземе, нали няма да започнеш да ми опяваш като Джордж? Не ми ли стигат хоканията на Кони и татко, та и тя да ми пълни главата с поученията си? Човек би си помислил, че са забравили какво е да си на осемнадесет години.

Ейми се усмихна на неговите оплаквания.

— Сигурна съм, че баща ти не е забравил. Нали е бил приблизително на толкова, когато те е заченал, нищо, че го е разбрал години по-късно. Чувала съм, че в дните, когато е бил най-прочутият нехранимайко в цял Лондон, е бил с различно момиче сутрин, обед и вечер — и това всеки ден. За такива забавления ли ми говориш?

— Мътните да го вземат, Ейми — извика той. — Не би трябвало да говориш за такива неща... И откъде, по дяволите, си чула това?

Тя се засмя, защото Джереми се беше изчервил.

— От Реджи, естествено. Знаеш колко обича да се фука с двамата си любими чичовци. Разбира се, чичо Джейсън и татко никога не са можели да се похвалят с пикантни приключения, макар че аз зная едно-две неща за чичо Джейсън, които никой друг не знае.

— И какви са те?

— Не мога да ти кажа.

— Хайде, Ейми, знаеш, че ще ги измъкна от теб рано или късно, така че защо не се предадеш още сега?

— Не, няма да можеш. Обещала съм.

— Хм, много добре — намуси се Джереми. — Аз ти разкривам всичките си тайни...

Ейми го прекъсна с рязко изсумтяване.

— Не ми разкриваш и половината от тях. Това, което пак успя да направиш, обаче, е да не ми отговориш къде си бил снощи. Не смяташ ли, че щеше да е по-добре за баща ти да присъстваш в такъв момент? Той наистина имаше нужда от повече близки хора в това обкръжение.

— Нали Тони беше тук — защити се Джереми. — А доколкото знам, твоят баща също може да нанесе някой и друг добър удар, ако му се наложи.

— Така ли? — изненадано попита тя. — Кой, по дяволите, ти каза това?

— Няма значение — отговори братовчед й, доволен, че й го е върнал, задето бе отказала да му разкаже за Джейсън. — Освен това забравяш, че баща ми вече си е имал вземане-даване с братята на

Джордж и може да надвие всеки от тях, стига да се бият честно, а не да се нахвърлят вкупом върху него.

— Защо говориш за бой? Не това имах предвид, като казах „това обкръжение“.

— Защото го познавам. Той гореше от желание да си го изкара на някого, а аз винаги съм бил удобна жертва. Никак не ми се искаше да бъда на топа на устата при положение, че толкова се радвах за него. Така че излязох.

— В действителност той се държа много добре — каза Ейми. — Макар че беше близо до избухването.

— Не можеш да си представиш колко близо. Не съм го виждал да изглежда така, откак беше вдигнал мерника на Никълъс Идън.

Ейми никога не бе чувала цялата история; знаеше само откъси.

— Наистина ли бяха чак толкова смъртни врагове?

Джереми се ухили.

— Не. Баща ми просто смяташе малко да го понатупа. Но междуременно Никълъс взе, че се ожени за нашата братовчедка. Не мисля, че татко някога ще му прости това.

Тя беше ставала свидетел на няколко словесни престрелки между Джеймс и съпруга на Реджи, така че бе склонна да се съгласи с Джереми. Разбира се, сега чичо й имаше нови обекти за словесни битки. Всичките петима братя на Джорджина.

Ейми си спомни как бе наблюдавала Уорън без той да забележи. Беше й доставило истинско удоволствие, макар че би предпочела обстоятелствата да бяха други, защото той беше не по-малко разстроен от Джеймс. Очевидно Уорън обичаше много своята сестра, тоест, беше способен на такива нежни чувства, въпреки всички знаци, които сочеха на противното.

— Преча ли?

От устните на Ейми се изтръгна въздишка. Беше познала този дълбок глас. Той бе тук, стоеше на прага — почти два метра красота, от която ти спира дъхът. Сърцето й заби в нов ритъм. Езикът й отказваше да помръдне.

Отговори Джереми, при това доста развеселено:

— Съвсем не, янки. Тъкмо си тръгвах.

ГЛАВА ОСМА

Джереми не се беше пошегувал. Той натъпка няколко наденички в едно хлебче и се измъкна от трапезарията, а веднага след това — и от къщата. Уорън се загледа след него. Ейми пък се загледа в Уорън, зашеметена от простия факт, че двамата внезапно, неочаквано, бяха сами.

Е, не съвсем, наложи си да си припомни тя. В къщата бяха слугите. Анри току-що бе въвел Уорън — значи се намираше някъде наоколо. Но все пак точно в този момент те бяха сами. Не можеше да повярва, че Джереми я е изоставил така.

Разбира се, той не би го направил, ако посетителят беше друг. Но Ейми и Уорън бяха нещо като роднини — нали нейната леля му беше сестра. Ето защо Джереми не виждаше нищо нередно в това да ги остави насаме. Само че той нямаше никаква представа за чувствата, които тя изпитваше към този мъж.

Погледът му се спря върху нея, толкова изнервящ със своята прямота. На бузите му като че ли имаше трапчинки, но тя нямаше как да разбере това със сигурност, защото Уорън никога не се усмихваше. Имаше прав нос и изпъкнали скули. В челюстта му се долавяше упоритост. Цветът на очите му би могъл да излъчва топлината на пролетта и лятото, но цялото му сурово изражение правеше погледа му студен. А тъмnozлатистата коса, преди време модна с немирните си, разрошени къдрици, сега бе твърде дълга, макар че тъкмо заради дължината буйните кичури бяха придобили известна подреденост.

Тялото му бе издължено и стройно, подобно на фигурата на чичо Тони, но в никакъв случай не можеше да се каже, че е кокалесто. Беше по-висок от Антъни, с малко по-широки рамене и мускулести ръце. Дългите му крака обикновено бяха разкрасени; Ейми бе забелязала, че тази типично моряшка стойка е характерна за всички братя на леля й. Чичо Джеймс също често заставаше по този начин, сякаш балансирайки върху палубата на своя кораб.

Уорън бе облечен във всекидневно черно сако със сиви панталони, без жилетка, с проста бяла риза без вратовръзка. Това също беше обща черта на братята Андерсън — никой от тях не носеше вратовръзка. Изобщо, облеклото му далеч не бе изискано, напротив — беше по-скоро небрежно, но Ейми предполагаше, че е много подходящо за един американски морски капитан.

Трябваше да каже нещо, но не можеше да измисли какво; не можеше въобще да мисли, когато вниманието му бе така съсредоточено върху нея. Смешно, толкова се беше надявала да ѝ се представи такава възможност. Беше измисляла хиляди начини, по които внимателно да му разкрие нежните си чувства. Сега обаче не си спомняше нито един от тях.

— Закуска — внезапно измънка тя. — Да кажа ли да ти донесат?

— По това време?

Уорън и братята му бяха си тръгнали от дома на Джорджина едва в пет сутринта. Ейми бе подразбрала, че са отседнали в хотел „Олбъни“ на Пикадили. Намираще се наблизо, но при все това вероятно не бяха успели да си легнат преди шест, тоест, само преди осем часа. Така че пренебрежителният му тон едва ли бе уместен. Но, разбира се, това беше Уорън — циникът, женомразецът, човекът, който не понасяше всички англичани и всички Малъри, братът с най-ужасния характер. Ейми си каза, че не бива да забравя това и че не трябва да обръща внимание на обидното му и ледено държание, ако иска да се разбере с него.

Тя стана от масата.

— Предполагам, че си дошъл да видиш Джордж?

— По дяволите, нима е научил цялото си семейство да я нарича така? — попита той.

Като се направи, че не забелязва тона му, Ейми отговори:

— Съжалявам. Когато чичо Джеймс ни я представи като Джордж, тя не го поправи. Едва по-късно разбрах, че това не е истинското ѝ име, но тогава вече... — тя вдигна рамене, за да покаже, че „Джордж“ вече е станало навик на всички. — Но вие също не я наричате Джорджина, нали?

Това напомняне като че ли го подразни. Или може би Уорън изглеждаше така, когато бе смутен. И имаше защо да бъде — „Джорджи“ не звучеше по-женски от „Джордж“. Но Ейми не бе имала

намерение да го смуцава. По дяволите, така нямаше да постигне никакъв напредък.

Явно трябваше да бъде предпазлива и да избягва да споменава името, което не му се нравеше, затова тя каза:

— Леля и чичо още спят. Те станаха рано, защото Джак искаше да бъде нахранена за пръв път през живота си, но после си легнаха отново.

— Ако обичаш, не наричай племенницата ми с това възмутително име.

Сега вече не беше просто грубост — беше истински гняв и сърцето на Ейми се изпълни с уплаха при мисълта, че ще трябва да изпита върху себе си този гняв, при това след онази забележка на чичо Джеймс за кожения колан. Погледът ѝ неволно се спря върху същия този колан. Беше широк, изработен от дебела кожа. Сигурно щеше да боли дяволски много, ако...

— Какво, по дяволите, зяпаш?

Лицето ѝ се обля в гъста червенина. Първата ѝ мисъл бе да се скрие под масата, но вместо това Ейми реши да бъде откровена:

— Твоя колан. Наистина ли би го използвал, за да накажеш своеволната си сестра?

Уорън се начумери още по-силно.

— Виждам, че твоя чичо ти е разказвал приказки.

Тя събра цялата си смелост и настоя:

— Би ли го направил?

— Това, момиченце, не е твоя работа — отвърна той с каменен глас, който означаваше точка по въпроса.

Ейми въздъхна. Не биваше да отваря дума за това, но пък той очевидно щеше да се държи по същия начин, каквото и да бе казала.

Все пак, тя се опита да промени темата.

— Разбирам, че държиш на имената. Чичо Тони също държи; всъщност това важи за всичките ми чичовци. Всичко започна от братовчедката Реджина. В семейството ѝ викахме Реджи, но чичо Джеймс трябваше да бъде различен, затова я кръсти Рийгън. И всеки път, когато я наричаше така, братята му побесняваха, макар че това без друго не е толкова трудно постижимо. Удивително е, че толкова много приличаш на моите чичовци.

Не беше успяла да сдържи дяволитостта си и сега можеше да се наслади на отвращението, което се бе изписало на лицето му при мисълта, че някой изобщо си позволява да го сравнява с Малъри. Беше доста смешно, но Ейми не се засмя, дори не се усмихна, а каза миролюбиво:

— Ако това ще те утеши, сестра ти едва не припадна тази сутрин, когато чу как чичо Джеймс е кръстил дъщеря ѝ. Каза, че тя ще нарича своето бебе Джаклин или най-малкото Джаки, и че ако на него това не му харесва, може да върви по дяволите.

— Той би трябвало да отиде по дя...

— Бъди любезен, Уорън — мога ли да те наричам така?

— Не, не можеш — отговори той намръщено, вероятно защото тя току-що бе имала наглостта да му прави забележка, а това ни най-малко не му се нравеше. — Можеш да ме наричаш „господин Андерсън“ или „капитан Андерсън“.

— Не мисля, че ще го направя. Звучи твърде официално, а ние няма да се държим официално един с друг. Значи ще трябва да ти измисля някакво друго име, след като „Уорън“ не ми върши работа.

При тези думи Ейми му хвърли победоносна усмивка и мина покрай него с пълното съзнание, че го е накарала да изгуби дар слово от изненада. Проклетникът си мислеше, че ще поддържа отношенията помежду им официални; не че такива отношения съществуваша, но със сигурност щяха да съществуват. Той просто трябваше да го проумее.

Ейми изкачи няколко стъпала и се спря. Когато се обърна, видя, че Уорън се е преместил до входа, за да може да я вижда по-дълго време. Но тя все още бе твърде разгневена, затова каза само:

— Можеш да се качиш в детската стая, за да видиш Джак, ако искаш. В противен случай просто се позабавлявай с нещо друго, докато Джордж се събуди.

Не очакваше отговор, затова продължи да се качва нагоре. Бе стигнала почти до края на стъпалата, когато чу ядосания му глас:

— Бих искал да видя бебето.

— Тогава ела, ще те заведа.

Тя го изчака да се качи до горе и се накани да продължи по коридора, когато ръката му я улови и я спря. От гърдите ѝ се изтръгна тиха въздишка, но Уорън не я чу, защото в този момент вече я питаше:

— Какво, все пак, правиш ти тук?

— Останах, за да помагам на сестра ти, докато лекарят не каже, че се е възстановила дотолкова, че да може да поеме отново своите задължения.

— Защо ти?

— По една случайност аз харесвам твоята сестра. Двете с нея станахме добри приятелки. А ти не се ли срамуваш от своето възмутително поведение спрямо мен?

— Не — каза Уорън, но свитите му устни леко се поотпуснаха и очите му като че ли се затоплиха с няколко градуса, макар че той не пропусна да отбележи: — Но ти си дяволски дръзка за момиче на твоята възраст.

— Пресвети боже, не се усмихвай! — извика Ейми с преторена тревога. — Може да видя, че имаш трапчинки.

Тогавя той се засмя. Изглежда, че сам се изненада от себе си, защото внезапно спря и се изчерви. Ейми се извърна, за да не го притеснява повече, и го въведе в слабо осветената детска стая.

Прекрасното ново попълнение на семейството спеше дълбоко. Момиченцето лежеше по корем, извърнало личицето си на една страна и вдигнало своето малко юмруче към устата си. Няколкото кичура коса на главата му имаха светлорус цвят. Интересното бе дали очите й, които засега бяха бебешко сини, в крайна сметка щяха да станат кафяви или зелени.

Уорън се приближи тихичко и застана до Ейми, за да погледа бебето. Бяха заедно, бяха сами — Джак не им обръщаше внимание — бяха един до друг. Ейми си даде сметка, че при многочислеността на двете семейства и при факта, че Уорън нямаше да стои в Англия още дълго, това сигурно щеше да остане единствения случай, когато той и тя можеха да бъдат толкова сами. Тази мисъл придаваше на чувствата й някаква отчаяност, която тя не знаеше как да овладее.

Когато обърна поглед към него и видя на лицето му онова нежно изражение, което Уорън пазеше за толкова малко хора, Ейми попита:

— Обичаш ли децата?

— Обожавам ги — отговори той, без да я погледне и очевидно, без да има намерение да го прави, защото добави: — Те не те разочароват, нито те нараняват — поне докато пораснат.

Ейми не бе сигурна дали той имаше предвид сестра си, или жената, която някога бе обичал, или пък и двете. Затова не каза нищо,

просто се наслаждаваше на неговото присъствие тук, до нея. Уорън много приличаше на Дрю, въпреки осемте години разлика, но като личности двамата бяха пълна противоположност. Едно от нещата, които Ейми искаше да направи, бе да проникне под студената черупка, обвила сърцето на Уорън, за да види дали под нея не е погребана поне частица от чара и привлекателността на Дрю. Надяваше се, че ще открие тъкмо нежния мъж, който бе толкова силно привързан към своята сестра и който сега се бе влюбил в нейното дете.

Но Ейми знаеше доста неща за него. Знаеше, че сърцето му е дълбоко наранено, че чувствата му са били потъпкани жестоко и че това го е направило студен, циничен и недоверчив. Не знаеше само как би могла да промени всичко това, но щеше да го накара да даде още един шанс на любовта.

Внезапно тя се чу да прошепва тихо:

— Искам те, Уорън Андерсън.

Сега вече определено бе привлякла вниманието му, и преди да умре от смущение — защото макар да бе смела, Ейми обикновено не беше чак толкова смела — тя добави:

— Позволи ми да уточня: първо искам да се омъжа за теб, а после — всичко останало.

Първоначално Уорън не каза нищо. Този път наистина го беше шокирала. Но в следващия момент неговият цинизъм се възвърна с пълна сила.

— Много лошо — каза той. — Първата идея беше интересна, но втората — изобщо. Нямам абсолютно никакво желание да се женя.

— Знам. — Тя въздъхна. Днес прямотата определено не помагаше. — Но се надявам да променя намеренията ти.

— Наистина ли? И как точно възнамеряваш да направиш това, момиченце?

— Като те накарам да престанеш да гледаш на мен като на момиченце. Защото не съм. Достатъчно съм голяма, за да се омъжа и да имам свое семейство.

— И колко си голяма?

— На осемнадесет. — Това беше незначителна лъжа, защото до рождения ѝ ден оставаха по-малко от две седмици.

— Господи, колко сериозна възраст, наистина — възкликна Уорън с унищожителна присмехулност. — Но когато пораснеш, ще

разбереш, че дамите, които проявяват такава дързост, скоро престават да бъдат третирани като дами. Или точно на това се надяваш? Въобще не си моя тип, но от един месец съм в открито море, така че точно сега не бих бил много придирчив. Отведи ме в леглото си.

Опитваше се на свой ред да я шокира. За щастие, тя разбираше това, затова не бе нито обидена, нито шокирана, нито дори уплашена от думите му. Но след като и без това беше повдигнал въпроса...

— Ще те отведа — веднага, щом се стодим.

— Типичната уловка — изсумтя той, за да покаже, че е знаел какво ще му отговори, сетне каза подигравателно: — Май в тази страна вас, момичетата, доста рано ви научават на някои неща?

— Не беше уловка — меко отвърна Ейми. — Беше обещание.

— Тогава покажи какво ми обещаваши.

Ръката на Уорън се плъзна около врата ѝ, за да я придърпа поблизо. Не я докосна никъде другаде, не се опита да я задържи. Нямаше нужда. Ейми желаше неговата целувка хиляди пъти по-силно, отколкото той желаше да ѝ даде урок — защото бе сигурна, че точно това бяха неговите намерения — затова тя обви ръце около врата му в здрава прегръдка. И когато устните им се срещнаха и се сляха, целувката му беше тъкмо онова, което Ейми бе очаквала — дълбоко еротична и много чувствена, предназначена да я скандализира.

Но Ейми имаше с какво да изненада Уорън. През последните няколко години, без знанието на своето семейство, тя беше усвоила доста добре изкуството да се целува. Защото далеч преди дебюта ѝ в обществото бяха ѝ позволявали да присъства на всички приеми и забави, където се допускаха деца. Това бе обичайна практика — считаше се, че така децата, особено по-големите, ще могат да видят със собствените си очи как трябва да се държат, когато пораснат. По тези приеми винаги имаше нейни връстници и Ейми от време на време си харесваше по някое момче, с което се уединяваше в усамотените ъгли на къщата или дори в още по-усамотените кътчета на градината. Имаше едно момче, близо година по-малко от Ейми, което бе поопитно от всички останали взети заедно. Беше се изфукал, че го е обучила някаква по-възрастна жена, която уж се опитвала да го съблазни.

Този младеж бе подготвил Ейми за това, с което Уорън си беше наумил да я изненада. Но не и за усещането, което щеше да изпита.

Тук просто не можеше да става и дума за сравнение. Тя знаеше и без това, че желае Уорън, че той е мъжът, единственият, с когото искаше да се люби. Но сега, когато можеше да притисне своето тяло до неговото и да вкуси целувката му, Ейми бе направо зашеметена. Беше мечтала за това, желаше го толкова отчаяно, копнееше той да я желае и ето че сега, може би...

Когато езикът му проникна в устата ѝ, нейният език го посрещна, отвърна на ласката му и на свой ред се стрелна изучаващо между устните на Уорън. Тя простена и се притисна още по-силно към него. После ѝ се стори, че ще умре от наслада, защото неговите ръце се обвиха около нея, за да съединят телата им. Ейми почувства първоначалната му изненада, сетне готовността му да приеме онова, което тя му предлагаше и най-накрая, макар и не чак толкова скоро — опомнянето му къде се намира и какво върши, което рязко сложи край на магията.

— Исусе! — възкликна той и я отблъсна надалеч от себе си.

Дишаше учестено, както и самата Ейми, а в очите му сега нямаше никаква студенина. Бяха горещи. Тя се надяваше, че горят от желание, но нямаше как да бъде сигурна, защото изражението му подсказваше, че не е много доволен от нея, или може би от себе си. И недоволството му бързо вземаше връх.

— Къде си се научила да се целуваш така? — попита рязко той.

— Упражнявах се.

— И в какво друго си се упражнявала? — Намекът бе достатъчно груб, за да изпълни Ейми с негодувание.

— Не в това, което ти си мислиш — отвърна тя. — Много ме бива да удрям шамари на нахалниците, които се мъчат да получат нещо повече от целувка.

— Не бих ти препоръчал да опитваш това с мен — предупреди Уорън, макар че тонът му вече не бе толкова суров — очевидно самообладанието му се възвръщаше.

— Аз и не мисля да опитвам — каза Ейми, като си припомни широкия му колан.

— Не че имам намерение да правя нещо друго с теб — добави бързо той, за да не я остави с погрешно впечатление. — Всъщност, предупреждавам те да стоиш настрана от мен.

— Защо?

Той не пропусна да долови разочарованието ѝ.

— По дяволите, ти си още дете!

Ейми присви очи. Сега вече я беше вбесил достатъчно, за да го попита с рязък тон:

— Нима имаш навика да целуваш децата така, както преди малко целуна мен?

Дори в слабо осветената детска стая съвсем ясно се видя червенината, която обля лицето му. Но Ейми не остана да позлорадства от своята победа. Напротив, обърна се и с царствено достойнство излезе от стаята.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Това момиче — Ейми — подметна Уорън. — Разбрах, че се отнасяш доста гостоприемно с нея.

Джорджина не забеляза лекото му изчервяване. Джак беше в скута ѝ, така че щастливата майка, естествено, не обръщаше кой знае какво внимание на своя брат.

— Всъщност обратното е по-вярно — отговори Джорджина. — Не забравяй, че аз съм пришълката тук. Но защо питаш?

— Изненадан съм, че я намирам отново в дома ти.

— Тя не ти ли обясни, че ще остане у дома, докато лекарят и Джеймс решат, че няма да ми навреди да се завърна към нормалните си занимания?

— Как се чувстваш, между другото?

Тя се засмя.

— Как, по дяволите, си мислиш, че се чувствам? Като жена, която току-що е родила.

— Проклет да съм, Джорджи, няма нужда да звучиш като онези хора само защото ти се налага да живееш с тях.

— За бога, Уорън, трябва ли да внимавам при всяка дума, която произнасям в твоё присъствие? Не можеш ли просто да бъдеш доволен, че съм щастлива, че съм родила красива, здрава дъщеря и че имам късмета да обичам своя съпруг? Много жени не са така благословени. Те се омъжват, за да доставят удоволствие на своите семейства, но в крайна сметка не семействата им понасят тяхното нещастие.

Той я разбираше съвсем добре. Това, което не бе в състояние да проумее, бе как мъж като Джеймс Малъри би могъл да я направи щастлива. Самият Уорън за нищо на света не би понесъл този човек с нелепото му чувство за хумор. Нито пък си представяше какво намира Джорджина у него. Не, Малъри в никакъв случай не беше достатъчно подходящ за нея. Но след като правеше Джорджина щастлива, а като я гледаше, брат ѝ нямаше никакво съмнение, че е така, можеше да бъде

оставен на спокойствие. Но и при най-малкия знак за разногласие между двамата съпрузи, Уорън с удоволствие щеше да го раздуха достатъчно, за да ги раздели и да отведе сестра си обратно в Америка, където ѝ беше мястото.

— Съжалявам — каза той. Не бе имал намерение да я разстройва. И понеже явно трябваше да мине на по-безопасна тема, за която Джорджина нямаше нищо против да разговаря, той отново спомена Ейми: — Това момиче не е ли твърде младо, за да поеме твоите задължения?

Тя го погледна с изненада.

— Сигурно се шегуваш. Нима вече си забравил, че аз бях само на дванадесет години, когато въртях цялото домакинство в къщи?

Не беше забравил, но въпреки това настоя:

— Ти беше достатъчно зряла.

Джорджина изсумтя. Брат ѝ отново се инатеше по типичния за него начин.

— На седемнадесет години Ейми също е съвсем зряла, което...

— Седемнадесет?

— Няма причини да се стряскаш — намръщи се сестра му при неговата странна реакция. — Тя ще навърши осемнадесет след около седмица. Всъщност Ейми съвсем скоро направи своя дебют, който предизвика същински фурор. — Джорджина се засмя. — До вечерта на бала Джеймс въобще не беше забелязал, че е пораснала. Трябваше да видиш колко беше шашнат.

— Защо да забелязва? Тя не е негова дъщеря. Което не означава, че не би могла да бъде.

Джорджина вдигна вежда — още един проклет навик, който бе усвоила от съпруга си.

— Да не би да намекваш, че Джеймс е твърде стар за мен? — попита тя, очевидно развеселена. — Уверявам те, че не е.

В действителност Уорън отново имаше предвид колко млада е Ейми, но реши, че е по-добре да престане да говори за нея, преди сестра му да заподозре нещо.

— Просто разсъждавах.

За момент и двамата замълчаха. Джорджина внимателно постави Джак в леглото до себе си. Уорън гледаше омагьосан как пръстите ѝ се

плъзгат, леки като перца, по ръцете и лицето на бебето, сякаш не можеха да се наситят на допира до него.

Джорджина въздъхна.

— Предполагам, че тя скоро ще се омъжи.

— Бебето? — попита стреснато той.

Сестра му се изкиска.

— Не, глупчо, имах предвид Ейми. Ще ми липсва, ако се омъжи и се премести в провинцията като сестрите си.

— Ако се безпокоиш, че може да се чувстваш самотна, би могла да си дойдеш у дома — предложи Уорън.

Тя го погледна изненадано.

— В къщи се чувствах самотна много по-често, отколкото тук. Или си забравил и това, че ти и твоите братя рядко въобще се прибирахте у дома?

— Но откакто изоставихме търговията с Китай, вече не е така.

— И въпреки това никой от вас не се застоява дълго между плаванията, независимо до кое пристанище. Дори Бойд непрекъснато е на своя кораб, макар че още не е капитан. Освен това, не се безпокоях, че ще се чувствам самотна. Никога няма да се почувствам така, след като съпругът ми прекарва повече време с мен, отколкото навън.

Изразът на лицето на Уорън говореше достатъчно красноречиво за неговото отвращение, но той предпочете да го изкаже и на глас:

— Ами да, защото няма задължения, няма почтена професия, нито...

— Спри до тук, Уорън. Да не би да го осъждаш, задето е богат и няма нужда да работи? Значи ли това, че отричаш тъкмо онова, което всеки американец се стреми да постигне и което нашите собствени деди са успели да направят? Хайде, продължавай, ако наистина е така.

Той я изгледа сърдито.

— Изобщо нямах това предвид, по дяволите. Аз самият имам повече пари, отколкото мога някога да изхарча за каквото и да било, но при все това не си стоя в къщи, без да върша нищо, нали?

— Същото се отнася и за Джеймс. До завръщането си в Англия, той е управлявал богата плантация в Западните Индии, а преди това е бил капитан...

— Да не би да наричаш пиратството тежка работа?

— Той не се е занимавал с пиратство през цялото време — рязко каза Джорджина. — А и няма защо да обсъждаме неговата буйна младост, когато не сме го познавали и не бихме могли дори да правим предположения за причините за поведението му. За бога, ти заложил кораба си — своята гордост и радост — срещу една проклета ваза, и едва не беше убит, когато онзи китайски диктатор искаше да си я вземе обратно!

— Безценна проклета ваза!

— И все пак това е също толкова налудничава постъпка, колкото и...

— Ни най-малко не е толкова налудничава, колкото...

Джорджина и Уорън изведнъж осъзнаха докъде са стигнали и млъкнаха едновременно, може би защото високият им тон бе накарал малката Джаклин да заплаче. И двамата се изчервиха от смущение и казаха в един глас: „Съжалявам“.

В същия миг се появи Джеймс, който при шума от кавгата бе изкачил на бегом стълбите, и незабавно изрази своето отношение към словесния им двубой:

— Ако още веднъж я накараш да повиши тон, янки, ще помета проклетия под с твоята...

— Не е необходимо да навлизаш в подробности, Джеймс — бързо го прекъсна Джорджина. — Само малко се поувлякохме, това е. Уорън просто още не е свикнал с мисълта, че мога да му се противопоставям. Разбираш ли, преди никога не съм го правила.

Още един лош навик, усвоен от Малъри, но този път Уорън не каза нищо. И понеже нямаше намерение отново да стига до ръкопашен бой със зет си, поне не преди да се изравни по умения с него — нещо, за което смяташе да потренира по време на престоя си в Лондон — той реши да се придържа към думите на сестра си.

— Тя е права, Малъри, а и аз вече се извиних. Това няма да се повтори.

Едната вежда на Джеймс се вдигна нагоре по оня отвратителен начин, който недвусмислено говореше, че той не вярва нито дума от току-що казаното. Но Уорън забеляза с облекчение, че зет му не направи нищо повече. Просто отиде до леглото и взе дъщеря си в ръце.

— Хайде, Джак, ела да си намерим по-спокойно кътче — каза Джеймс на излизане от стаята.

Джорджина изчака съпругът ѝ да затвори вратата след себе си и се обърна заплашително към своя брат:

— Да не си посмял да кажеш и една думичка за начина, по който я нарича, чу ли?

— Нямах такива намерения, но след като ти спомена за това — научих, че твоето мнение за името, което е дал на дъщеря ти, не е много по-различно от моето.

— Така е, но аз знам как да се оправя с това, както и с проклетото му чувство за хумор.

— Как?

— Като не му обръщам внимание. Опитай и ти, Уорън — сухо вметна тя. — Малко повече сдържаност ще се отрази чудодейно на твоя нрав.

— Държиш се противно като него.

— Той би се радвал да чуе това.

Лицето му ставаше все по-намръщено.

— Отговори ми на един въпрос, Джорджи. Знаеш ли поне защо той е винаги толкова дяволски заядлив... и опърничав?

— Да, но нямам никакво намерение да ти обяснявам обстоятелствата от неговото минало, които са го направили такъв, какъвто е. Нито пък имам намерение да обяснявам на Джеймс защо ти си станал толкова безсърдечен и невъздържан. Ако наистина искаш да знаеш, защо не го попиташ лично?

— Ще го попитам — измърмори той.

— Добре. Апропо, това, което исках да ти кажа, преди да се отклоним от темата, бе, че Джеймс съвсем не мързелува по цял ден, както ти се опитваш да ме убедиш. След като се върна в Англия за постоянно, той освободи управителите на своите имения и сега сам се грижи за имотите си. Освен това започна да се занимава и с многобройните инвестиции, които брат му Едуард е направил от негово име през годините. Дори смята да купи търговска флотилия.

— За какво му е? — с ужас попита Уорън.

— О, не знам. — Тя се ухили. — Може би, за да се конкурира със своите шуреи. А може би защото това е нещо, с което аз също бих могла да се занимавам в качеството на съветник. Разбира се, ако вместо това някой го покани да работи с флотилията „Скайларк“...

Сега вече Уорън наистина ѝ се ядоса, макар че не бе сигурен дали сестра му само се заяжда, или наистина иска съпругът ѝ да участва лично в работите на „Скайларк“. Но беше възмутен от самата мисъл да включи в семейния бизнес, който и да било англичанин, да не говорим за мъжа, когото не можеше да понася.

— Тази идея би била интересна, ако се беше омъжила за някого в Америка, вместо отвъд океана.

Този път Джорджина не се разсърди, а само каза:

— Пак ли ще говорим за това? — Сетне въздъхна. — Нищо няма да се промени, Уорън. Моля те да свикнеш с тази мисъл.

Той скочи от стола, върху който бе прекарал последния един час, отиде до прозореца и се загледа навън. После каза, без да се обръща към нея:

— Ако искаш вярвай, но аз наистина се опитвам да свикна, Джорджи. Ако той не беше толкова дяволски заядлив... А и мисля, че сега, когато ще си бъда по-често у дома, ще ми липсва твоето присъствие в къщи, или поне някъде наблизо.

— О, Уорън, аз наистина те обичам, въпреки невъзможния ти характер — отговори тя с нежен глас. — Но не ти ли е хрумнало все още, че ти и останалите ще идвате много пъти до тук, след като Клинтън възстанови търговията с Англия? Напълно е възможно да се виждаме толкова често, колкото и преди, дори по-често.

Да, но за да я вижда, трябваше да вижда и Джеймс Малъри. Не беше същото.

— Как се развиват нещата там, между другото? — попита тя, за да смени темата.

Уорън сви рамене. Новото начинание, което бяха замислили, въобще не го привличаше.

— Клинт и останалите се пръснаха тази сутрин, за да потърсят подходящо място за кантора. Аз също трябваше да съм с тях, но исках, преди да се съберем всички тази вечер, да те видя насаме.

— Искаш да кажеш, че „Скайларк“ ще отвори кантора в Лондон? — развълнувано попита Джорджина.

Той се обърна и видя, че изражението ѝ е не по-малко радостно от гласа ѝ.

— Идеята беше на Дрю. След като отново ще търгуваме с англичаните, трябва да се възползваме максимално от това. Вероятно

ще насочим цялата флотилия по този маршрут.

— И за целта ви трябва кантора в Лондон, естествено — съгласи се тя. — Но кой ще я ръководи?

— Аз — каза Уорън. Току-що бе взел това решение и дори още не знаеше защо. — Поне докато доведем някого от Америка.

— Бихте могли да наемете англичанин...

— Това е американска компания...

— С кантора в Лондон...

Той се засмя. Ето че отново се бяха спречкали. Джорджина също си мислеше за това и също му се усмихваше. В този момент на вратата се почука и Реджина Идън надникна в стаята.

— Значи вече си станала, лелю Джордж? — каза тя. — Донесох ти имената, които ти бях обещала. Моята Мег настоя тя да се грижи за Томас, затова аз самата не съм се срещала с тези жени. Но и двете ми бяха препоръчани много горещо, макар да не мога да гарантирам, че все още са свободни.

— Ще дам имената им на Джеймс — отговори Джорджина, която очевидно знаеше за какво става въпрос, за разлика от Уорън. — Той е твърдо решен да се срещне с всички кандидатки лично. „Искам най-доброто за моята Джек“ — това бяха думите му. Като че ли аз не мога да преценя кое е най-доброто.

— Типично за всеки баща. Но наистина ли ще позволиш той да говори с тях? Та чичо ще изплаши до смърт всяка бавачка и тогава къде ще... — Реджи млъкна, защото едва сега бе съзряла изправения до прозореца Уорън. — О, съжалявам. Ейми не ме предупреди, че вече имаш посетител.

— Не се притеснявайте, лейди Идън — каза Уорън, като пристъпи напред. — Имам доста работа, така че вече си тръгнах. — Той се наведе над леглото, за да целуне сестра си за довиждане, и каза: — Ще се видим довечера... Джордж.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Добре ли чух? — попита Реджина, когато вратата се затвори зад гърба му.

Джорджина се усмихна. Самата тя бе леко изненадана от това „Джордж“.

— Така искаше, струва ми се, да ми каже по своя си начин, че ще направи още един опит.

— За какво?

— Да се помири с Джеймс.

Реджина изсумтя.

— Никога няма да стане. Този твой брат има твърде сприхав нрав, за да оцени тънките нюанси на чичовия хумор.

— Тънки?

— Е, добре де, „тънки“ не е най-точната дума — призна Реджина.

— „Варварски“ е по-подходящо.

Реджина се изкикоти:

— Не е чак толкова зле.

— С хората, които обича — да. Просто от време на време ни обижда малко. Но онези, които не харесва, биват изравнени със земята. Що се отнася до хората, които наистина го вбесяват — тях той направо погребва вдън земя. Говоря от личен опит. А Уорън винаги успява да вбеси Джеймс, независимо какво казва или върши.

— Сигурно заради тази враждебност, която се излъчва от него. Кълна се, че всеки път като го видя, очаквам да избухне за нещо. Единственото изключение бе преди малко. Наистина трябва да направиш всичко възможно, за да държиш брат си на разстояние от чичо Джеймс, докато роднините ти са в Лондон.

— Надявах се, че като прекарат повечко време заедно тук, Уорън ще стане по-толерантен, но ти може би си права. — Джорджина въздъхна. — Знаеш ли, не само Джеймс успява да извади на бял свят най-лошото у него. От доста време Уорън е недоволен от живота и

въобще не подбира на кого си го изкарва. Дрю го отнася най-често. Двамата са се сбивали не един и два пъти, когато си бях у дома. Тоест, преди да дойде Джеймс... за да ме погребее вдън земя.

— Не, за да се ожени за теб — напомни й Реджина с усмивка. — Ако не беше опетнил репутацията ти публично, твоите братя никога нямаше да се съгласят с тази сватба, а още по-малко — да настояват на нея.

— Това е нещо друго. Уорън ми е сърдит, задето искам да продължа да бъда жена на Джеймс, при положение че тъкмо той бе човекът, който най-много държеше да се омъжа за него. И намесва в проблема цялата горчивина, насъбрана у него. — Джорджина отново въздъхна. — Знам, че намеренията му са добри. Просто твърде упорито си е втълпил, че трябва да ме защитава, а всъщност аз вече нямам нужда от това.

— Може би на брат ти му трябва собствено семейство, за което да се грижи и да се тревожи — предположи Реджина. — Има мъже, които просто не са щастливи, ако не чувстват, че някой има нужда от тях.

— Бих искала това наистина да можеше да разреши проблема, но сърцето на Уорън е твърде наранено, за да се довери отново на някоя жена. Той казва, че никога няма да се ожени.

— Нима всички мъже не казват това? „Никога“ е дума, която обикновено променя своя смисъл с течение на времето. Вземи например чичо Джеймс. Той също се кълнеше, че никога няма да се окове в брачни вериги, а я го виж сега...

Джорджина се засмя.

— Двамата не могат да бъдат сравнявани. Твоят чичо, както ти сама отбеляза, се отвърщаваше от брака заради множеството неверни съпруги — чужди съпруги — които са попадали в неговото легло, какъвто си е бил любовчия. Брат ми, от своя страна, бе влюбен в една дама и поиска ръката ѝ. Казваше се Мариан. Беше изключително красива. Поне аз смятах така, а предполагам, че Уорън също. Онези пет месеца, в които я ухажваше, бяха един от най-дългите периоди, които някога е прекарвал на сушата, откакто стана капитан. Беше толкова хубаво да си е у дома.

— Този мърморко?

— Именно той, Реджи. Някога Уорън не беше такъв, какъвто е сега. Беше също толкова чаровен и весел като брат ми Дрю. Не казвам, че не е бил избухлив — напротив, характерът му и преди си бе такъв. Но тази избухливост се проявяваше много рядко, и то не толкова силно, колкото сега. Тогава се е случвало той да побеснее до лудост заради нещо, което съм направила, но половин час след това вече се смееше заедно с мен на гнева си. Нямахме го това вечно лошо настроение, тази злост и горчивина... Не съм ли ти говорила вече за това?

— На мен? Не. — Джорджина сбърчи чело.

— Мислех, че съм. Но сигурно съм разказвала на Ейми. Във всеки случай, не може да е било на Джеймс, защото той не би ме оставил да кажа и една дума, свързана с брат ми. Само при споменаването на неговото име...

— Джордж! — прекъсна я нетърпеливо Реджина. — Отклоняваш се от темата. Да разбирам ли, че Уорън и Мариан не са се оженили?

— Да — горчиво отвърна Джорджина. — Всички приготовления бяха направени, до сватбата оставаха само няколко дни, и тогава Мариан развали годежа. Каза на брат ми, че не може да се омъжи за него и че е решила да приеме предложението на друг мъж, независимо, че според думите ѝ обичала Уорън. О, тя си беше измислила добро оправдание — искала съпруг, който ще прекарва повече време в дома си, отколкото един морски капитан.

— Хм, чувала съм, че в днешно време не се счита за нередно съпругите да плават със своите мъже; че някои дори отглеждат и децата си на борда.

— Вярно е. Но Мариан твърдеше, че организъмът ѝ трудно би понесъл дори едно пътешествие с кораб, да не говорим за това да прекара живота си в открито море.

— Звучиш така, сякаш се съмняваш в това.

Джорджина сви рамене.

— Знам само това, че тя беше от бедно, по-точно от обедняло, макар и благородно семейство, и че отказа на брат ми, за да се омъжи за наследника на най-богатия род в града, един от последните потомци на основателите на Бриджпорт. Явно Стивън Адингтън ѝ се струваше по-подходящ.

— Но брат ти също не е беден, и ако тя наистина го е обичала, може би думите ѝ са имали основание. Аз самата не мисля, че бих имала куража да се влюбя в моряк, особено ако хвацах морска болест при всяко стъпване на борда.

— О, бих се съгласила с теб, ако това бе всичко. Но човекът, за когото се ожени, хм, той и Уорън бяха врагове още от деца. Съперничеха си във всичко, често се биеха до кръв, и това продължи и след ученическите им години.

— Е, не е било съвсем честно от нейна страна.

— Наистина. Всеки друг би бил за предпочитане. Но и това не е всичко. Разбираш ли, Мариан и Уорън бяха любовници, и се оказа, че по времето, когато скъса с Уорън, тя е носела неговото дете.

— Божичко, той знаеше ли?

— Ако беше знаел, гарантирам ти, че краят на този разказ щеше да е различен. Но Уорън нямаше представа. Разбра го едва месец след сватбата ѝ със Стивън. Тогава вече ѝ личеше, така че тя очевидно е знаела, и въпреки това се бе омъжила за друг. Именно това нарани брат ми най-силно — това, че бе лишен от възможността да отгледа собственото си дете. Предполагам, че ще ти прозвучи изненадващо, но Уорън много обича децата. Така че ударът беше двоен, дори троен. Не само детето, но и жената, която обичаше, му бяха отнети, и то от мъжа, когото той презираше най-много от всички.

— Но той трябва да е имал някакви права по отношение на детето.

— Първоначално и той смяташе да се бори за тях. Но Мариан му каза, че ще отрича бащинството му, и че Стивън, това копеле, ще поддържа твърденията ѝ и ще обяви детето за свое.

— Нима не е било публична тайна, че тя и Уорън... искам да кажа, след като цели пет месеца...?

— Така беше, но Стивън бе решен да излъже, че той и единствено той е бил неин любовник, че са се скарали и заради това тя е тръгнала с Уорън, но че се е осъзнала навреме, и прочие, и прочие. Дори щеше да каже дати, на които уж са се срещали насаме и са се любили, по времето, когато тя е излизала с брат ми. След като и двамата бяха застанали толкова твърдо срещу Уорън, той наистина не можеше да направи нищо.

— А не е ли възможно това, което тя и този Стивън са се канели да кажат, да е било истина.

— Не... поне Уорън е убеден в това. Но дори да е било, брат ми не би повярвал, а и да беше повярвал, това нямаше да го накара да се чувства по-добре, защото към всички лъжи и разочарования щеше да се прибави още едно.

Бебето — кръстиха го Самюъл — не приличаше нито на Уорън, нито на Стивън; имаше само майчините си черти. Виждаше съм го само веднъж, но сърцето ми се сви от мъка, че не мога да го нарека свой племенник. Така че си представям колко по-ужасно трябва да се е чувствал Уорън, макар че никога не съм го питала дали е виждал момчето. Това е въпрос, който нито един от нас не повдига пред брат ми; очевидно защо — той винаги реагира болезнено.

Реджина поклати глава.

— Сигурно Уорън се побърква при мисълта, че някой, когото ненавижда толкова силно, отглежда сина му.

— Побъркваше се — тихо отвърна Джорджина. Гласът ѝ бе пълен с тъга. — Но Самюъл почина преди три години. Казват, че е било нещастен случай. Но в огорчението си Уорън е склонен да се съмнява в това.

Реджина седна на най-близкия до леглото стол.

— Никога не съм подозирала, че ще кажа това, Джордж, но внезапно изпитах огромно съжаление към брат ти. Мисля, че ще го поканя на вечеря. Той и Никълъс би трябвало да се опознаят по-добре, не мислиш ли?

— Да не си луда? — възкликна Джорджина с ококорени очи. — Двамата толкова ненавиждат съпруга ми. Опитвам се да сложа край на враждебността между Джеймс и Уорън, а не да предоставям на брат си съюзник срещу твоя чичо.

— Но чичо Джеймс може да се справи с тях, иначе не бих го предложила. — Черната вежда на Реджина се вдигна типично в стил Малъри. — Съмняваш ли се в това?

Джорджина познаваше съпруга си. Разбира се, че не се съмняваше. Но не това се бе надявала да постигне при посещението на братята си.

— В действителност — каза тя, — другото ти предложение ми се вижда много по-добро. Може би на Уорън наистина му трябва някой,

когото да защитава, и аз сериозно ще се замисля по въпроса. Той би могъл да се влюби отново. Стават чудеса.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Трябваше да мине известно време, преди Уорън да осъзнае, че стои горе на стълбите и просто наблюдава Ейми Малъри, която в този момент подреждаше цветята долу във фойето. Беше се спрял, защото не искаше да я смуцава, не искаше да му се налага да разговаря с нея, не се доверяваше на самия себе си, ако отново се доближеше до нея. И все пак не се и отместваше, а така Ейми можеше всеки миг да вдигне поглед и да го види.

Разбира се, Уорън нямаше накъде да се отмести. Вероятно зет му все още беше с бебето, така че не би могъл да отиде да се порадва на племенницата си, докато хоризонтът не се разчистеше. А присъствието на Реджина Идън при сестра му го караше да се чувства неудобно. Тя твърде много напомняше по-младата си братовчедка Ейми — имаше същите кобалтовосини очи, същата черна като въглен коса, същата обезпокоителна красота, макар и все пак съчетана по малко по-различен начин. Затова Уорън не искаше да се връща при Джорджина. Що се отнася до другите стаи на горния етаж, те без съмнение също бяха заети — от сина на Джеймс, от Ейми, а може би и от някой от прислугата, въпреки че къщата имаше и трети етаж.

Да, това беше голяма къща, много по-хубава, отколкото Уорън се бе надявал. Но всъщност нямаше причини да предполага, че сестра му ще живее в мизерия, та да има основателен повод да я отведе обратно в Америка. Не и след като бе омъжена за английски лорд. Наистина, когато бе идвал за последен път, Джорджина все още живееше в къщата на девера си, но това съвсем не означаваше, че съпругът ѝ не е в състояние да ѝ осигури подходящ дом. Джеймс Малъри със сигурност не беше човек, за когото това би представлявало проблем.

Макар и вече осъзнал, че позволява на някакво си момиченце да определя постъпките му, Уорън продължаваше да стои, без да помръдва. Дали Ейми знаеше, че той е там? Не, едва ли — движенията ѝ изглеждаха твърде спокойни, твърде плавни, а това само по себе си вече беше доста необичайно. Младите хора на нейната възраст

обикновено бяха пълни с необузdana енергия, която не им позволяваше да стоят на едно място. Те не излъчваха такова спокойствие, не въздействаха толкова укротяващо на страничния наблюдател. Поне така се чувстваше Уорън. Той откри с изумление, че изпитва удоволствие просто да я гледа и че сигурно това е причината, поради която продължава да стои тук, вместо да отива да си върши работата.

Още не можеше да повярва на това, което се бе случило между него и Ейми Малъри. Беше я смятал за съвсем невинно момиче, а младите невинни момичета въобще не бяха по вкуса му. Но защо тези три малки думички, които тя бе промълвила, го бяха впечатлили толкова, че да го накарат да забрави коя е, да закопнее за вкуса на устните ѝ, да го опита, вкопчвайки се за първото хрумнало му извинение? Извинение? Та тя заслужаваше урока, който се бе опитал да ѝ даде; просто не беше се получило точно така, както го бе замислил. Вместо това Уорън бе научил нещо ново — че Ейми не беше невинното момиче, за което бе я смятал, и че беше дяволски хубаво да я докосва и целува.

Възбуждащият спомен накара кръвта му отново да пламне. Това, че Ейми Малъри му въздействаше по такъв начин, го разяри. Тя беше млада и хубава — от типа момичета, за които човек се жени. А Уорън харесваше зрелите жени с опит, които разбираха, че интересът му към тях ни най-малко не е почтен и не може да бъде. Той забравяше за тях в мига, в който им се наситеше и нямаше защо да се притеснява, че е оставил след себе си разбити илюзии. Поговорката „Далеч от очите, далеч от сърцето“ сякаш бе измислена тъкмо за него. А сега това момиче да завладее така силно мислите му...

Най-накрая Ейми отстъпи назад, хвърли последен критичен поглед върху резултата от своята работа, оправя едно цвете и се извърна, за да тръгне към стаята си. В този момент Уорън все още можеше да отстъпи назад и да се скрие, но внезапно промени решението си да не се среща с нея. Ето че тя го видя и се спря. Не се усмихна, нито изглеждаше стресната, но по бузите ѝ плъзна руменина.

Добре. Малко разкаяние за необмислената постъпка нямаше да ѝ навреди. Ако имаше навика да се предлага на мъжете така, както бе сторила с него, нищо чудно, че вече не беше невинна. Уорън и за миг не се съмняваше, че не е първият мъж, на когото Ейми се бе осмелила да каже онези скандални слова. Но това ни най-малко не можеше да

намали раздразнението спрямо нея, което отново бе започнало да го обзема.

Той слезе по стъпалата, без да бърза. Погледът му бе вперен неотлъчно в Ейми, но тя не сведе очи, макар че бузите ѝ все по-силно се изчервяваха.

Това се стори на Уорън достатъчно добър повод, за да отбележи в мига, в който стигна до фоайето и се озова до нея:

— Да не би да долавям смущение? Би трябвало.

Тя изглежда се изненада от думите му, но само за момент, защото веднага след това на устните ѝ се появи закачлива усмивка.

— Не съм смутена. Ако внезапно се изчервих, то е защото си припомних колко хубаво беше да те целувам. Обади ми се, когато решиш да опитаме отново.

Нейната дързост, цялата ѝ безочливост — не беше очаквал, че отново ще се сблъска с това. Единственото, което му хрумна да каже, бе:

— Предупредих те за това, нали?

— Какво ще стане, ако пренебрегна предупреждението ти?

Това момиче не беше нормално. С намръщената си физиономия Уорън би трябвало да я стресне така, че да се чуди къде да се дене. Вместо това тя го предизвикваше, без ни най-малко да изглежда уплашена. Подобно поведение бе нещо ново за него. Обикновено жените се държаха с Уорън предпазливо, внимаваха да не провокират избухливия му нрав, и той нямаше нищо против това, дори го предпочиташе — така ненужното говорене се свеждаше до минимум. Но с тази малка хубостница, с нейната смесица от дръзка съблазнителност и палава дяволитост... той не знаеше как да реагира. Не можеше да я накаже, нито пък да я смъмри, защото тя не му беше никаква, а точно в този момент много му се щеше да не бе така — поне временно.

— Предполагам, че ще трябва да разменя някоя и друга дума с баща ти — беше отговорът на нейното предизвикателство.

Бе предназначен да я сплаши. Но не успя.

— Той и без това ще трябва да узнае, че те желая, така че докато си говорите, можеш и да му поискаш ръката ми — просто за да ускорим нещата.

Очевидно тя бе непоправима. На Уорън му се прииска да я хване, да я разтърси здраво, за да се опомни... не, всъщност не точно това му се искаше да направи с нея, но той нямаше да се поддаде отново на долните си инстинкти. Трябваше да си изяснят нещата веднъж завинаги.

— Не желая ръката ти. Няма да поискам нито нея, нито каквото и друго да ми предложиш, малката.

Ейми изопна снага. Очите ѝ се присвиха. С цялото си нахалство тя опря пръст точно в средата на гърдите му и каза:

— Ти наистина си дяволски висок, но това не означава непременно, че аз съм малка. Ако не си забелязал, сестра ти е по-ниска от мен, но не я наричаш „малката“.

Атаката ѝ го завари неподготвен, но той бързо се съвзе.

— Не говорех за ръста ти, малката.

Ейми изведнъж изостави заядливия тон, въздъхна и сви рамене.

— Знам. Исках само да ти дам възможност да се измъкнеш от глупавия разговор, защото е нелепо да се инатиш за възрастовата разлика помежду ни. Прекрасно знаеш, че много по-възрастни от теб мъже се женят за момичета на моите години, при това доста често. Ти не си твърде стар за мен, Уорън Андерсън. Освен това, откакто те видях за пръв път, младите мъже покрай мен вече ми изглеждат глупави и незрели. Има няколко изключения, но те са ми роднини, така че не се броят.

Ето че за втори път успяваше да измести въпроса, върху който Уорън искаше да наблегне. Но той пристъпи направо към него.

— Твоите предпочитания изобщо не ме интересуват.

— Ще те заинтересуват — неустрашимо пророкува тя. — Просто си помислих, че ще е по-добре да ти обясня още от сега, за да те предпазя от неоправдана ревност.

Уорън се зачуди как още не е изгубил търпение.

— Няма защо да се тревожиш за това. А сега настоявам да престанеш с този флирт. Не съм впечатлен. Всъщност, започвам доста да се отегчавам.

Тя само вдигна вежда.

— Ти не си човек, който се съобразява с добрия тон, Уорън. Ако толкова те отегчавам, защо още не си си тръгнал?

Проклет да бе, ако знаеше. Но преди да каже това или каквото и да било друго, Ейми пристъпи по-близо до него, твърде близо, за да могат сетивата му да останат безучастни.

— Иска ти се пак да ме целунеш — отгатна тя съвсем точно, — но виждам, че няма да го направиш. Ще ти помогна ли, ако поема инициативата?

Дъхът на Уорън секна. Тя отново го правеше — прелъстяваше го с думите си, с този поглед, който сякаш казваше „вземи ме“. Искаше я, господи, искаше я. Никога не бе изпитвал толкова неудържимо желание. Дори и с... Самата мисъл за Мариан го вледени.

— Престани! — изсъска той, когато Ейми посегна към него.

В същия миг я улови за китките и ги стисна малко по-силно, отколкото бе необходимо. Видя как тя трепна от болка, но не я пусна. Беше предизвикала неговата страст — ето че бе успяла, но не точно така, както ѝ се искаше.

— Какво трябва да стане, за да го проумееш, момиче? — грубо попита той. — Не ме интересува!

— Глупости — осмели се да отвърне тя. — Можеш да крещиш колкото си искаш, но поне бъди искрен. Това, което не те интересува, е бракът, но аз вече знам, че е така и ние ще го преодолеем... някак си. Не се мъчи обаче да ми обясняваш, че не ме харесваш; не и след начина, по който ме целуна.

— Беше нарочно. Исках да ти дам урок — процеди през зъби Уорън.

Ейми само се усмихна.

— О, да, определено, и аз се наслаждавах на всеки миг от него. Ти също, признай си.

Той не отрече, просто попита гневно:

— Защо го правиш?

— Кое?

— Не се прави на глупачка. Правиш всичко възможно, за да ме прелъстиш, по дяволите.

Ейми го дари с ослепителна, пълна със задоволство усмивка.

— Получава ли се?

Сякаш не знаеше... или може би наистина не знаеше. Но ако бе така, то Уорън нямаше намерение да я окуражава.

— Отговори ми, дявол да го вземе — изръмжа той. — Защо упорстваш, след като те помолих... настоях да стоиш настрана?

Тя все още не беше стресната. Единственото, което направи, бе да въздъхне, преди да отвърне:

— Заради моята нетърпеливост. Наистина мразя да чакам дълго нещо, което така или иначе ще се случи, а ти и аз...

— Никога няма да се случи!

— Напротив — настоя Ейми. — Затова не виждам защо трябва да протакаме. Ти ще се влюбиш в мен. Ще се оженим. Ще бъдем невероятно щастливи заедно. Защо не позволиш това да се случи, Уорън? Дай ми възможност да върна смеха в твоя живот.

Това, което го шокира, бе сериозният ѝ тон и тази нейна отвратителна увереност. Трябваше да признае, че Ейми играеше играта си превъзходно — дотолкова, че той се запита с колко ли други мъже го е правила. Дали ги е отвеждала чак до олтара, за да им признае, че просто е изпитвала хитрините си... или само до леглото си?

Най-сетне му хрумна, че я насърчава дори само като спори с нея. Затова пусна ръцете ѝ; всъщност направо ги отблъсна и каза твърдо, с надеждата, че за последен път му се налага да говори с нея:

— Откажи се. Това, което търсиш, не съществува. Искам едно-единствено нещо от жените, и не ми отнема много време да го получа и да приключа с тях.

— Няма нужда да бъдеш груб — отвърна Ейми с тих глас, в който звучеше обида.

— Очевидно има. Стой настрана от мен, Ейми Малъри. Не ме карай да те предупреждавам още веднъж.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

След като Уорън си тръгна, оптимизмът на Ейми значително спадна. Тъкмо бе повярвала, че е постигнала някакъв напредък. Беше го видяла, беше го почувствала. А всъщност просто се бе направила на глупачка.

Не трябваше да избързва толкова. Сега разбираше това. Трябваше да действа по-предпазливо, просто да възбуди неговия интерес, а не да го бомбардира с откровеност. Но нали проклетото време бе твърде малко!

Един от братята, може би Бойд, беше споменал, че ще прекарат в Лондон само седмица, най-много две. По дяволите, как би могла да направи невъзможното за толкова време без прямота? Но явно трябваше да измисли друг начин, защото прямотата само разяряваше Уорън, а ако не преодолееше гнева му, Ейми никога нямаше да постигне каквото и да било.

Съпротивата му бе предизвикана от думата „брак“. Глупаво беше от нейна страна да я споменава, след като знаеше какъв заклет ерген е Уорън... и защо. Проклета да е онази американка, която го бе измамила толкова жестоко и сега правеше целта на Ейми толкова непосилна. Но това бяха глупости; всъщност, ако тази жена не бе го измамила, сега той щеше да е женен за нея и Ейми изобщо нямаше да се занимава с него. И все пак, тъкмо споменаването на брака бе разрушило всичко, може би завинаги. Непоправимото беше сторено. Уорън вече знаеше какво иска тя. Сега единственото, което ѝ оставаше, бе да не говори повече за сватба и да се надява той да си помисли, че е променила намеренията си. Това може би щеше да го успокои и лека-полека нещата щяха да потръгнат от само себе си. Да, ако Ейми разполагаше с шест месеца, вместо с някакви си две седмици.

Оптимизмът ѝ определено се стопяваше. Не му помогна и новата поява на Уорън и останалите братя в къщата няколко часа по-късно. Дрю пофлиртува с Ейми, но той сигурно флиртуваше с всяка срещната

жена. Уорън, от своя страна, преднамерено не ѝ обръщаше внимание, не я поздрави, не размени с нея повече от две думи.

Този път Джереми бе налице, за да подкрепя баща си срещу „врага“, но това се оказа излишно. Гостуването на Андерсънови бе твърде кратко, за да предизвика сблъсъци.

Ейми се досещаше защо толкова бързаха да си тръгнат, макар да ѝ се щеше да бе по-необразована в тази област. Но при наличието на две омъжени сестри, омъжена братовчедка и млади лели, всички обсъждащи доста открито мъжете — своите и чуждите — тя нямаше как да не знае за мъжките навици повече, отколкото бе редно за момиче на нейната възраст. За братята Андерсън това бе втората вечер в Лондон след дълго презокеанско пътуване. Бяха посетили сестра си. Бяха свършили търговските си дела. Никой от тях не беше женен. Естествено бе сега зрели мъже като тях да си потърсят женска компания за остатъка от нощта.

Тази мисъл беше съсипваща, влудяваща. Ейми вече смяташе Уорън за свой, нищо че в действителност нещата все още не стояха точно така. Ето защо не можеше да понесе това, че докато през деня тя правеше всичко възможно, за да го спечели, нощем той спи в прегръдките на друга жена.

Беше му казала, че рано или късно двамата неизбежно ще се съберат, но вече не бе толкова сигурна, не и след днешния ден. Трябваше да направи нещо, вероятно нещо драстично, което да го накара да легне сам тази нощ и да мисли единствено за нея. Но какво? И как, след като нямаше представа къде е отишъл?

Ейми зърна Джереми, който тъкмо се канеше да излезе, и изведнъж ѝ хрумна как да разбере местонахождението на Уорън. Тя се втурна към фойето.

— Можеш ли да ми отделиш една минутка, Джереми?

— За тебе винаги, скъпа, макар че тази вечер ще е само една минутка.

— Не закъсняваш за нещо важно, нали?

— Не, просто съм нетърпелив. — Той се ухили. — Както винаги.

Ейми също му се усмихна. Джереми наистина вървеше по стъпките на своя баща, макар че тя не можеше да си представи чичо Джеймс някога да е бил чак толкова чаровен и безотговорен, колкото този нехранимайко. Като прелъстител Джеймс сигурно е подхождал

доста по-сериозно, мислеше си Ейми, докато синът му рядко се държеше сериозно по какъвто и да било повод.

— Няма да те задържам — обеща тя. — Искам да отложиш неотложните си занимания само за малко. — Беше облечен добре; това означаваше, че се кани да се отбие на един или няколко от многолюдните приеми, на които Ейми отказваше да присъства, макар че непрекъснато получаваше покани. — Само за да откриеш къде е отишъл Уорън тази вечер.

Ако физиономията на Джереми отразяваше неговите чувства — а беше точно така — молбата ѝ го бе смаяла.

— И за какво ми е да го откривам?

Ейми не бе имала време да обмисли старателно версията си.

— Джордж иска да знае — беше единственото, което ѝ хрумна. — Трябва спешно да му съобщи нещо и не може да чака до утре.

— Добре, но не се надявай да се върна до тук, за да ти кажа къде е Уорън. Ще ти изпратя бележка по някой куриер.

— Сигурна съм, че това ще свърши работа.

Когато Джереми излезе, Ейми се почувства потисната. Нямахме навика да лъже братовчед си, нито пък когото и да било друг от своето семейство. Може и да премълчаваше някои неща от време на време, но никога не бе изричала такава явна лъжа.

Но ако му беше казала, че тя, а не Джорджина, искаше да изпрати съобщение на Уорън, Джереми за нищо на света не би изпълнил молбата ѝ. Той щеше непременно да настоява да узнае за какво толкова ѝ е притрябвал на Ейми проклетият Андерсън, та да не може да изпрати съобщението в хотела му или да изчака до сутринта. А правдоподобно обяснение просто не съществуваше.

А ако бе признала, че иска да измъкне Уорън от лапите на някоя уличница, със сигурност щеше да стане страшно. Първо Джереми щеше да ѝ чете конско поне един час, после всички останали от семейството щяха да бъдат информирани за нежните ѝ чувства към най-неприветливия от братята на Джорджина. И тогава щеше да стане дори още по-лошо. Без съмнение щяха светкавично да натоварят Ейми на първата кола, да я изпратят в провинцията и да я оставят там поне докато Уорън отплаваше обратно за Америка.

Пратеникът на Джереми пристигна по-бързо, отколкото Ейми се бе надявала. След по-малко от час тя вече знаеше името на мястото —

„Адът и хрътката“. Явно някаква странноприемница. Никога не беше чувала за нея, но адресът не се намираше в почтените квартали на града. Сега на Ейми ѝ оставаше само да измисли съобщението. Трябваше да е нещо необикновено, нещо извънредно и разтърсващо. Нещо, което със сигурност да накара Уорън да забрави за неговата уличница...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Гръмовният глас на Уорън накара Ейми да потрепери. Искаше ѝ се да може да му даде някакво разумно обяснение, но не можеше да измисли нищо, така както не бе успяла да измисли подходящо съобщение, за да го накара да напусне това място. Беше се опитала, наистина беше. Но не ѝ бе хрумнало нищо, което да свърши работа и заедно с това да не предизвика у него силното желание да я удуши в мига, в който той разбере, че съобщението е изпратено от нея и че на всичко отгоре не отговаря на истината.

Но въпреки това май не трябваше да идва лично. Дори в собствените ѝ очи постъпката ѝ бе твърде импулсивна, а и опасна и безотговорна при това. Защо не беше помислила за всичко това, преди да прекрачи прага на „Адът и хрътката“?

Глупава ревност — да я тласне към такова безумие! Та Уорън имаше пълното право да спи с колкото жени си поиска; поне докато не ѝ дадеше по-обещаващ отговор от „Стой настрана“. Виж, след като се оженеха, Ейми щеше да има основания да извърши нещо толкова глупаво, ако той ѝ изневеряваше. Но не и сега, когато Уорън още не бе неин.

Но вече беше дошла, и то тъкмо навреме. Не бе ѝ се наложило да го търси сред задимения салон — видя го веднага, щом влезе през вратата. Той се качваше по стълбите в ъгъла, а някаква закръглена сервитьорка го дърпаше за ръката да побърза, смееше се, обещавайки неизвестни удоволствия. Пред очите на Ейми се беше спуснала кървава, или по-скоро зелена пелена, и тя се бе втурнала по стълбите след Уорън, без да обръща внимание на стреснатите възгласи на няколкото клиенти, които я бяха забелязали. Бе успяла да изкрещи името му точно когато той прекрачваше прага на стаята на сервитьорката. Всъщност и веднага бе привлякъл неговото внимание и в същото време бе накарал момичето да затръшне вратата под носа му, очевидно решило, че това е разярената съпруга на клиента.

Ейми можеше само да благодари на сервитьорката — така щеше да му обясни всичко насаме, в този слабо осветен коридор, а не долу, пред всички онези пияни мъже. А Уорън очакваше нейното обяснение. Беше се съвзел от първоначалния шок и сега гореше от нетърпение, а и от гняв.

— Ще ми отговориш ли, или ще продължаваш да стоиш тук и да кършиш ръце?

Беше дошъл моментът да вземе голямото решение. Дали да стигне до крайност, или да продължи така, както бе започнала? Но всичко опитано досега бе претърпяло неуспех. Значи до крайност и точка.

— Това, за което си дошъл тук, можеш да получиш от мен.

Ето, каза го и нямаше да си вземе думите назад. Но Уорън не изглеждаше ни най-малко изненадан от нейното тъй важно решение. Всъщност, не изглеждаше и съвсем трезвен. Приблужи се бавно до нея и гневното му изражение се смени с подигравателна усмивка.

— Знаеш ли за какво съм дошъл тук? О, да, разбира се, че такава палава хубостница като теб ще знае.

Той отметна назад виолетовата пелерина, с която Ейми бе загърнала оскъдните си одежди, и разкри тъмно пурпурния сатенен хастар и скромната ѝ бледолилава нощница. Едва ли това беше облекло, подходящо за прелъстителка. Но въпреки това чистата красота на Ейми го правеше съблазнително. Качулката на пелерината се бе свлякла леко назад, така че лицето ѝ вече не беше забулено в сянка. Сините ѝ очи също изглеждаха виолетови в отблясъка от пурпурния сатен. Ако Ейми бе облякла нещо само малко по-прозирно, Уорън никога не би бил в състояние да продължи с агресивната си насмешливост.

— Значи искаш да заемеш мястото на проститутката, така ли? А, да, но със съответното обвързване, нали? Първо проклетият годеж. — Той бавно прокара опакото на пръстите си по бузата ѝ. В ласката му се долавяше съжаление. — Не, благодаря, предпочитам да остана при уличницата, която очаква от мен само някоя и друга монета. Твоята цена е дяволски висока, лейди Ейми.

— Без обвързване — прошепна тя, останала без дъх. — След като вече ти се обясних...

— Не си.

— Естествено, че го направих. — Нима той не беше разбрал? — Казах, че искам... тоест, казах ти, че те искам.

— Да, каза, че искаш. Но не каза какво има тук вътре. — Той постави ръка на сърцето ѝ, въпреки че помежду беше меката извивка на нейните гърди. И двамата го забелязаха. — Обичаш ли ме?

— Не знам.

Не това очакваше да чуе Уорън от момичето, което твърдеше, че иска да се омъжи за него. Беше смаян.

— Не знаеш?

Ейми каза забързано:

— Бих искала да имаше повече време, за да разбера това, но няма. Ти няма да си тук толкова дълго, Уорън. Но знам, че те искам. В това няма никакво съмнение. Знам още, че никога не съм изпитвала това, което изпитвам към теб. Знам също, че се побърквам при мисълта да си с друга жена. Но все още не съм сигурна дали те обичам.

Уорън вече беше изпил достатъчно алкохол, за да се занимава с лейди Ейми и нейните объркани съмнения и увереност. Той отмести ръка от гърдата ѝ и каза рязко:

— Върви си.

Ейми сведе поглед.

— Не мога. Отпратих каретата.

Той избухна.

— За какво, по дяволите, си направила това?

— За да трябва ти да ме отведеш у дома.

— Измислила си всичко, освен дали ме обичаш; значи, можеш да се справиш дяволски добре и сама.

— Много добре.

Тя се извърна, за да си тръгне, но Уорън я сграбчи и я дръпна назад.

— Дявол да го вземе, къде си мислиш, че отиваш?

— Вкъщи.

— Как?

— Но ти каза...

— Млъкни, Ейми. Просто млъкни и ме остави да помисля. Не мога да го направя, ако продължаваш непрекъснато да бърбориш.

Тя и без това не беше казала кой знае какво, но когато помежду им легна тишина, а лицето му започна да стана все по-намръщено,

Ейми се почувства неудобно и реши да предложи:

— Вероятно някой от братята ти би могъл да ме заведе у дома?

— Те не са тук.

И през ум не ѝ беше минало, че може да е така — затова бе предложила това разрешение, което ѝ се струваше безопасно. Вярно, че не бе зърнала в салона нито един от останалите братя, но пък и не беше се оглеждала, защото взорът ѝ веднага бе попаднал върху Уорън. Всъщност на път за странноприемницата Ейми дори се беше притеснявала, че може да ѝ се наложи да се оправя и с другите Андерсън.

Но трябваше да се досети, че Клинтън и Томас не биха дошли на място като това, че двамата по-млади братя също биха предпочели някой по-безопасен терен за забавление. Само на Уорън му беше все едно. Може би дори нарочно бе дошъл тук с надеждата, че ще намери не само жена, но и някого, с когото да се сбие. Джорджина бе разказвала на Ейми, че когато брат ѝ е ядосан, търси да си го изкара на някого, без значение на кого.

А сега той определено беше ядосан. Ако разбереше, че Ейми само бе изпратила каретата да я чака зад ъгъла, сигурно щеше да я убие... не, щеше да я хвърли вътре и да се върне веднага при своята уличница. Малката ѝ лъжа щеше да го задържи настрана от сервитьорката поне засега, макар че най-вероятно не и за цялата нощ. Уорън се нуждаеше от жена, иначе нямаше да е тук. Мътните го взели, какво трябваше да стори Ейми, за да го накара да предпочете нея?

— По дяволите — каза той най-накрая. Очевидно бе решил какво да прави с нея, защото я сграбчи за ръката и я повлече по коридора.

— Къде ме водиш? — Не отиваха там, откъдето бяха дошли, и за миг Ейми се изпълни с надежда, която той попари само с две думи:

— У вас.

Слязоха по някаква задна стълба, която водеше до склад, а оттам — до една от улиците навън. Слава богу, Уорън не беше оставил карета да го чака. Улицата бе пуста. Ейми си каза, че трябва да му признае за своята карета, но това означаваше край на времето, прекарано с него, а колкото по-дълго останеха заедно тази нощ...

— Не предпочиташ ли да ме заведеш в твоя хотел?

— Не — изръмжа той.

После я задърпа след себе си към улицата. Вървеше бързо и Ейми трябваше да подтичва, за да не изостава. Не знаеше какво щеше да прави, ако Уорън поемеше към пресечката, където бе спряна каретата, особено ако кочияшът кажеше нещо, с което да даде да се разбере, че чака нея — а той сигурно щеше да го стори, защото беше му обещала солиден бакшиш.

За нейно облекчение, когато излязоха навън, Уорън се отправи в обратната посока. Наоколо не се мяркаше никакъв файтон... засега. Но при скоростта, с която се движеха, без съмнение за нула време щяха да намерят някой.

Ейми реши да предложи друго.

— Би ли намалил темпото, Уорън.

Поредното „Не“, също толкова рязко.

— Ако не го направиш, много вероятно е да си изкълча глезена. Тогава ще трябва да ме носиш.

Той мигновено забави крачка. Проклетник, сигурно умираше от яд, задето просто я държеше за ръката, и то за да я влачи след себе си. За бога, та той трябваше да я прегърне.

Сега обаче, когато Ейми вече можеше да ходи, вместо да тича, макар че все пак изоставаше, и когато скоростта му бе почти нормална, мисълта на Уорън явно отново беше проработила, защото той изведнъж попита:

— Чичо ти знае ли, че ходиш по кръчми?

Тя отбягна отговора.

— Кой от чичовците ми?

Уорън ѝ хвърли кръвнишки поглед.

— Този, при когото живееш в момента.

— Но аз не ходя по кръчми.

— А какво е според теб „Адът и хрътката“?

— Ужасно име.

Той спря и се извърна към нея. За миг на Ейми ѝ се стори, че ще я сграбчи за гърлото, но вместо това той я пусна и зарови и двете си ръце в косата си — знак, че го беше вбесила малко повече, отколкото бе необходимо.

Тя реши да си признае.

— Май не се справих много успешно с първия си изблик на ревност. Но като се поуспражнявам, ще бъде по-добре. — От устните му

се изтръгна нещо средно между сумтене и смях, и Ейми си позволи да си помисли, че го е развеселила. Затова каза: — Можеш да се засмееш. Обещавам да не казвам на никого.

Уорън сграбчи ръката ѝ и отново закричи напред. Пак трябваше да бяга, за да го настига.

— Ами глезенът?

— Ще рискувам — срязва я той.

Това бе то. Бъдещият ѝ съпруг беше безнадежден — никакво чувство за хумор, никакво чувство за романтика... никакво чувство въобще. Е, достатъчно бе търпяла неговата грубост. Може и тя да беше причината за сегашното му настроение — глупости, той просто нямаше друго настроение — но нямаше защо да се примирява повече с него.

Ейми се изтръгна от хватката му и отказа да направи и крачка повече. Това го принуди отново да се обърне и да застане с ръце на хълбоците.

— Сега пък какво? — поинтересува се той.

— Нищо — каза тя разпалено. — Връщай се при твоята уличница, Уорън. Благодаря ти, но мога и сама да намеря пътя до къщи и да се прибера непокътната.

— Нима беше планирала да се прибереш у вас непокътната?

Саркастичният му тон очевидно се отнасяше до последното ѝ предложение, но Ейми бе твърде ядосана, за да се засрами. Вместо това тя реши да му го върне.

— Всъщност планът беше след тази нощ вече да съм загубила девствеността си, но след като още не си готов да ми я отнемеш...

— Престани! Ако бях повярвал дори за секунда, че си девствена, сигурно щях да взема една пръчка и да ти хвърля здрав пердах за твоето изключително неуместно поведение. Отдавна е трябвало някой да го направи, за да те предпази от традиционната за Малъри развратност... Ейми, върни се тук!

Шегуваше ли се? След такова скастриане и при такава страховита заплаха, да не говорим за обидата към нейното семейство? Ейми привдигна полите си и побягна още по-бързо обратно към странноприемницата и към очакващата я карета, а Уорън Андерсън да върви по дяволите. Да я напердаши, така ли, просто защото тя го искаше? Сякаш намеренията ѝ не бяха почитени? Сякаш постоянно се

опитваше да прелъсти всеки мъж, който ѝ попаднеше? Мътните да го вземат, как по друг начин се предполагаше, че би могла да разтопи ледения блок, в който бе затворено сърцето му? Той не беше нормален мъж, с когото човек можеше да се държи нормално. Мразеше жените, не им се доверяваше, използваше ги, без да им позволява да се доближат до него.

Безчувствен, студен, груб; трябва да е била луда, за да се надява, че би могла да промени всичко това. Липсваше ѝ опит, макар че Уорън явно си мислеше обратното. Не била девствена, а? Нищо чудно, че не я желалаше... не, всъщност сигурно не беше точно така. Ейми беше смятала, че нейната невинност го кара да се дърпа, но ако наистина той не я считалаше за девица, защо да отказва това, което му предлагаше, освен ако... освен ако наистина не я желалаше.

При тази мисъл стъпките ѝ станаха колебливи. Тя погледна назад и видя, че Уорън се приближава все повече и повече. Но никога нямаше да я хване. Години наред Ейми бе надбягвала своите братя, а те не бяха толкова едри и тромави, колкото бе Уорън, нито пък толкова замаяни. Само дето не бе предвидила, че ще налети право върху един от редовните клиенти на „Адът и хрътката“.

Блъсна го толкова силно, че почти го събори. Ръцете му инстинктивно се вкопчиха в нея, но за щастие той съумя да запази равновесие преди и двамата да се строполят на земята. За нещастие, обаче, мъжът забеляза какво държи.

— О-хо — каза той с явна възбуда. — Сега какво ще...

Но нямаше възможност да продължи, понеже Уорън настигна Ейми и юмрукът му прелетя точно над рамото ѝ, забивайки се в лицето на мъжа. Този път нахалникът наистина беше съборен на земята. Ейми изпищя, защото при удара той бе стегнал хватката си и бе тупнал тежко долу заедно с нея. Но преди дори да се опита да се изправи, тя се озова във въздуха. Ръката на Уорън бе я сграбчила през кръста и я стискаше толкова здраво, че Ейми едва успяваше да диша.

Мъжът, който все още лежеше на земята, вдигна поглед към Уорън и попита:

— За какво, мътните да го вземат, беше всичко това?

— Дамата не е свободна.

— Можеше просто да ми кажеш — изръмжа човекът и потърка бузата си.

— Казах ти го, по свой начин — отвърна Уорън. — А сега, ако съм на твое място, бих си стоял на земята. Освен ако не ти се иска още.

Мъжът тъкмо се бе накарал да се изправи. Но при страховитата заплаха бързо легна отново. Уорън си беше доста внушителен мъж, докато англичанинът изглеждаше по-скоро мършав. А и в този момент Уорън очевидно бе способен да упражни много сериозно насилие. Ейми, притисната здраво до хълбока му, усещаше това, както и неговото разочарование от факта, че човекът явно не искаше да се забърква в схватка.

Уорън се отдалечи с разярена стъпка. Ейми започна да се пита дали не е забравил, че я мъкне под мишница. Тъкмо беше решила да му напомни за своето присъствие, когато зад гърба им се чу ръмжене:

— Проклет американец. — Човекът се бе досетил по акцента на Уорън. — Не си ли чувал, че войната свърши? — После гласът му се извиси. — Щяхме да ви размажем, ако бях там!

Уорън се изви рязко назад. Но мъжът се изправи тронаво и удари на бяг. Ако на Ейми ѝ беше останал някакъв дъх, тя щеше да избухне в смях. Тази вечер бъдещият ѝ съпруг не успяваше да получи удовлетворение отникъде. Не му оставаше нищо друго, освен да тръгне обратно в посоката, по която бе поел първоначално.

В името на своя стомах Ейми трябваше да привлече вниманието му.

— След като ще ме носиш, би ли ме обърнал обратно, за да мога поне да се насладя на това?

Той я пусна. Проклетникът му с проклетник, пусна я на земята! Във всеки друг случай яростта на една истинска Малъри, каквато бе Ейми, би избухнала с пълна сила. Но когато вдигна очи към Уорън, той изглеждаше не по-малко изненадан от самата нея да я види седнала наред улицата.

— Предполагам, че това означаваше „Не“?

— По дяволите, Ейми, никога ли не можеш да бъдеш сериозна?

— Ти не би искал да бъда сериозна в този момент, освен ако не ти харесва да гледаш как една жена плаче. Макар че, като си помисля, сигурно точно това ти харесва — каза тя с възмущение.

— Какво трябваше да значи това? — попита Уорън, като я изправи на крака. Но в този миг видя как тя трепна и бързо добави: — Нараних ли те?

— Не се преструвай, че си загрижен за гърба ми. Нали толкова ти се искаше да го напердашиш с пръчка?

— Не исках — измърмори той.

— Моля?

— Не бих те наранил.

— И това го казва човекът, който е убеден, че жените никога не са достатъчно стари, та да не могат да бъдат напляскани — присмя му се тя.

Уорън се намръщи.

— Ти май си станала прекалено близка приятелка на сестра ми.

— Ако искаш да кажеш, че знам за теб неща, които вероятно би предпочел да не знаех — да, така е. Можеш само да се радваш, защото тъкмо те ме карат да смятам, че не си съвсем загубена кауза... много си близо до това, но все пак наистина притежаваш едно-две качества, които те спасяват.

— Така ли? Предполагам, че ще ми кажеш кои са те.

— Не, няма. — Ейми се усмихна закачливо. — Оставям ти да отгатнеш какво ме впечатлява у теб.

— Предпочитам да ме смяташ за загубена кауза.

— Да, знам. — Тя въздъхна. — Преди няколко минути без съмнение щях да ти доставя това удоволствие.

— А какво, ако смея да попитам, те накара да промениш решението си?

— Твоята великолепна проява на ревност преди малко — отвърна Ейми с неприкрито самодоволство.

— О, господи — изпъшка той. — Това не беше ревност.

— Естествено, че беше, и с нищо не можеш да ме убедиш в обратното. Искаш ли да знаеш защо?

— Боя се да попитам.

Така или иначе, тя му отговори.

— Защото аз ти се обясних. Твоя съм, стига да го пожелаеш, и дълбоко в теб собственическите инстинкти са приели това, дори ако не искаш да го признаеш — пред мен или даже пред себе си.

— Що за глупост — изсумтя Уорън. — Просто ми се прииска да ударя онзи мъж. Искане ми се да ударя някого още откакто слязох на брега. Но всъщност винаги се чувствам така, когато знам, че трябва да се държа добре със зет си.

Ейми се засмя.

— Сигурна съм, че чичо Джеймс ще се радва да чуе това. Но ти реши да удариш тъкмо този мъж, защото аз бях в ръцете му.

Той се опита да се престори на безразличен.

— Мисли каквото си искаш.

— О, разбира се, Уорън. Разчитай на това. Между другото — каза тя с прелъстителен глас, — относно моята девственост и твоето твърдение, че от нея е останал само спомен... Ти знаеш как можеш да провериш дали е така, нали?

Дали заради пламенния ѝ тон или заради очевидното предизвикателство в тези думи, но Ейми получи това, от което вече почти се бе отказала. Ръцете на Уорън обгърнаха лицето ѝ така здраво, че тя трябваше да приеме неговата целувка, независимо дали искаше или не. Но тя искаше, и още как. Незабавният ѝ отговор, жаден и необуздан, не оставяше място за съмнение.

Ръцете ѝ се плъзнаха около него, за да го обгърнат на свой ред в нежния си обръч, докато езиците им се сплетоха с някакво отчаяно безумие, сякаш бяха затворници, откраднали няколко мига свобода. Беше като водовъртеж от плам и копнеж, от безнадеждност и неопитност, събрани в сладката тръпка на страстта.

Времето и пространството изчезнаха в този еротичен вихър. Но това бе един непостоянен вихър — еднакво лесно беше както да се усили, така и рязко да спре. Когато ръцете на Уорън се промъкнаха надолу, за да наместят Ейми към неговата мъжествена твърдост, тя изстена от удоволствие и това развали магията.

Двамата бързо се откъснаха един от друг; трябваше да бъдат на разстояние, защото огънят на страстта все още гореше твърде силно. Уорън ѝ обърна гръб, сякаш ако я гледаше, щеше отново да загуби и малкото разум, който му беше останал. Ейми стоеше, стиснала отчаяно юмруци, и се мъчеше да укроти учестеното си дишане и желанието си да падне на колене и да го умолява да не я оставя. Но тя осъзнаваше, че не бива да настоява. Неговите страсти бяха бурни, но и променливи, затова Ейми явно трябваше да действа внимателно, за да възбуди тъкмо тази, която желаше. И щеше да успее. Сега вече беше съвсем сигурна в това. Проблемът бе там, че търпението далеч не попадеше сред добрите ѝ страни.

— Исусе! Щеше да ми позволиш да те любя тук, насред улицата, нали?

Дори не се обърна, за да зададе въпроса си. Тя пренебрегна тона му, който едва ли можеше да се нарече любезен, и отговори съвсем искрено:

— Изглежда, че щом става въпрос за теб, губя всякакво чувство за свян. — Усети как Уорън се наежи, затова мигновено премина към най-заядливия си тон: — Май не мога да се надявам, че си променил намеренията си и ще ме заведеш в твоя хотел?

— Не! — изрева той така, че Ейми потръпна.

— А в някой друг хотел?

— Ейми!

— Шегувам се, за бога. Честно казано, Уорън, трябва да направим нещо за твоето чувство за хумор.

Той се извърна, за да отговори рязко:

— Проклето да е чувството ми за хумор; това, което е ужасно, е твоето чувство за собственост. Освен това ми се струва, че моето „твърдение“, както ти го нарече, беше доказано несъмнено. Не може да си такава сладострастница и все още да си девствена.

— Защо не? Аз съм млада, здрава, и инстинктите ми са съвсем наред. При това не съм виновна аз, глупчо. Ти си този, който възбужда у мен такова ненаситно желание.

— Още една предизвикателна дума, и...

— Да, да, ще вземеш една пръчка и ще ме напердашиш, знам. Внимавай, Уорън, все още мога да се откажа от теб.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ейми не знаеше със сигурност защо направи това. Може би защото Уорън не познаваше Лондон много добре и можеше лесно да се загубят. Или защото колкото повече вървяха, толкова по-ядосан изглеждаше той, понеже не се появяваше нито един файтон, който да го освободи от нежелания товар. А след като беше така ядосан, тя знаеше, че няма да постигне нищо повече тази вечер. Ето защо най-накрая, когато вече бяха се отдалечили на няколко преки от странноприемницата, Ейми призна, че каретата, с която е дошла, би могла все още да се намира някъде около „Адът и хрътката“.

Уорън не прие вестта много добре, разбира се. Всъщност той, меко казано, изпадна в гневен пристъп. Обвини я в лъжа, в заговорничество и още в куп други измами. Тя не си направи труда да отрича; как би могла, след като това донякъде беше вярно? Пък и без това Уорън не ѝ остави възможност да каже каквото и да било със своите непрекъснати крясъци и ругатни по обратния път.

Когато стигнаха до каретата, която наистина все още чакаше зад ъгъла на странноприемницата, Ейми вече беше напълно сигурна, че той ще я натика вътре и всичко ще се свърши. Уорън действително направи това, но и още нещо — качи се след нея и изръмжа към кочияша да кара към дома на чичо ѝ.

Докато каретата се движеше, двамата седяха един срещу друг в гробно мълчание, защото след затварянето на вратата той не бе произнесъл повече от една дума и очевидно не възнамеряваше да го прави. Ейми нямаше нищо против виковете и крясъците. Самата тя бе доста добра, когато я предизвикаха. Но немирната ѝ природа не можеше да понесе тишината по-дълго от няколко минути. Освен това, в интерес на истината, Уорън я изнервяше много повече със своето мълчание, отколкото със сърдитите си крясъци — тогава Ейми поне знаеше какви мисли се въртят в главата му.

Ето защо тя остана вярна на природата си. За нещастие в нейната собствена глава все още имаше само една мисъл, затова думите ѝ не

успяха да прозвучат толкова закачливо, колкото ѝ се щеше, поне не и за Уорън.

— Просторни карети като тази предлагат чудесни удобства, нали? Само си помисли — едва ли друг път ще ни се случи да бъдем в такава уединение; освен ако не се предадеш и не ме заведеш в хотелската си стая.

— Млъкни, Ейми.

— Напълно ли си сигурен, че не искаш да се възползваш от тези хубави, меки седалки? Знам, че по-младите ми чичовци никога не биха пропуснали подобна възможност.

— Млъкни, Ейми.

— Нито пък братовчедите ми. Дерек и Джереми досега да са вдигнали полите на дамата...

— Ейми!

— Ами да — увери го тя. — И понеже са на път да станат истински развратници, нямаше да се занимават с разни дреболии като възраст или девственост или липсата на такива.

— Аз не съм развратник.

— Досетих се и сама. Много жалко. Ако беше, сега нямаше да си седя насреща ти сам-самичка, нали? Щях да съм в скута ти, може би полата ми вече щеше да бъде вдигната или пък ръцете ти щяха да се опитват да я вдигнат, без да забележа, докато...

Той изпъшка и захлупи с длани очите си. Ейми се усмихна на себе си, доволна, че отново го е смутила. Но Уорън само каза подигравателно:

— Дори нещата, които знаеш, те издават.

— О, глупости. Просто в семейството ми има много млади женени хора, които понякога забравят, че аз не съм. Дори твоята сестра ми е казвала едно-две неща за чичо Джеймс, които ми се сториха доста интересни. Знаеше ли, например, че той я е влачил от кварталдека до каютата си посред бял ден, за да...

— Не е вярно, по дяволите!

— Напротив — настоя тя. — И това е било преди да се оженят.

— Не искам да слушам за това.

Ейми цъкна с език.

— Все повече заприличваш на скромна девица, Уорън.

Той не ѝ остана длъжен.

— А ти все повече заприличваш на пристанищна курва.

— Ами, опитвам се — глухо каза тя. — Нали в крайна сметка това търсеше тази вечер? Просто изпълнявам твоите желания.

Уорън не отвърна нищо, но отново я гледаше гневно. За момент на Ейми ѝ се стори, че ще протегне ръце към нея. А тя желаше това. Дори ако намеренията му бяха да я накаже за последните ѝ думи, Ейми не се боеше. Защото отново щяха да се докосват, а когато се докосваха, нещо магическо се случваше с двама им. Но той не помръдна, не направи нищо, за да скъси разстоянието помежду им. Този мъж без съмнение си играеше дяволски добре с нейното самомнение.

— Знам за какво си мислиш — каза тя. В гласа ѝ се прокрадна недоволство. — Забрави за това. Ще ти се наложи да излезеш далеч извън града, за да намериш хубава пръчка. А аз ще ти проглуша ушите с писъци, ако посмееш да ме докоснеш с друга цел, а не за да ми доставиш удоволствие. Разбира се — отбеляза Ейми замечтано, — бих могла да ти проглуша ушите с писъци и когато дойде удоволствието. Не знам, още не съм изпитвала това. Ще трябва да почакаме, за да видим как ще реагирам, нали?

Този път той се наведе напред. Юмруците му бяха стиснати. За пръв път Ейми забеляза малкият белег на бузата му да пулсира. Искаше ѝ се да знае дали най-сетне се бе решил да я люби или да я напердаши. Определено беше го тласнала достатъчно далеч в една от двете посоки, но понеже не бе сигурна в коя точно, не се осмели да рискува и да разбере.

— Добре, печелиш — бързо обеща тя. — Щом искаш мълчание, ще го имаш.

Извърна глава настрани и се загледа през прозореца, затаила дъх с надеждата, че това ще го задоволи. Трябваше да изминат няколко мъчителни минути, преди да чуе, че той се обляга назад на седалката. Ейми въздъхна с облекчение. Но съзнаваше, че едва ѝ се беше разминало, а това бе твърде обезпокоително. Проклетата му избухливост определено беше проблем, който щеше да затрудни нещата за известно време. Но не за дълго. Щом Уорън я обикнеше, тя нямаше повече да се тревожи за характера му. Дотогава щеше да го познава достатъчно добре, за да е намерила начин да го преодолее, да го укроти, или просто да не му обръща внимание. И преди всичко щеше да направи така, че самата тя да няма причини да се страхува от

него. Съгласна бе от време на време да слуша сърдитите му викове, но физическа разправа — не, никога.

Ейми беше абсолютно убедена, че всичко между нея и Уорън ще бъде чудесно... в крайна сметка. Междувременно се налагаше да разбере докъде може да го провокира, преди да стане опасно за нея самата, както се бе случило току-що. Но не биваше просто да се оттегля като сега, защото не искаше да прилича на всички останали жени, които покорно се съобразяваха с неговите настроения и гледаха единствено да не го раздразнят.

Джорджина ѝ бе казвала, че Уорън привличал жените, независимо от това, че ги карал да се боят от него. Той бе живял твърде дълго по този начин — затова сърцето му продължаваше да е обградено от толкова здрава стена. Ейми искаше да изглежда различна в неговите очи. Трябваше да разруши тези защитни прегради, а нямаше как да успее, ако му позволяваше да я плаши така, както бе съумявал да изплаши всяка друга жена, дръзнала да се доближи до него.

Освен това трябваше да се любят. Явно, че бе наложително, след като имаха толкова малко време на разположение. В началото Ейми смяташе, че ще е достатъчно само да го накара да я желае, но очевидно не беше така. Неговата воля бе прекалено силна. Не, сексът беше единственият начин да се доближи до него достатъчно, за да му покаже, че с нея ще бъде различно, че не е като Мариан, че никога няма да го нарани, че може да го направи щастлив. В продължение на осем години Уорън беше страдал и беше си внушил, че това му харесва. Сега Ейми бе твърдо решена да му докаже, че може да се живее и по друг начин, да върне любовта и смеха в живота му.

Внезапно някаква вдлъбнатина или друга неравност на пътя накара каретата да подскочи, което откъсна Ейми от мислите ѝ и я върна към реалността и към гледката през прозореца. За миг тя се намръщи объркано, после я полази тревожна тръпка — не за самата нея, а поради простия факт, че нейният компаньон никак нямаше да хареса това, което ставаше. За нещастие се налагаше тъкмо тя да му съобщи лошата новина.

Нямаше избор. Той трябваше да бъде подготвен, а и да знае, че опасността не е чак толкова сериозна.

— Хм... Уорън? Не мисля, че тази карета се движи в посоката, в която трябваше да се движи.

Той надзърна през прозореца, но понеже не познаваше Лондон, гледката не му говореше нищо.

— Тогава къде сме?

— Ако не греша, дърветата, които преминават покрай нас, не принадлежат на никой от нашите прекрасни паркове. Този път води извън Лондон и по него няма как да стигнем до Бъркли Скуеър.

Невероятно, но гласът му бе съвършено спокоен.

— Възможно ли е кочияшът да не ме е разбрал правилно?

— Съмнявам се.

Внезапно очите му се присвиха и подозрително се втренчиха в нея.

— Това не е поредната твоя идея, нали? Някое удобно любовно гнезденце, скрито в покрайнините на града, което се надяваш да използваш тази нощ?

Ейми се усмихна, просто не успя да се въздържи.

— Съжалявам, но мечтите ми не са стигали по-далеч от леглото в твоята хотелска стая.

— Тогава какво означава всичко това?

— Един от добрите възможни отговори е, че ще бъдем ограбени.

— Глупости. Доколкото знам, в този град обирите са твърде често срещано явление. Няма причина да ни откарват чак извън Лондон.

— Вярно е, но този тип обира също се извършват доста често, защото така крадците могат да отмъкнат и конете, и каретата, и нашите портфейли. Разбира се, уличните файтони обикновено не са обект на подобни кражби — конете им не са добри, нито пък каретите, така че не могат да бъдат препродадени срещу висока цена. Но този файтон е престоял доста дълго пред странноприемницата. Може да са разпитали кочияша и той да се е изтървал, че му е обещана солидна сума, за да чака.

— Значи според теб това отпред не е твоят кочияш? — попита той.

— Много се съмнявам. Сигурно са го свалили, а палтото му е облечено от някой със същия ръст, за да не буди подозрения. Освен това, колкото и да не ми се иска да го казвам, най-вероятно ще си

имаме работа с повече от един крадец. Тези разбойници обикновено действат по двама или по трима — останалите или лежат върху покрива, така че да не ги забележим при качването, или ни чакат на някоя затънтена поляна. Надявам се поне само да са набили кочияша, а не да са го убили.

Сега вече Уорън се намръщи.

— На твоето място щях да се тревожа преди всичко за себе си.

— Всъщност аз не мисля, че сме в кой знае каква опасност. Не знам за вашите американски крадци, но нашите се стараят да не убиват благородници, доколкото това може да се избегне. В противен случай се започва ужасна гонитба, а това е лошо за всички бандити. Понякога те дори сами изпращат извършителя на бесилката, само и само нещата да утихнат.

— Ейми, защо ми е трудно да ти повярвам?

— Може би защото не си знаел колко изобретателни са нашите крадци?

Сърдитият поглед на Уорън показваше, че точно в момента не му е до нейните шеги.

— Предпочитам да смятам, че кочияшът просто не е чул добре адреса и че това може да се поправи.

И за да го поправи, той почука по покрива, с цел да привлече вниманието на кочияша, сетне отвори вратата и извика на мъжа да спре. Вместо това обаче, каретата рязко набра скорост, при което Уорън бе тласнат назад върху седалката си. Вратата се затръшна.

— Хм, това вече със сигурност свърши работа — отбеляза Ейми с ироничен тон.

— Проклятие, ако не беше ти, просто щях да скоча — отговори той.

— Точно така, аз съм виновна, задето ти преча да си строшиш врата.

— Достатъчно си виновна за това, че съм тук.

— Нима би предпочел да бях сама в тази ситуация? — попита тя, вдигнала вежда.

— Бих предпочел да си беше стояла у дома — така никой от нас нямаше да е тук.

Искаше ѝ се да може да намери достоен отговор, но не можеше, затова мислите ѝ се насочиха към друг проблем.

— Не носиш много пари, нали?

— Като знам къде отивам? Не съм глупак.

— Тогава недей да вдигаш толкова много врява — мъдро предложи Ейми. — Всичко е много просто. Даваш им парите и те не те закачат.

— Това не е начинът, по който действам аз, малката.

За пръв път тя почувства истински страх.

— Уорън, моля те, знам, че се надяваше да се сбиеш с някого тази нощ, но ако обичаш, не го прави с тези момчета. Те ще бъдат въоръжени...

— Аз също.

Ейми преглътна.

— Наистина ли?

Той се наведе и извади от единия си ботуш пистолет, а от другия — нож със зловещо проблясващо острие. Сега вече Ейми изпадна в същинска паника.

— Веднага ги остави!

— Никога — отговори Уорън.

— Американци! — възкликна тя. Тонът ѝ не оставяше никакво съмнение в нейното не твърде високо мнение за тях в момента. — Нямам желание да попадна сред престрелка, докато ти се правиш на герой. А ако случайно те ранят, много е възможно да свърша някоя глупост — например, да тръгна да отмъщавам за теб. А нямам желание да бъда убита тази нощ, благодаря.

— Ти ще стоиш в каретата — бе всичко, което той каза в отговор.

— Няма.

— Ще стоиш.

— Обещавам ти, че няма. Ще бъда толкова близо до теб, че всеки куршум, изстрелян срещу твоето тяло, да може да улучи и мен. Това ли искаш, Уорън Андерсън?

— Триста дяволи, защо не проявиш здрав разум като една нормална жена и не се опиташ да се скриеш под седалката? Не бих имал нищо против дори да изпаднеш в истерия.

— Глупости — изсумтя тя. — Мъжете мразят истериите, а и в семейство Малъри няма истерици.

Преди Уорън да успее да отговори, каретата спря, и то толкова рязко, че той за малко не се озова на пода. Пистолетът изхвъркна от

ръката му и Ейми посегна да го сграбчи. Но Уорън я изпревари.

— И какво, ако смея да попитам, се канеше да правиш ти с него?
— попита той.

— Щях да го хвърля през прозореца. — Възмутеното му възклицание ясно показва какво мислеше за тази идея, затова Ейми бързо добави: — Виж, ако оставиш оръжието, ще направя всичко, което поискаш.

По-късно щеше да измисли как да се измъкне от това обещание. Защото много добре знаеше какво ще поиска Уорън — никога повече да не я вижда. Той помисли върху предложението ѝ за миг. Нямаше време за повече.

— Всичко? — Явно искаше да бъде сигурен.

Ейми кимна.

— Да.

— Много добре. — Уорън тикна ножа обратно в своя ботуш, но пистолета той затъкна на хълбока си, така че да бъде скрит под палтото, но същевременно да му е под ръка в случай на нужда. — И си вдигни проклетата качулка — сопна се той, очевидно не съвсем доволен от току-що сключената сделка. — Няма защо да демонстрираш красотата си.

Във всеки друг момент този скрит комплимент би я развълнувал, но сега тя просто се подчини. И тъкмо навреме. Вратата рязко се отвори и се показа дуло на пистолет, много по-голям и по-стар от този на Уорън.

— Излизайте! — беше единствената дума, произнесена от крадеца, чието лице бе покрито с шал; много повече говореше неговият пистолет, размахан нетърпеливо в знак, че трябва да побързат.

Уорън слезе пръв, без изобщо да бърза, проклетникът. Нещо повече, движенията му бяха прекалено бавни. Без съмнение се надяваше да намери повод, какъвто и да било повод, за да стреля. Типичното американско необмислено твърдоглавие. Но крадците явно нямаха намерение да му предоставят такъв повод. Те нито веднъж не го подканиха да побърза, така че той нямаше друг избор, освен да свали Ейми от каретата. По-точно имаше избор, но просто засега изпълняваше нейната молба и тя му беше признателна за това, особено след като видя, че разбойниците бяха четирима.

Двама явно бяха чакали каретата тук. Никой от тях не бе кой знае колко едър и забележителният ръст на Уорън вероятно ги беше разколебал. Но понеже всички размахваха оръжие в ръце, колебанието им не трая дълго.

— Няма защо да се мотаеш, господарю. Само дай парите и ти и твоята лейди можете да си ходите.

— А ако не поискам да ви ги дам? — грубо попита Уорън.

Вътре в себе си Ейми изпъшка. За миг се възцари мълчание, после първият мъж отвърна:

— Е, хайде, всички знаем какъв е отговорът, нали?

Думите му бяха последвани от кикот — идваше от останалите мъже. Този звук изобщо не се понрави на Ейми. Може би бе сгрешила, когато уверяваше Уорън, че няма да има проблеми. Ами ако в крайна сметка бяха извадили лошия късмет да попаднат на крадци, които не спазват правилата?

Тя веднага им хвърли своята чантичка, която вече бе свалила от кръста си. Един от мъжете се пресегна да я вземе и Ейми почти усети неговата усмивка, когато ръката му прецени тежестта.

— Много съм ви признателен, милейди — каза бандитът.

— Няма защо — отвърна учтиво тя.

— По дяволите — измърмори Уорън, възмутен от нейното поведение в момент като този.

Ейми бе не по-малко възмутена от неговото и му го показва с едно сръгване с лакът в ребрата. Вперил сърдит поглед в нея, Уорън пъхна ръце в джобовете си, за да извади монетите, които му бяха останали и да ги хвърли на крадците. Или по-точно — да замери неприятелите си с тях.

На Ейми отново ѝ се дощя да го удари, но той още не беше свършил с предизвикателствата.

— Не съм предполагал, че ще попадна на някакви си смрадливи плъхове. Съжалявам, но това е всичко, което ще получите от мен.

Най-накрая ги бе раздразнил, поне главатаря им.

— Ако поискаме, можем да свалим и дрехите от гърба ти, господарю — предупреди той.

Друг крадец се обърна към Ейми.

— Какво прави благородна лейди като теб с един проклет янки?

— Замисля убийство — отговори тя и разбойниците избухнаха в смях. — Така че, ако ни извините, господа, ще се заема с това.

Без да дочака тяхното позволение, Ейми дръзко сграбчи Уорън за ръката и го повлече след себе си в посоката, от която бяха дошли.

За миг ѝ се стори, че им се е разминало, но главатарят се провикна зад гърба ѝ:

— Сигурна ли си, че нямаш някое и друго украшенище да добавиш в касата, милейди?

Тя настръхна. Но уплахата ѝ бе нищо в сравнение със свирепия гняв, който — Ейми почувства това — изпълни Уорън. Бездействието наистина го влудяваше. Очевидно не беше в неговия характер да отстъпва без бой, дори срещу четири пистолета, насочени в сърцето му.

Но характерът на Ейми бе доста по-миролюбив, затова преди Уорън да е в състояние да направи каквото и да било, тя извика:

— Не, нямам. А ако вие нямате достатъчно смелост да се разправяте с лордовете Малъри от Хавърстън, трябва да сте доволни и от това, което вече получихте.

Може и да не бяха чували за Хавърстън, но само името Малъри бе достатъчно известно, дори сред най-пропадналите жители на Лондон. Антъни Малъри се бе погрижил за това в разгулните си години на разврат, комарджийство и многобройни утринни дуели.

Явно бе сполучила със заплахата, защото крадците не издадоха и звук повече. Но Ейми не спря да дърпа Уорън след себе си. Нямаше да може да диша спокойно, докато не се отдалечаха достатъчно от това място.

Сигурно бяха изминали повече от половин миля, преди той най-сетне да се обади:

— Можеш да престанеш да ми извиваш ръката, малката. Няма да се върна обратно.

— Най-после нещо смислено да излезе от неговата уста — измърмори Ейми на себе си.

— Моля?

— Нищо.

Тя го пусна, но продължи да върви пред него; всъщност почти тичаше в нетърпеливото си желание да се върне в града. По нейна преценка им оставаха няколко мили само до предградията, а докато

стигнаха до дома ѝ... Не искаше и да мисли за това. Не бе предвидила, че ще отсъства толкова дълго. Беше казала на Арти, че си ляга и се надяваше на никого да не му е хрумнало да я потърси. Но все пак трябваше да се промъкне в къщата, а колкото по-късно ставаше, толкова по-тих щеше да е домът и толкова по-лесно можеха да я чуят.

— Наоколо има много подходящи пръчки за бой. Да не би това да е причината най-сетне да млъкнеш? — долетя иззад гърба ѝ, след като бяха извървели още около миля. Искаше ѝ се да се надява, че това е някакъв закъснял проблясък на чувство за хумор, но се съмняваше.

— Прясно откъртената пръчка не върши работа — отбеляза тя, без да се извръща, за да види реакцията му. — Необходимо ѝ е закаляване, каквото само времето...

— Една прясно откъртена пръчка ще свърши чудесна работа. Не се съмнявам в това.

Този път Ейми се обърна.

— Остави това, Уорън. Не съм направила нищо, с което да заслужа...

— Нима? Ако не беше ти, тялото ми нямаше все още... да изпитва нужда. Нямаше да ме ограбят. Нямаше да се намирам напред този ужасен път.

— Какво толкова? Ходенето си е чудесна тренировка; освен това ти не носеше много пари. А за другия ти проблем — знаеш, че можеш да го решиш... стига да не беше проклетият ти инат.

— Достатъчно.

Той свърна встрани от пътя, право към храстите, за които беше говорил. Ейми не чака да види как ще откъсне пръчката, а хукна с все сили напред.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

През тънката пелена на облаците се процеждаше сноп лунна светлина, така че пътят се виждаше и ровините и браздите, издълбани от колелетата на файтоните можеха лесно да бъдат избегнати. Освен това не бе валяло от три дни и пътят беше сух — нямаше опасност Ейми да се подхлъзне и да се озове насред някоя кална локва.

Единственото, от което се боеше, бе да не попадне в ръцете на тоя умопобъркан тип, който беше решил да си го изкара на нея за собственото си безсилие, и то чрез физическа разправа; за съжаление не такава, каквато би трябвало. Не можеше да му позволи това. По-късно Уорън щеше да съжалява, но Ейми имаше основание да подозира, че тя би съжалявала много повече, да не говорим за тялото ѝ.

Беше сигурна, че този път ще спечели надбягването, защото нямаше кой да се изпречи на пътя ѝ, за разлика от преди. Но сега Уорън бе имал на разположение достатъчно време, а и му се беше събрало достатъчно много, за да изтрезнее. Ето защо вече далеч не бе толкова тромав и бавен.

След няколко мига ръката му вече беше сграбчила пелерината, а сетне и лакътя на Ейми. Последва рязко дръпване, но за нещастие тя залитна при завъртането и с това извади Уорън от равновесие. Ейми падна на земята, а тялото му се стовари отгоре ѝ с цялата си тежест, оставяйки я без дъх. Щом болката се уталожеше, със сигурност щеше да се установи, че има едно-две счупени ребра, освен ако Уорън не бе потрошил всичките ѝ кокали. Точно така се чувстваше.

А и той не се отместваше. Всъщност понечи да го направи, но в мига, в който се надигна, видя нейните огромни очи, вперени в него, видя разтворените ѝ, потрепващи устни и със стон наведе глава към нея.

Сладкият допир на неговите устни до нейните накара Ейми да забрави за болката. Полата ѝ не бе достатъчно широка, за да му позволи да се намести удобно между бедрата ѝ — трябваше да бъде дръпната нагоре, а не беше, но имаше място за единия му крак и той го

зае. Това бе всичко, от което се нуждаеше Ейми, за да го обгърне с ръце и да го привлече плътно към себе си.

Тежестта на тялото му сега ѝ се струваше божествена. Усещането бе съвсем различно от онези, първите целувки, когато опитите ѝ да постигне по-голяма близост бяха останали без особен успех. Този път между двамата им нямаше никакво разстояние, бяха се слели напълно. И все пак това не стигаше. Тя искаше нещо повече.

Сега и двете му ръце я докосваха — с едната бе повдигнал главата ѝ, а с другата я бе прегърнал през талията. И в нито една от тях нямаше пръчка, но пък и да имаше, Ейми вече не изпитваше страх. Целувката му ставаше все по-страстна и по-дълбока, и ето че едната му ръка покри гърдите ѝ...

Това също нямаше нищо общо с предишното неподвижно докосване. Този път пръстите му се движеха трескаво, притискаха, мачкаха, и гърдите ѝ сякаш оживяха, набъбнаха, втвърдиха се... и усещането бе просто... Ейми никога не беше имала съмнения, че да се люби с този мъж ще бъде нещо великолепно, но действителността надминаваше и най-смелите ѝ очаквания. А това бе едва началото; самата мисъл, че най-хубавото предстоеше тепърва, увеличаваше нейната възбуда.

Не беше за вярване, че той бе в състояние да се съпротивлява срещу нещо тъй прекрасно, след като за разлика от нея, знаеше точно какво представлява. Но сега Уорън не се съпротивляваше. Бе дал воля на страстта си и Ейми е готовност му отвърщаше със същото.

Той се изгърколи, така че да остане под нея и да обхване хълбоците ѝ. Сграбчи ги с две ръце, за да може да контролира нейните движения, притисна я към коравата издутина между краката си и започна да полюшва тялото ѝ в бавни вълнообразни тласъци, срещу които нейната тънка лятна нощница не представляваше никаква преграда.

Тези движения докараха Ейми до полуда. Ръцете ѝ потънаха в дългата му руса коса. Целуваше и хапеше лицето му, шията му, ухото му, докато той продължаваше да я притиска и оттласква от себе си. И при всеки нов допир лумваше пожар, какъвто тя не бе предполагала, че е възможно да съществува.

Намираха се насред черния път. Можеше да бъдат премазани, ако някой се появеше в този момент, без да го чуят, а това бе реална

опасност, като се има предвид, че Ейми беше напълно погълната от Уорън. Но на нея ѝ бе все едно; нещо повече — беше готова да заложи и последния си петак, че на него също.

За нещастие, наистина се появи една карета и те наистина не я чува, дори когато вече бе съвсем до тях. Слава богу, кочияшът забеляза тъмното петно на пътя и спря. В каретата се возеше известна достопочтена матрона от лондонското висше общество. Тя провря глава през прозореца, за да разбере какво става, но поради малкия ъгъл не успя да види как Ейми и Уорън скочиха на крака в мига, в който силното покашляне на кочияша най-сетне привлече вниманието им.

Но тя искаше да узнае всичко.

— Е, какво има, Джон? Ако ми кажеш, че е някой от онези досадни разбойници, ще те уволня още на сутринта.

Веселието, обзело Джон при вида на двамата откачени любовници, изведнъж се стопи, и то не заради заплахата на дамата; тя го заплашваше с уволнение поне веднъж седмично, а той продължаваше да работи при нея вече двадесет години. Но споменаването на думата „разбойници“ го накара да се замисли дали това не е било номер, за да го принудят да спре.

Той извика предпазливо:

— Не зная точно какъв е проблемът, лейди Бийчъм.

Ейми изпъшка, когато чу името на дамата. Абигейл Бийчъм беше вдовстваща графиня и свадлива старица, чието единствено занимание, изглежда бе да изравя всякакви клюки и да ги разпространява. Бяха попаднали на възможно най-неподходящия човек и ако възрастната дама я разпознаеше, Ейми със сигурност можеше веднага да започне да си стяга багажа направо за Китай. Необходимо бе да избяга и да се скрие в храстите. Не бе необходимо вместо това да чува гласа на Уорън, доволен, че е намерил спасение в лицето на лейди Бийчъм и нейната карета.

— Спокойно, добри ми човече — обърна се той към кочияша Джон. — Ние самите току-що бяхме ограбени...

— Какво? Какво? — извика Абигейл. — Ела насам, за да мога да те виждам.

Уорън понечи да се подчини, но Ейми го дръпна обратно и гневно изсъска:

— Тя ще ме познае веднага! Ако не знаеш какво точно означава това, припомни си само, че принудителните бракове са на голяма почит и в твоето, и в моето семейство.

— Глупости — изсумтя той, очевидно безразличен спрямо тази опасност. — Просто не си сваляй качулката.

Ейми не можеше да повярва. Проклетникът явно изобщо не осъзнаваше сериозността на това нововъзникнало и изключително пагубно положение. Нещо повече, той на практика я довлече точно в светлия кръг, очертан от фенера на каретата, под острия поглед на Абигейл Бийчъм.

— Кого криеш там, млади момко? — полюбопитства Абигейл.

Уорън се извърна и видя, че Ейми наистина се крие точно зад него, почти притиснала лице в гърба му.

Все още обзет и от сексуална възбуда, и от гняв към Ейми, и от желание да ѝ отмъсти, той отвърна простичко:

— Моята любовница.

— Хм, в прекалено хубави дрехи я обличаш — недоверчиво отбеляза Абигейл.

— Един мъж си харчи парите както намери за добре — каза Уорън с дръзка усмивка.

Старата дама цъкна с език, но реши да подмине непочтителния отговор.

— Изглежда, че сте загазили.

— Така е — отговори той. — Откраднаха и парите, и каретата ни.

— Разбойници?

— По-скоро крадци от града — уточни Уорън. — Довлякоха ни от Лондон до тук.

— Колко скандално! Е, качвайте се и ми разкажете всичко.

— Да не си посмял — прошепна Ейми в ухото му. — Не мога да рискувам.

— Какво си мърмори тя? — попита Абигейл.

Преди той да успее да отговори, Ейми го предупреди:

— Тя не ти вярва. Умира да разбере дали ме познава, а ме познава.

— Това ще ти свърши добра услуга — бяха единствените му думи, преди да отвори вратата и да я набута вътре.

Ейми не можеше да повярва, че той върши всичко това. Още по-малко обаче можеше да го търпи. Тя влезе в каретата, привела глава, но миг по-късно изскочи през другата врата обратно на пътя.

Уорън я последва, като се спря само за да каже на стреснатата дама:

— Извинете ме, мадам. Ще ми отнеме само минутка.

Когато той я настигна, Ейми не беше изминала повече от няколко метра, защото гневът я бе накарал не да побегне, а да се отдалечи с горда стъпка.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Аз? — възкликна тя разярено. — Нека да говорим за теб, понеже знам съвсем точно какво правиш ти. Не успя да намериш пръчка и сега си решил да ме накажеш по този начин за лекото притеснение, което ти причиних. Е, ще трябва да измислиш нещо друго за целта.

— Няма да се прибирам в Лондон пеша, след като тази дама бе достатъчно любезна да ни предложи каретата си.

— Тогава непременно тръгни с нея. Но без мен. Ако не желаеш да мислиш за моята репутация, помисли за себе си. Тази жена ще разкаже на всички без изключение, че си ме обезчестил, и ако си въобразяваш, че ще се измъкнеш невредим, много се лъжеш. А аз не те искам така, Уорън. Искам ти да го желаеш и сам да ми направиш предложение.

Почти долови как зъбите му изскърцаха.

— Ти постигна своето, дявол да го вземе. Ще направим компромис. Можеш да се возиш горе при кочияша. Надявам се, че той поне няма да те познае.

— А ти какво ще обясниш на лейди Бийчъм?

— Че не си искала да я оскърбяваш със своята неморалност.

Прииска ѝ се да го удари, но вместо това му се усмихна широко и каза:

— Може и да не си развратник, Уорън Андерсън, но определено си мръсник.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

За разлика от Уорън, който очевидно възнамеряваше да пази горчивината в душата си през остатъка от своя живот, Ейми бе твърде жизнерадостна по природа, за да таи недоволство или дори да се сърди дълго време. Така че до момента, в който лейди Бийчъм ги остави пред хотел „Олбъни“ тя вече беше простила на Уорън за отвратителното му държание. Всъщност непосредствената близост до мястото, където през цялата вечер бе искала да дойде, отново разпали въображението ѝ.

Сигурно това си бе проличало, защото Уорън я погледна страховито:

— Ако го кажеш, ще те праметна през коляно точно тук, и въобще не ми пука колко зяпачи ще се съберат. Няма да престана, докато не започнеш да молиш за милост...

— Какво те кара да мислиш, че няма да започна да моля за милост веднага? — осмели се да попита тя.

— Какво те кара да мислиш, че аз изобщо имам милост?

Тя му се ухили; този път ни най-малко не я беше уплашил.

— Имаш някаква. Толкова е малко, че може би е някъде долу, в кутрето на крака ти, но се обзалагам, че бих могла да я събудя, ако се опитам, а аз никога не губя облози.

Той не благоволит да отговори на това, само сграбчи ръката ѝ и се обърна, за да даде знак на един минаващ файтон. Каретата на Абигейл вече беше завила зад ъгъла и слава богу, защото в нетърпението си Уорън бе забравил за предпазливостта. Искаше да се освободи от Ейми и то веднага.

Тя всъщност му съчувстваше. Преднамерено, като част от своя план да преодолее съпротивата му по най-бързия възможен начин, Ейми многократно го бе подложила на адски изпитания в този ден, а това беше повече, отколкото му се полагаше на един мъж да понесе, особено пък на мъж с темперамента на Уорън. Така че тя не можеше да

му се сърди много, задето е разярен. По-скоро бе изненадана, че до този момент още не му е излязла пяна около устата от бяс.

Общо взето, денят беше чудесен. Дори тези непланирани малки приключения бяха в нейна полза — е, поне едно от тях. Ако разбойниците не ги бяха похитили и не ги бяха оставили наред пустошта, тя никога нямаше да преживее онази откровена наслада на страстта. Нито пък Уорън. Но това, което най-много стопляше сърцето ѝ по време на краткото пътуване обратно до Бъркли Скуеър, бе фактът, че последния път Уорън не беше спрял и може би нямаше да спре. Ако лейди Б. не се бе появила...

Той каза на кочияша да го почака. Оставаха ѝ само няколко мига с Уорън, без да знае кога ще го види отново. Доколкото го познаваше, а тя вече определено беше започнала да го опознава, той щеше да се опита да я отбягва на всяка цена. Но нямаше да успее, не и при положение, че тя живееше в дома на сестра му. Де да можеше и той да живее там... Наистина трябваше да подхвърли тази идея на Джорджина.

Стигнаха до вратата. Ейми се облегна на нея, за да вдигне поглед към Уорън. Както обикновено той беше намръщен, но това изобщо не накърняваше красотата му. Ако не друго, поне представляваше предизвикателство. Нищо чудно, че толкова много жени бяха привлечени от него. Но тя нямаше да е една от всички тях. Тя щеше да бъде онази, която ще го спечели.

Искаше ѝ се да я целуне за лека нощ. Да дръзне ли да го провокира към това още веднъж? Е, Ейми вече бе доказала, че е преди всичко дръзка.

— Осъзнаваш ли — тихичко попита тя — че едва тази сутрин ти казах, че те желая? Ако нещата продължават да се развиват с тази скорост, до края на седмицата ще си готов да поискаш ръката ми. Разбира се, можеш да се откажеш от битката и още сега да ми предложиш да се омъжа за теб. Така до края на седмицата ще бъдем вече женени, а не само сгодени. Какво ще кажеш за това, янки? Готов ли си да се предадеш?

— Готов съм да говоря с чичо ти. — Тонът му подсказваше, че няма предвид женитба, а безобразното ѝ поведение. — Отвори вратата, Ейми.

Тя настръхна. Никога не ѝ бе хрумвало за подобна възможност.

— Не можеш да направиш това!

— Само гледай.

— Но така никога повече няма да ме видиш, а ти не искаш това. Може и да си мислиш, че го искаш, но аз те уверявам, че не е така.

— Не съм съгласен. В момента не мога да се сетя за нищо по-съблазнително като идея.

— Не можеш ли?

Сега той настръхна и направи крачка назад. Глупачка, глупачка, как можа да каже това! Трябваше да го убеди, че е решила да отстъпи... но как, след като нямаше никакво намерение да отстъпва? И след като се налагаше да бъде максимално добросъвестна и честна с него — иначе никога нямаше да го накара да ѝ повярва.

Вместо да отвърне на подигравателния му тон, тя направи предложение, което ѝ се струваше разумно.

— Моля те, поне помисли до утре. Сега си ядосан, но на сутринта ще се чувстваш по-различно.

— Не.

— Не е сега времето да доказваш колко твърдоглав можеш да бъдеш — каза Ейми разярено. — Няма ли поне да помислиш за последствията, имам предвид тези извън това, че ще се отървеш от мен? На първо място, чичо Джеймс няма да сметне, че си невинен. Аз ще го уверя, че си, но като се има предвид какво изпитва към теб, той няма да повярва. А ти не искаш пак да си имаш разпавии с него, нали? Знаеш колко е непредсказуем. Може да те извика на дуел, или да те пребие, или дори да те изхвърли и да не ти позволи да видиш повече Джордж и Джак.

— Ще поема риска.

Каза го с такова безразличие, че единственото, което ѝ оставаше, бе да се опита да сдържи гнева си.

— Мислиш, че всичко това не е възможно? Е, може би си прав. Може би единственото, което ще се случи, е, че ще ме изпратят в провинцията, а ти ще продължиш да се занимаваш с работите си без чаровната ми намеса. Разбира се, до ден-два ще бъдеш отегчен до смърт, след като няма да можеш да разчиташ на нашите ободряващи разговори. И братята ти, които ще бъдат принудени да слушат твоите оплаквания, ще решат, че не си могъл да се справиш с едно „малко момиченце“, но аз съм сигурна, че ще понесеш подигравките им.

— Достатъчно, Ейми.

— Промени ли решението си?

— Не.

Тя вдигна ръце.

— Добре! Върви и признай всичко. Но има още една възможност, за която не си помислил. Че мога да накарам семейството си да погледне на нещата така, както аз искам. Тогава всичко, което ще постигнеш, е да бъдеш подгонен от чичовците ми, които ще следят всяка твоя крачка. — Вече беше достатъчно разгневена, за да добави: — И още едно нещо. Тази твоя то-о-олкова умна идея може в момента да ти изглежда като спасение, но тя е най-малодушния изход. Ако искаш да ми устоиш, Уорън Андерсън, стори го сам.

Ейми се въртна намусена, обръщайки му гръб, докато се опитваше да открие вътрешния джоб на пелерината си, където бе пъхнала ключа от къщата. Пелерината се беше извъртяла настрани и джобът не беше там, където трябваше да бъде. Ейми се молеше ключът да е все още у нея след всички падания, които бе преживяла тази вечер. От друга страна, ако липсваше, проблемът ѝ щеше да се реши, поне временно. Обаче той беше там, а тя вече бе твърдо решена, че няма да лъже Уорън, че няма да изрича дори полуистини, доколкото бе в състояние да се въздържи.

През тези няколко секунди той не бе произнесъл нито дума, но точно когато Ейми пъхна ключа в ключалката, ръцете му докоснаха раменете ѝ.

— Мислиш, че не мога? — попита той.

— Че не можеш какво?

— Да ти устоя.

Самата тя доста се затрудняваше да устои на импулса да се наведе към него, така че не се и опита. А и той не я отблъсна.

— Мисля, че ще положиш всички усилия — прошепна тя нежно.

— И ще успея.

— Искаш ли да се обзаложим?

Затаи дъх в очакване на отговора му. Знаеше колко е нереалистично да смята, че Уорън ще приеме, но бе сигурна, че ако приемеше, съдбата му щеше да бъде решена. Защото Ейми никога не губеше облози. Но той я разочарова.

— Не. Да се обзаложа на това ще означава, че му отдавам някакво значение. Твоята дързост ме обърка, това е всичко. Но след като вече знам какво да очаквам, ще мога да не ти обръщам внимание.

Тя се извъртя преди Уорън да успее да отстъпи назад, за да избегне допира на гърдите ѝ до своите.

— Ще можеш ли? — попита прелъстително.

Той си тръгна. Добре, значи вероятно можеше... още за известно време.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Ейми затвори вратата и я заключи, после се облегна на нея. Усмиваше се сама на себе си. Опасността бе отминала. Беше успяла да влезе в къщата без Уорън да я последва, а това бе цяло чудо, като се имаше предвид неговото твърдоглавие. Не беше сигурна коя от нейните забележки го бе разколебала, но сега най-важното бе, че чичо Джеймс нямаше да бъде измъкнат от леглото тази нощ, за да слуша изброяването на всичките ѝ грехове. Някой друг път, може би да, но не тази нощ...

— Има ли основателна причина да влизаш през тази врата по това време на нощта?

Ейми едва не потъна вдън земя от уплаха. Сетне схвана въпроса и измънка:

— Да... не... мога ли да си помисля и да ти отговоря на сутринта?

— Ейми...

— Шегувам се, за бога — каза тя на Джереми, докато се отместваше от вратата, благодарна, че тъкмо той, а не баща му, я бе чул да влиза. — А ти какво правиш вкъщи толкова рано?

Той не се подведе по опита ѝ да смени темата.

— Няма значение. Нека да видим твоя отговор, братовчедке, и то сега.

Тя изсумтя нетърпеливо, преминавайки бързо покрай него, за да влезе в салона.

— Ако искаш да знаеш, имах тайна среща с един мъж, който доста силно ме интригува.

— Вече?

Ейми се извърна с лице към него.

— Какво имаш предвид с това „вече“?

Братовчед ѝ се облегна удобно на вратата с кръстосани ръце и крака — измамно небрежна поза, която чичо им Тони много обичаше и която Джереми, приличащ толкова на него, бе усвоил перфектно.

— Имам предвид, че дебютът ти беше едва миналата седмица. Не мислех, че ще тръгнеш по стъпките на сестра си Даяна и ще направиш избора си толкова бързо.

Тя изви вежда.

— Мислил си, че ще съм като Клер, на която й трябваха две години, за да реши?

— Не толкова дълго, но поне няколко месеца.

— Аз само казах, че съм заинтригувана, Джереми.

— Радвам се да го чуя. Тогава защо е тази секретност?

— Защото доста се съмнявам, че семейството ще го одобри.

Джереми бе може би единственият човек, на когото можеше да каже това, без да се притеснява, че ще предизвика у него гневен изблик. Самият той се ухили, вероятно предвкушвайки гневните изблици на останалите членове на семейството.

— Ясно. И кой е той?

— Не е твоя работа — отвърна Ейми.

— Значи го познавам?

— Не съм казала това.

— Познавам ли го?

— Твърде е възможно.

— Не е някой пълен негодник, нали? В противен случай се боя, че ще трябва да се противопоставя.

— Изобщо не е негодник. Моралът му е от най-висока класа.

Джереми се намръщи.

— Тогава какво не му е наред?

Е, добре, беше се опитала да се придържа към истината, или поне близо до нея, но той просто не й позволяваше да продължи по този начин.

— Той е беден — бе единственото, което успя да измисли в момента, за да го отклони от въпроса.

— Права си. Изобщо не е подходящ. Не можем да те оставим да се разхождаш в дрипи.

— Няма. Той има перспективи за забогатяване.

— Тогава какъв е проблемът?

— Не му харесва идеята да се среща с мен, докато обстоятелствата не станат по-добри.

Джереми кимна замислено.

— А ти се опитваш да го убедиш, че това няма значение?

— Точно така.

— Нима се наложи да се въргаляш в прахта, за да постигнеш целта си?

Ейми се изчерви силно при чувствените образи, които този въпрос извика в съзнанието ѝ.

— Единственото, което правихме, бе да се разхождаме и да разговаряме. Боя се, че в невниманието си се препънах няколко пъти.

— Той трябва да е пълен дръвник, за да не те хване, или и той се препъна?

Руменината ѝ стана още по-гъста под лукавия му поглед и тя се озъби:

— Още съм девствена, мътните да го вземат, ако това се опитваш да разбереш.

Той се ухили без капка разкаяние.

— Не се и съмнявам в това, скъпо момиче. Освен това, той трябва да е пълен задник, ако не се е опитал да те целуне, така че можеш да спреш да се червиш. Не знаеш ли, че съм твърд привърженик на целувките?

Ейми се засмя. Понякога, като го гледаше, ѝ бе трудно да повярва, че той е на нейната възраст и че идеално би разбрал необузданите страсти на младостта. А след като вече бяха подхванали тази тема, тъкмо сега беше най-удобният момент да се възползва от неговата вещина в областта, за да разреши собствените си проблеми.

— Като спомена за това — поде тя небрежно, сваляйки пелерината си и сгушвайки се в ъгъла на канапето, — има един въпрос, който исках да ти задам, така че ела: да седнеш и ми помогни с богатия си опит.

— Ще боли ли? — попита Джереми, докато се отпускате на канапето до нея.

— Съвсем не. Въпросът има по-скоро философски характер. Всеки друг, на когото бих могла да го задам, вероятно би се смутил твърде много, за да ми отговори, но със сигурност не и ти.

— По дяволите, не мисли, че ще ти кажа как се прави любов — възмутено предупреди той.

Ейми се изкикоти.

— Е, това едва ли би бил философски въпрос, но пък ще е доста полезен за моето бъдеще, нали? Не, това, което искам да знам, Джереми, е какво трябва да направи една жена, за да те накара да я желаеш, ако ти си твърдо решен, че не можеш да я имаш.

— Значи не е хубава?

— Да речем, че е много хубава.

— Тогава няма проблем.

— Напротив, има. По някакво абсурдна причина, каквато може да хрумне само на един мъж, ти си решил, че не можеш дори да я докоснеш.

— Каква причина?

— Откъде да знам? Може да е въпрос на чест, или, да кажем, тя да е сестра на най-добрия ти приятел, или нещо такова.

— Добре де, дяволите да го вземат, не мисля, че това би ме спряло.

— Джереми — каза Ейми ядосано, — това са само предположения. Каквато и да е причината, ти не искаш да имаш нищо общо с нея. И така, какво трябва да направи тя, за да те накара да промениш решението си?

— Не се налага да прави кой знае какво, за да накара мен да променя решението си, Ейми.

Тя не можа да не се засмее на изражението му.

— Да, предполагам. Но да забравим за момент, че ти във всеки момент си на разположение на цялото женско население по света. Това е единственото изключение от обичайния ти маниер на поведение. Ти си решен да не докосваш тази дама и толкова. Напълно отказваш да правиш любов с нея, макар че дълбоко в себе си желаеш това повече от всичко.

— Надявам се да е така.

— Какво може да направи тя, за да те накара да забравиш за скрупулите си?

— Да си свали дрехите.

— Моля?

— Да се съблече пред мен. Наистина не мисля, че бих могъл да устоя на това, ако тя е толкова хубава, колкото казваш.

Ейми беше изненадана.

— И това е достатъчно?

— Напълно.

Тя въздъхна. Боеше се, че е задала въпроса си на неподходящ човек. Джереми беше млад и просто не притежаваше такава непоколебимост и сила на волята, каквата притежаваше Уорън.

— Сега ми кажи защо питаш?

Ейми отново въздъхна драматично.

— За какво друго? Човекът, от когото се интересувам, твърдо отказва да прави любов с мен без благословията на брака.

— Какво!

Тя го потупа по ръката и каза успокоително:

— Това беше шега, Джереми.

— Достатъчно неуместна — измърмори той.

Ейми се ухили.

— Не би казал това, ако беше видял физиономията си.

Джереми още не се бе успокоил.

— Какъв е правилният отговор, тогава?

Тя се бе надявала братовчед й да е забравил въпроса, но след като се оказа, че не е, се осмели да каже:

— Хайде, кой се шегува сега? Или ще ми кажеш, че не си спомняш колко любопитен си бил за тези неща, преди да научиш всички отговори?

Понеже не можеше да си припомни някога да е имало такива времена — беше отраснал в странноприемница — Джереми реши, че е по-добре да не отговаря.

— Значи това е било само любопитство?

— Ненаситно — каза тя и му отправи дяволита усмивка. — И след като така и така вече се заговорихме, няма ли да преразгледаш решението си и да обсъдим правенето на любов по-детайлно?

— Дума да не става. Значи той се дърпа, така ли?

— Кой?

— Твоят господин.

— Не съм казала, че става въпрос за него.

— И не е нужно. Явно е умен, след като проявява такова благоразумие.

— Надявам се тези думи да не означават онова, което си мисля, че означават.

— Не ме яж — каза Джереми в отговор на пламналата ѝ физиономия. — Не ми пука, ако предпочиташ да имаш бебе преди брачните клетви. Не аз ще извикам човека на дуел заради това.

— Баща ми не би...

— Разбира се. Нали си има двама по-млади братя, които обичат да се занимават с тези работи. Ще извадиш късмет, ако от любимия ти е останало нещо, за което да се омъжиш.

Ейми затвори очи и изпъшка. В типично свой стил Джереми беше напипал същността на проблема. При това нямаше представа за действителното положение, а и тя не възнамеряваше да му го изяснява, защото братовчед ѝ би казал много повече, ако знаеше, че „нейният господин“ е мъж, когото баща му положително ненавижда, а семейството едва понася.

Да, той бе прав, а и Ейми не беше имала време да осмисли проблема при бързината, с която се бе развило всичко. Но опасността от евентуална бременност нямаше да промени решението ѝ да се люби с Уорън, поне не и докато не измислеше друг начин за ускоряване на нещата. Рискът обаче не беше малък и тя трябваше да има известно преимущество в своя полза. Ейми знаеше как да си го осигури.

— Искаш ли да се обзаложим, Джереми?

Изражението му мигновено стана подозрително.

— За какво?

— Че ако реша, че искам този мъж, ще го имам, без да се налага да го принуждават да се ожени за мен.

— Ти спомена, струва ми се, че си само заинтригувана.

— Казах ако реша, че той е мъжът.

— Добре, съгласен съм, но залогът трябва да е достатъчно голям, за да те предпази от прелюбодеяние. Ако загубиш, нямаш право да се омъжиш за него.

Очите ѝ заблестяха. Ако загубеше, щеше да бъде бременна и нямаше да може да се омъжи за него?

— Това е... това е...

— Или приемаш, или няма облог — каза той самодоволно.

— Много добре — отвърна тя не по-малко самодоволно. — А ако спечеля, ти няма да се докосваш до жена за...

Джереми подскочи и я погледна умолително.

— Бъди добричка и си спомни, че аз съм твоят любим братовчед.

— Един месец.

— Цял един месец?

— Канех се да кажа шест...

— Добре, един. — Той въздъхна, но след миг вече се усмихваше лукаво. — Е, извърших доброто си дело за деня.

В отговор Ейми също му се усмихна.

— Да. Ти потвърди, че ще го имам... ако поискам... защото в живота си никога не съм губила облог.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Без Ейми да знае, желанието ѝ се беше изпълнило. Тази нощ Уорън наистина си легна, мислейки само за нея, както се бе надявала. Може би няколко от тези мисли включваха идеята да я убие, но като се има предвид неудовлетворението, което той все още изпитваше, това можеше да се очаква. Легна си съвсем сам.

Още не можеше да разбере защо, след като я бе оставил пред къщата, се прибра в хотела на Пикадили, вместо да се върне в „Адът и хрътката“ при хубавичката Полет. Предполагаше, че яростта му бе взела връх над нагона — беше бесен, задето позволи на малката хубостница да го убеди да отложи това, което трябваше да направи, а именно — да уведоми семейството ѝ за нейното скандално поведение. Но дори когато пристигна в „Олбъни“ и си припомни какво го очаква на другия край на града, Уорън все пак се качи в стаята си, вместо да вземе друг фойтон до странноприемницата.

Е, вярно, че докато най-сетне се добра до хотела, бе станало вече твърде късно, а на следващия ден той и братята му имаха работа рано сутринта. Но пък кога това го беше възпирало да си намери жена, ако имаше такава нужда? А Уорън определено изпитваше нужда, още от сутринта, от онази първа целувка. Тогава бе решил твърдо да я задоволи още същата вечер. Бе устоял на ужасното момиче. Беше я предупредил и смяташе, че с това въпросът е приключен. Колко малко знаеше за английската упоритост! И всичко това бе преди почти да се люби с Ейми Малъри наред междуселския път.

Все още не можеше да повярва, че го е направил и дяволски му се искаше да не беше го направил. Бе забравил какво означават радостта от чистата страст, извисените чувства, могъщата сила на желанието, невероятното удоволствие. Твърде дълго беше съблазнявал жените студено и методично, почти с безразличие, задоволявайки една чисто първична необходимост. Ейми бе разбудила у него нещо много повече и ето че сега Полет вече не го привличаше достатъчно, за да си струва усилието. Беше тъй просто.

Но не би могъл да преживее още един ден като този, да изпита пак толкова силен копнеж и да не го утоли. И всичко това — заради прищевките на някакво си седемнайсетгодишно момиченце. Исусе Христе! Как е възможно една хлапачка да го манипулира по този начин, да налучка най-верните струни у него? Тя бе просто палава хубостница и нищо повече. Очевидно беше открила секса, намираще го за преживяване, което е твърде приятно, за да бъде пренебрегнато, и както всички млади хора се хвърляше в него с главата напред. За нея Уорън бе само едно предизвикателство, може би първият мъж, който я е отблъснал. Да, точно така. И заради това тя го беше накарала да мине през ада. Трябваше да говори с Джеймс Малъри. Как се беше оставил да го разубеди?

— Буден ли си, братко? — попита Дрю, след като влезе в стаята и хлопна с трясък вратата.

— Вече да.

Дрю просто се засмя на раздражението на брат си.

— Не мислех, че вече си се прибрал. Явно си се заситил още в ранна вечер.

Де да беше! Тогава би могъл да устои на съблазните на Ейми. Запита се дали ако не бе принуден да дели стаята си с Дрю поради това, че хотелът временно беше претъпкан, нямаше да се предаде и да доведе Ейми. Смразяваща мисъл. Нима волята му бе толкова слаба? Или пък нейното обаяние — толкова силно?

Откъдето и да го погледнеше, момичето си беше проблем, и Уорън незабавно трябваше да сложи край на всичко това. Тя бе племенница на сестра му, за бога. Беше Малъри. Едва бе слязла от училищната скамейка. Фактът, че демонстрираше необуздаността на двамата си чичовци — по дяволите, нима не можеше да нарече нещата с истинските им имена? Тя бе на път да се превърне в развратница — нямаше никакво значение.

Ако искаше да предложи услугите си на широката публика, това си беше нейна работа, но той нямаше да допринесе за нейното падение. В края на краищата тя щеше да забременее и вероятно нямаше дори да може да каже кой е бащата. Някое малоумно копеле, което се е хванало на въдицата ѝ, щеше да си го отнесе, и това нямаше да бъде Уорън.

Освен това не беше вярно, че самата Ейми иска да се омъжи и да сложи край на забавленията си. Това вероятно бе някаква уловка, за да погъделичка неговото самолюбие, понеже тя беше толкова невероятно красива. Но нима не бе доказала, че е категорично против брака, когато направи всичко възможно, за да се скрие от лейди Бийчъм тази вечер?

Би трябвало да почувства облекчение. И той го чувстваше. Но това не решаваше проблема. Не, момичето може и да бе дяволски привлекателно, може Уорън да я желал много силно, но той нямаше да се хване в съблазнителния ѝ капан.

— Знаеш ли какво — продължи Дрю, докато се бореше с ботушите си в другия край на голямото легло, което деляха, — независимо от хилядите ни възражения към тази страна, има едно нещо, което няма как да не признаеш на англичаните. Те си имат един страхотен град в лицето на веселия, стар Лондон. Каквото и забавление да търсиш, можеш да го намериш точно тук. Бога ми, та те имат пороци, за които никога не съм и чувал.

— Разбирам, че си се забавлявал тази вечер — сухо каза Уорън.

— „Забавлявам“ не е и наполовина точно. Бойд и аз се запознахме с онази сладка...

— Не искам да слушам за това, Дрю.

— Но тя беше изключително талантива за цената си, а и хубава — с най-прекрасните черни коси и сини очи. Напомни ми за Ейми Малъри, макар че не беше толкова хубава, колкото нашата красавица Ейми.

— Защо, по дяволите, споменавах нея?

Дрю сви рамене, без да осъзнава, че зад гърба му неговият брат се е наежил.

— Като споменахме за нея...

— Ти спомена за нея.

— Както и да е... Тази сладурана доста често ми се върти из ума, откакто я зърнах.

— Тогава я изхвърли от ума си — процеди през зъби Уорън. — Тя е твърде млада, дори за теб.

— Голяма работа, дявол да го вземе — възпротиви се Дрю, все още неосъзнаващ в какви опасни води е нагазил. — Но тя е от този тип жени, за които човек трябва да се ожени, а те не са мой тип. Все пак —

въздъхна той с дълбоко съжаление, — заради нея почти ми се иска да бях готов да се установя на едно място.

Уорън чу достатъчно.

— Лягай си! И ако нощес хъркаш, ще те удуша със собствената ти възглавница.

Дрю му хвърли изненадан поглед през рамо.

— В дяволски превъзходно настроение си, няма що. Какъв късмет — да трябва да делия стая с мърморкото на семейството!

Тази провокация вече дойде твърде много на Уорън, чийто ден бе пълен догоре с провокации. Той се надигна и се извъртя. Дрю се озова проснат на земята. За момент остана легнал, опипа бузата си и вдигна глава, за да вижда по-големия си брат, който още седеше в леглото.

— Ето значи какво си пропуснал — каза Дрю, сякаш сприхавото настроение на Уорън вече бе напълно разбираемо. Докато се изправяше на крака, той се подсмихна. — Е, хайде тогава, аз съм готов.

Уорън не се нуждаеше от увещаване. Пет минути по-късно към цената, която дължаха за стаята, двамата вече бяха прибавили още и стойността на един строшен стол и на счупената рамка на леглото. Клинтън нямаше да остане доволен; той и без това се отнасяше неодобрително към склонността на Уорън да се забърква в побои. Дрю обаче не го беше грижа. Винаги участваше с радост в любимите „упражнения“ на брат си, пък и не правеше сериозни опити да съблазни никоя от младите лондонски хубавици, така че насиненото око нямаше да му навреди.

Уорън обаче бе повече от доволен от изхода на схватката. Преднамерено бе изпречил устата си пред юмрука на Дрю и сцепената устна, на която се беше надявал и която наистина бе получил, щеше да му попречи да се целува през следващите няколко дни. Едва ли би се объркал отново и би се поддал на тъй примамливите изкушения на Ейми, но дори да го направеше, болката от наранената устна щеше да му върне разума.

Физическото напрежение успя да уталожить гнева му, поне за известно време. Когато се настани до Дрю върху дюшека, който двамата бяха смъкнали от останките на леглото и бяха поставили направо върху пода, той най-после си спомни, че лейди Ейми му е дължница, след като бе отстъпил пред молбата ѝ да не се противопоставя на онези бандити. Беше обещала да изпълни каквото

Уорън поиска от нея. Сетне някак си бе успяла да го накара да забрави за това, но той вече нямаше да го забрави. В края на краищата, това щеше да разреши проблемите.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Работата, която братята Андерсън трябваше да свършат на другата сутрин, им отне по-малко време, отколкото бяха очаквали. Кантората, намерена от Томас предишния следобед, бе одобрена единодушно от всички. Споразумението за наемната цена и останалите условия беше подписано за не повече от час. Трите стаи на помещението се нуждаеха от ремонт, но ставаше въпрос само за дребни поправки, които един дърводелец и един бояджия щяха да свършат за няколко дни. Клинтън и Томас тръгнаха да търсят мебели, а Бойд — работници.

Дрю и Уорън останаха с достатъчно свободно време, но Уорън не желаше компанията на брат си. Той искаше да отиде на Бъркли Скуеър и да поговори с Ейми, а не можеше да направи това, ако Дрю се мъкнеше подире му. Замисли се дали да не се сбие отново с брат си, просто за да се отърве от него, но сега, когато знаеше как да се справи с малкия си проблем, настроението му беше твърде повишено, за да се прави на ядосан.

Налагаше се просто да каже на Дрю да изчезва, което обаче със сигурност щеше да накара младежа да го следва по петите през целия ден. Спасението дойде от самия Дрю. Той явно имаше други планове.

— Ще намина към един шивач, когото Дерек ми препоръча. Можел да ушие официални дрехи само за няколко дни, и то на разумна цена.

— И за какво ти е официално облекло тук, в Лондон? — попита Уорън.

— Бойд и аз сме поканени на бал в края на седмицата. Всъщност поканата се отнася до всички ни, но не мисля, че ти ще проявиш интерес.

— Не, наистина. А ти ще отплаваш в края на седмицата — напомни му Уорън.

— Какво значение има? Винаги съм готов за няколко часа любов.

— А, да, забравих. Ти си прочут с това, че целуваш, а после изчезваш, така че какво значение има, наистина?

— Такава е тежката участ на моряка — ухили се Дрю без капка разкаяние. — Ти не си ли същият?

— Аз не давам на жените обещания, които не възнамерявам да изпълня.

— Да, жените твърде много се плашат от проклетия ти нрав, за да се опитват да изкопчат каквото и да било обещание от теб.

Уорън пренебрегна предизвикателството и дори праметна ръка през раменете на брат си, за да му обясни дружески:

— Ще насиня и другото ти око за симетрия, ако настояваш, но не точно сега.

Дрю се засмя.

— Успя да си излееш целия яд снощи, а?

— Временно.

— Радвам се да го чуя. Разбира се, че е временно. Добрите ти настроения никога не траят дълго.

Щом Дрю си тръгна, Уорън се намръщи. Толкова ли беше трудно да се спогоди човек с него? Хората от екипажа му не мислеха така — иначе щяха ли да продължават да плават с него вече толкова години? Той, разбира се, беше раздражителен, а и имаше определени неща, които лесно го провокираха. Постоянната веселост на Дрю, например. Безгрижната натура на по-малкия му брат просто го вбесяваше, може би защото му напомняше за онова тъй далечно време, когато самият той бе съвсем същият — преди Мариан.

Отърси се от тази мисъл, отправяйки се към Бъркли Скуеър и към края на още един, още по-сериозен дразнител. Настроението му продължаваше да бъде добро и дори се подобряваше с приближаването на целта. Никакви повторения на вчерашния ден. И край на съблазните. Щеше просто да се наслаждава на посещението при сестра си. Щеше да се съсредоточи върху откриването на новата кантора за делата на „Скайларк“. Може би дори щеше да обмисли дали да не си намери любовница за времето на престоя му в Лондон.

Вероятно трябваше да отиде на този бал с братята си, в крайна сметка, просто така, за да види какви лесни завоевания предлага местното общество.

Днес иконом беше бившият пират, французинът Анри. Само няколко секунди след отварянето на входната врата Уорън бе уведомен, че е дошъл в неподходящо време. Джорджи спяла. Също и Джаклин. А останалите трима от фамилията Малъри, обитаващи дома, били излезли.

Разочарованието на Уорън нямаше граници. Доброто настроение, постигнато с толкова труд, спадна далеч под нулата. Беше се приготвил да сложи край на своето гневно недоволство, а ето че отново бе обхванат от него. Можеше да почака в къщата, разбира се, но нетърпението само щеше да влоши настроението му още повече и ако междувременно Джорджи се събудеше, сигурно щеше да си го изкара на нея. Ето защо той си тръгна. Но как да си убие времето в град, който не познава?

Е, добре, имаше още нещо, което бе планирал да свърши. Час покъсно Уорън успя да намери спортната зала, която търсеше, споразумя се със собственика за персонално обучение срещу доста значителна сума и сега бързо установяваше, че не знае почти нищо за истинския юмручен бой. Това, което знаеше, му бе вършило добра работа — нали си беше побойник — докато не срещна Джеймс Малъри.

— Не така, янки — недоволстваше инструкторът. — Това ще събори всеки средно як мъж по задник, но ако искаш той да си остане съборен, направи го така.

Нравът на Уорън не търпеше такъв род критики, но той бе готов да умре, но да се примири с тях. За награда щеше да има възможността да размаже физиономията на зет си, без самият той да бъде размазан.

— Тялото ти може да понесе значително мощни удари, но трябва да го използваш правилно. Хайде, дръж ръцете си високо вдигнати и използвай силния си десен удар.

— Я виж ти — думите бяха произнесени от глас, който Уорън разпозна безпогрешно. — Има ли някаква особена причина, за да тренираш, янки?

Уорън се извърна и се озова лице в лице с Джеймс Малъри и брат му Антъни, които се бяха приближили до ринга. Последните двама души, които би искал да види точно в този момент.

— Една-единствена — отвърна той недвусмислено.

Джеймс се ухили.

— Чу ли това, Тони? Наистина ми се струва, че нашият приятел все още иска главата ми.

— Хм, дошъл е на най-подходящото място, за да разбере как да я има, нали? — отговори Антъни. После се обърна към Уорън. — Знаеше ли, че и двамата сме ученици на Нейтън? Естествено, това беше преди няколко години и оттогава сме понаучили нещичко и сами. Може би и аз съм в състояние да ти дам няколко урока.

— Не си създавай излишни затруднения, сър Антъни. Нямам нужда от такава помощ.

Антъни само се изсмя, обърна се към брат си и каза загадъчно:

— Той не разбира. Защо не му обясниш, докато отида ей там да прибера това, което спечелих от облога си с Хорас Билингс?

— За какво се беше обзаложил този път? — попита Джеймс.

— Не можеш ли да се досетиш?

— За пола на моето бебе?

— За името ѝ, старче? — Антъни се засмя. — Наистина те познавам много добре.

Джеймс се загледа след брат си с любяща усмивка, преди отново да насочи вниманието си към Уорън.

— Трябваше да приемеш неговото предложение. Той е единственият човек, който има шансове да ме победи, въпреки че са съвсем малки. Освен това, независимо че не вярваш, Тони ще те обучава добросъвестно, само и само да ме види победен. Той си е такъв.

Уорън беше наблюдавал взаимоотношенията между двамата братя достатъчно, за да проумее, че Джеймс вероятно е прав. Щеше му се собствените му братя и той да можеха да се заяждат така помежду си, без да стигат до неизбежния бой.

— Ще го имам предвид — отговори той рязко.

— Чудесно. Виж, аз самият бих ти предложил да се възползваш от собствения ми богат опит, просто заради спорта, но сестра ти вероятно ще ме обвини, че търся отмъщение или други подобни глупости, понеже аз няма да бъда толкова нежен с теб, колкото Тони. Между другото, имаш великолепна цепната устна. Някой, когото познавам?

— За да можеш да го поздравиш ли? — сопна се Уорън. Джеймс само се усмихна, затова той добави: — Съжалявам, но ще те

разочаровам, Малъри. Просто Дрю и аз имахме известни проблеми да спим в едно легло.

— Жалко. — Джеймс въздъхна. — Мисълта, че си създаваш нови врагове, докато си в града, би се отразила чудотворно на настроението ми, наистина.

— Тогава ще се постарая да не те информирам, ако си създам такива — каза Уорън.

Онази проклета руса вежда се повдигна.

— Ако? О, ще си създадеш, янки. Не можеш да го избегнеш — та ти си толкова буре с барут. Настина ми се струва, че трябва да закалиш проклетата си американска кожа. Прекалено лесно настръхва.

Фактът, че Уорън още не беше избухнал — макар че бе дяволски близо до това — го накара да отбележи с известно самодоволство:

— Забележи, че имам напредък.

— Така е — трябваше да се съгласи Джеймс. — Похвално, наистина... но пък и аз съм в чудесно настроение, след като тази сутрин успях да наема бавачка за Джак.

С други думи, Джеймс дори не се опитваше да го раздразни. Уорън обаче не беше на същото мнение. При споменаването на това име той скръцна със зъби:

— Това ме подсеща, че Джорджи ми предложи да те попитам защо кръсти дъщеря си Джак.

— Защото знаех колко ще те ядоса това, скъпи мой. За какво друго?

Уорън съумя да сдържи гнева си достатъчно, за да изтъкне мъдро:

— Знаеш, че подобна извратеност не е нормална.

Джеймс се засмя.

— Очакваш аз да съм нормален? Боже опази!

— Е, добре, не за пръв път се опитваш по всевъзможни начини да ме раздразниш, Малъри. Ще ми кажеш ли защо го правиш?

Джеймс сви рамене.

— Просто дългогодишен навик, от който не мога да се отърва.

— Опитвал ли си?

Сега Джеймс се ухили.

— Не.

— Навиците започват отнякъде — каза Уорън. — Откъде започна твоят?

— Добър въпрос. Постави се на мое място. Какво би направил, ако нищо в този проклет живот вече не те интригува, ако не намираш никаква тръпка в преследването на една хубава фуста и ако дори перспективата за един кървав дуел ти се струва крайно отегчителна?

— Значи обиждаш хората само за да видиш дали ще реагират с насилие?

— Не, за да видя в какви проклети задници могат да се превърнат. Ти се справяш много добре, между впрочем.

Уорън се предаде. Разговорът с Джеймс Малъри му бе отнел и последните капки търпение и самоконтрол, а той не притежаваше нито едно от двете в изобилие. Явно изражението му го беше издало, защото Джеймс добави:

— Сигурно не искаш да направим един рунд, а?

— Не.

— Но ще се постарая да ме уведомиш, когато промениш решението си, нали?

— Можеш да разчиташ на това.

Джеймс се разсмя одобрително.

— Понякога си забавен като оня негодник Идън. Не ти се случва често, но имаш проблисъци.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Докато Анри складираше куфарите на мисис Хилъри на тавана — новопостъпилата бавачка току-що се бе нанесла в стаята, съседна на детската — Ейми за пореден път отвори входната врата, за да посрещне петимата братя Андерсън. Сега обаче ги очакваше. Джорджина ги бе поканила на вечеря и възнамеряваше да я сподели с тях в трапезарията. Това нейно решение беше предизвикало кратка свада с Джеймс, защото той настояваше, че съпругата му все още не е готова да напусне стаята си, но в крайна сметка се бяха споразумели да я пренесе на ръце до долу.

Този път Ейми беше подготвена, спокойна и доволна да види, че Уорън не е отказал поканата от желание да избегне срещата с нея. Защото това определено бе възможно и ако се бе случило, тя щеше да се почувства ужасно. Но Уорън очевидно бе решил да се преструва, че вчерашният ден не е съществувал, като не ѝ обръща никакво внимание. Докога ли щеше да издържи, при положение, че самата Ейми изобщо не се канеше да не му обръща внимание?

За момента обаче Дрю отклоняваше мислите ѝ от Уорън. Докато останалите преминаха покрай нея и се отправиха към салона, той улови ръката ѝ и се наведе галантно, за да докосне с устни пръстите ѝ. Едва когато изправи глава, Ейми забеляза насиненото му око. След като вече бе видяла и раната върху устната на Уорън, за нея не беше трудно да се досети какво се е случило.

— Боли ли? — попита тя състрадателно.

— Ужасно — ухили ѝ се Дрю, за да опровергае собственото си твърдение. — Но можеш да го целунеш, за да оздравее.

Ейми му отвърна с палава усмивка:

— Мога да ти цапна един за симетрия.

— Хм, къде ли съм чувал вече това?

Погледът, който хвърли към Уорън, казваше точно къде го е чувал, но на Уорън въобще не му беше забавно. Преди обаче да се сбият отново, Ейми отбеляза:

— Надявам се, че сте измислили подходящо обяснение за пред сестра си. Сега не е най-подходящото време за нея да се тревожи за братята си.

— Няма страшно, сладурче. Джорджи е свикнала с нашите драскотини и синини. Вероятно дори няма да забележи. Но за всеки случай — обърна се той към Уорън, който още не беше последвал братята си в салона, — какво ще кажеш да сме паднали по едни и същи стълби?

— Обвини този, когото трябва, Дрю. Джорджи не очаква нещо добро от мен.

— Добре, напълно съм съгласен. Особено след като единственото, което направих, беше да отбележа, че... какво, по дяволите, отбелязах, за да те извадя от равновесие снощи?

— Не си спомням — излъга Уорън.

— Добре де, ето какво ще кажем — че и двамата сме били пияни. Тя отлично ще разбере това, но по-добре аз да ѝ го кажа. Ти ще започнеш да се защитаваш и ще провалиш цялата вечер.

И Дрю се отправи към салона. Ейми бе изумена, че остава насаме с Уорън. Беше готова да се закълне, че той ще положи всички усилия да избегне това, но на практика Уорън не последва брат си.

Тя го погледна с очакване, но тъй като той не казваше нищо, реши да го подразни.

— Срамота — сгълча го тя меко. — Трябваше ли да си го изкарваш на него?

— Не знам за какво говориш.

— Напротив, знаеш. Много повече би предпочел да удушиш мен, вместо брат си.

— Доколкото си спомням — каза той лаконично, — това, което имах намерение да направя, беше да те напердаша.

— Глупости. — Ейми му се усмихна. Тази точно заплаха вече не можеше да я смути. — Онова, което наистина искаше и което почти стори, бе да правиш любов с мен. Искаш ли пак да поиграем на гоненица и да видим какво ще стане?

Лицето му потъмня — явен знак, че разговорът не се развива така, както би желал. Той реши да поправи това доста грубичко.

— Идвах тук по-рано днес, за да ти напомня за обещанието, което ми даде.

Ейми се намръщи недоумяващо.

— Какво обещание?

— Че ще направиш това, което поискам от теб. Искам да ме оставиш на мира.

Умът ѝ трескаво се завъртя. Беше забравила за това и не бе измислила как да се измъкне от сделката, която бяха сключили. Това обещание беше дадено, за да го предпази от беда. Наистина бе твърде подло от страна на Уорън да го използва сега срещу нея. Но тя знаеше, че точно това трябваше да се очаква от такъв твърдоглав мъж.

Най-накрая Ейми скалъпи отговора, въпреки че не беше никак честно да се измъква по този начин. Утешаваше я единствено мисълта, че бе не по-малко нечестно от негова страна да ѝ припомня обещания, дадени в момент на паника, и то за негово добро.

— Но аз вече изпълних твое желание — каза му тя.

— Не си, по дяволите.

— Напротив. Снощи ти поиска от мен да си вдигна качулката — още когато прибра оръжията си. И аз го направих.

— Ейми...

— Така че съм спазила своето обещание.

— Вещица. Много добре знаеш, че...

— Не се сърди, Уорън. Как бих могла да те поведем по пътеката на щастието, ако ме караш да се откажа от опитите си да го направя?

Той не отвърна нищо. Беше твърде разгневен, за да каже каквото и да било.

Когато Уорън се отдалечи, Ейми изпъшка. Бе изгубила ценна точка. За него тя беше лъжкиня, не заслужаваше доверие, бе затвърдила мнението му за всички жени. Дявол да го вземе, нима можеше да има нещо по-лошо от това?

Вечерта вървеше изненадващо добре, въпреки мрачното мълчание на Уорън. Джеймс му хвърли един поглед, но реши, че днес е изпитал достатъчно удоволствие от заяждането с него, затова го остави на мира. Джорджина му се мръщеше от време на време. Трябваше да проведе още един разговор на четири очи с него, но не тази вечер.

На Ейми ѝ беше трудно да бъде весела след това, което бе направила. Не можеше да измисли никакъв друг начин да се извини на Уорън, освен да изпълни молбата му, а точно това тя нямаше намерение да прави. Беше твърде оптимистична по природа, за да се

откаже от него, а и облогът с Джереми засилваше увереността ѝ в успеха. Но точно в момента нещата далеч не изглеждаха обещаващи.

Този следобед от провинцията се бе завърнал Конрад Шарп. Той и Джереми, заедно с Джеймс, който от време на време пускаше по някоя и друга хаплива забележка, поддържаха разговора с останалите четирима братя Андерсън доста оживен. Покрай другото обсъдиха и новата кантора на „Скайларк“. Ейми за пръв път чуваше за това, но за нейно изумление научи, че Уорън ще остане в Лондон по-дълго, отколкото бе смятала, за да се занимава с управлението на кантората, докато изпратят заместник от Америка. Тази новина я развълнува силно — нали облекчаваше значително задачата ѝ да стори чудо за толкова малко време — докато Джорджина не изтъкна, че макар „Скайларк“ да е американска компания, за лондонската кантора ще е по-добре да назначат управител — англичанин, който би работил по-лесно със своите сънародници.

Уорън очевидно никак не хареса тази идея, но Клинтън каза, че ще я обмисли, а Томас направо се съгласи със сестра си. Но каквото и да решаха в крайна сметка, важното бе, че засега Уорън оставаше в Лондон, а това определено беше плюс за Ейми. Все едно дали щеше да получи една седмица или два месеца — тя имаше нужда от всеки миг в повече.

— Между другото, Ейми — внезапно я въввлече в разговора Джеймс, — днес се видях с баща ти и той ми спомена, че след няколко дни двамата с майка ти заминават за Бат, за да се порадват на морето, а след това — за Къмбърланд^[1]. Там имало някаква мина, която Еди искал да проучи, за да реши дали да инвестира в нея.

Ейми знаеше за това.

— Да, той иска да се срещне лично със собствениците и с управителите, защото първите му впечатления винаги са много точни. Именно въз основа на тях татко преценява какви инвестиции или препоръки да направи.

— Така разбрах и аз — отговори Джеймс. — Както и да е, родителите ти ще отсъстват няколко седмици, скъпа. Разбира се, ще се радвам да останеш у нас, докато се върнат. Но ако предпочиташ да отидеш с тях, те са готови да отложат пътуването си.

Ейми изпита огромно задоволство, че се допитваха до нейното мнение. Само допреди няколко седмици изобщо нямаше да се

съобразят с плановете ѝ, а направо щяха да ѝ съобщят какво са решили. Разбира се, тя нито за миг не се поколеба. Нямаше да напусне Лондон, докато Уорън все още бе тук.

— Ще остана тук, ако не ви притеснявам — каза тя.

— Какво ти притеснение? — вметна Джорджина. — Със своето магическо присъствие ти ми носиш единствено облекчение. Ами да, дори Арти и Анри се изпотрепват да изпълнят и най-дребното ти желание, докато аз трябва едва ли не да ги набия, за да свършат това, за което съм ги помолила. Бих те задържала тук, докато се омъжиш, ако майка ти няма нищо против, но тя, естествено, ще има.

— Значи се разбрахме — каза Джеймс.

— Не съвсем — отвърна Джорджина. — Ейми, ако останеш у дома, настоявам да започнеш отново да приемаш ухажорите си. Чичо ти няма да има нищо против суматохата. Всъщност дори смятам, че той ще се радва да поуплаши всичките ти кавалери. — Тя се ухили. — Трябва да се упражнява, нали разбираш — заради Джаклин. Но трябва да се съгласиш, че не можеш да продължаваш още няколко седмици да се криеш от многобройните завоевания, които направи при дебюта си.

Преди да отговори, Ейми погледна към Уорън. Една дума от него, дори един изразителен поглед, и тя щеше да измисли нещо, с което да обясни, че иска да се скрие още за известно време. Но той преднамерено се извърна, за да ѝ покаже, че ни най-малко не се интересува от отговора ѝ.

— Да, предполагам, че ще го направя — каза тя накрая.

Но беше задържала погледа си върху Уорън твърде дълго. Когато го отмести, срещна прекалено пронизателните очи на Джереми и този мерзавец изстреля:

— Мили боже, не той!

Руменината ѝ потвърди обвинението, независимо дали тя възнамеряваше да го отхвърли или не. За щастие, никой друг, освен Джереми не видя гъстия цвят, плъзнал по бузите на Ейми, защото братовчед ѝ бе приковал вниманието на всички върху себе си и върху основния въпрос, който долетя като ехо от всички страни:

— Не кой? — Беше баща му. — За какво, по дяволите говориш, момко?

Погледът, който Ейми отправи към Джереми, обещаваще страховитото отмъщение в случай, че тайната ѝ бъде разкрита. Разбира

се, братовчед ѝ нямаше да си държи езика зад зъбите, ако не беше голямото приятелство между двамата. Но слава богу, то съществуваше и принуждаваше Джереми да поправи грешката си, поне за момента.

— Съжалявам — каза той и дори съумя да си придаде глуповат вид. — Боя се, че мислите ми се бяха зареяли нанякъде. Просто си спомних, че Пърси възнамеряваше да ухажва нашето скъпо момиче.

— Пърси? От Пърсивал Олдън? — поиска пояснение Джеймс и когато Джереми кимна, додаде: — Само през трупа ми.

Думите бяха произнесени спокойно, почти като констатация. Джереми се ухили, без да си направи труда да спомене, че той и Дерек вече са предупредили Пърси за тази вероятност.

— Предполагам, че ще погледнеш така на нещата — беше единственото, което Джереми каза на баща си.

Но от другата страна на масата Ейми простена в себе си. Ако чичо ѝ реагираше така на безобидния Пърси, тръпки я побиваха, като си помислеше как би откликнал на собствения ѝ избор. Тя хвърли крадешком бърз поглед към Уорън, за да открие, че зелените му очи блестят неочаквано гневно, вперени в Джеймс. Ейми потисна възклицанието, което едва не се изтръгна от устните ѝ при внезапно хрумналата ѝ мисъл. Как не се беше сетила досега? Като се вземеше предвид враждебността между двамата, ако Джеймс кажеше на Уорън да стои настрана от Ейми, нямаше ли Уорън да стори тъкмо обратното? Ако не за друго, поне за да вбеси омразния си зет?

Тя провери новата си теория по възможно най-лукавия начин.

— Изглежда, че можеш да си отдъхнеш, Уорън. Чичо никога няма да ми позволи да те имам.

Никой не възприе думите ѝ насериозно, естествено. Те предизвикаха само кикот, дори от страна на Джеймс. На Джереми обаче не му беше до смях. Нито пък на Уорън, ако се съдеше по изражението му. Малкият белег пулсираше; ръката върху масата се бе свила в юмрук. Ейми вече разпознаваше безпогрешно тези знаци и затаи дъх в очакване дали той ще обърне шегата ѝ срещу нея или ще я подмине.

— Аз съм съсипан, разбира се.

Не, Уорън в никой случай не беше лицемер. Каза го толкова хладно, че Джеймс се развесели още повече, а съпругата му учудено смръщи вежди:

— Дръж се любезно, Уорън — меко сгълча Джорджина. — Тя само се шегуваше.

Той просто се усмихна със свити устни, с което накара сестра си да въздъхне и да насочи разговора в друга посока.

Скоро след това вечерята приключи. Не беше изненадващо, че Ейми и Уорън се позабавиха, за да останат последни в трапезарията. Същото обаче направи и Джереми.

Все пак, той се задоволи с това да хвърли един поглед към американеца и да каже:

— Хм, виждам, че аз ще трябва да почакам.

В мига, когато Джереми излезе, Уорън се обърна към Ейми.

— Не го прави повече.

Тя потръпна от яростта, скрита под кроткия му тон.

— Още си бесен заради проклетото обещание, което си мислиш, че съм нарушила, нали? Но много добре знаеш, че ако бе получил това, което искаше, нямаше да бъдеш щастлив.

— Напротив, бих изпаднал в екстаз.

— Тогава стой надалеч от мен за няколко дни и виж дали няма да ти липсвам — предложи Ейми.

— Няма да ми липсваш.

— Ще ти липсвам. Виждаш ли, аз пленявам хората. Карам ги да се усмихват, дори когато са тъжни. Те обичат да бъдат с мен. А за теб отсъствието ми ще бъде още по-непоносимо, защото знаеш, че те желая. Със своята любов аз ще променя живота ти... постепенно. Знаеш и това. И ще дойде ден, когато няма да можеш да живееш, без да съм до теб — денем или нощем.

— Детски фантазии — каза той, но думите му бяха процедени през зъби. Тя го впримчваше... отново.

— Твърдоглавец — поклати глава Ейми. — Но вече е време да бъдеш щастлив, Уорън Андерсън. Имаш късмет, че съм наследила инстинктите на баща си и че мога да бъда по-твърдоглава и от теб.

— Не смятам това за късмет.

— Ще го сметнеш — обеща тя.

[1] Къмбърланд — графство в Северна Англия. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Още щом входната врата се хлопна след последния Андерсън, Ейми се втурна по стълбите с надеждата, че ще може да избегне разговора с Джереми поне до сутринта, когато щеше да бъде по-добре подготвена за неизбежната критика. Но негодникът успя да я надхитри. Чакаше я в коридора със скръстени ръце, небрежно облегат на вратата на стаята ѝ.

Разбира се, би могла да се върне назад, да се присъедини отново към чичо си и леля си, сетне да се качи заедно с тях до горния етаж и да се надява, че като ги чуе да идват, Джереми ще напусне поста си. Проблемът бе там, че при сериозната важност на въпроса, братовчед ѝ би могъл да я последва до салона и да реши да го обсъди с нея, независимо от присъствието и на други хора. Така че настоящото положение май бе за предпочитане — Джереми поне се стараеше да запази нещата поверителни. Засега.

Все пак Ейми предпочиташе да има повече време на разположение. Ето защо тя протегна ръка, за да отвори вратата, и се опита да каже това на братовчед си.

— Наистина не искам да говоря за това.

— Толкова по-зле — бе всичко, което отговори Джереми, докато влизаше в стаята след нея.

Лошото при Джереми — въпреки че всъщност беше положителна черта, ала не точно в този момент — бе в това, че независимо от безгрижната си натура, той можеше да бъде не по-малко сериозен от всеки друг член на семейството, когато се налагаше. А от вида му си личеше, че сега случаят е точно такъв.

— Кажи ми, че съм направил погрешен извод — нападна я той веднага, след като вратата се затвори зад гърба му. — Хайде, по дяволите, кажи го, ако можеш.

Ейми приседна на ръба на леглото си и го погледна в очите.

— Все пак ще запазим тишина, нали? — попита тя. Имаше предвид неговия тон, а не темата, макар че двете неща в случая бяха

свързани.

— Зависи.

Това не ѝ хареса.

— От какво?

— От това дали ще получи от теб клетва, скрепена с кръвта ти.

Щом можеше да каже това, не всичко бе загубено. Тя му се ухили.

— Опитай пак.

ДжерEMI закрачи напред-назад, което намали значително моментната ѝ увереност в добрия изход.

— Налага се да разсъдиш трезво, Ейми. Не можеш да имаш точно него.

— Напротив, мога, но продължавай. Кажете ми защо си мислите, че не мога?

— Той е най-лошият от всички тях.

— Знам това.

— Характерът му напълно изключва здравия разум.

— И това знам — и то от първа ръка.

— Никога няма да се спогоди със семейството.

— Това е само предположение.

— Баща ми го ненавижда.

Тя завъртя очи.

— Мисля, че вече целият свят е разбрал за това.

— Знаеш, че този янки е щял да го обеси. Действително е щял да го обеси.

— Виж тук не съм съгласна с теб. Уорън обича Джордж твърде много, за да го направи наистина.

— Точно по онова време Джордж далеч не е превъзнасяла татко — припомни ѝ той.

— Няма нужда да го е превъзнасяла. Тя е носела неговото дете, а това е достатъчно само по себе си.

ДжерEMI най-сетне се спря на едно място и впери поглед в нея. Изражението му бе повече от сериозно.

— Защо, Ейми? Само това ми кажи. Той е най-неприятният човек, когото познавам. Така че защо, по дяволите, трябваше да избереш точно него?

— Не точно аз го избрах.

— Как така?

— Направиха го чувствата ми — опита се да обясни тя. — Начинът, по който реагирам всеки път, когато той е наблизо.

— Мътните да го вземат, по-добре недей да ми казваш, че всичко е само въпрос на плътско влечение.

— Проклятие, говори по-тихо — изсъска Ейми. — Има и плътско влечение, да, сигурна съм. Искрено се надявам да желая човека, за когото възнамерявам да се омъжа. Ти самият би ме укорявал, ако не е така, нали?

Той не отговори, защото не считаше, че въпросът ѝ има връзка с проблема. Вместо това каза:

— Добре, има и плътско влечение. Да чуем какво друго има.

— Искам да го накарам отново да се усмихва. Искам да го направя щастлив. Искам да излекувам раните му.

— Тогава защо, по дяволите, просто не му дадеш някоя книга с анекдоти?

Ейми гневно присви очи.

— Ако ще бъдеш саркастичен...

— Искам да ти кажа, че това беше искрен съвет — възкликна той негодуващо.

Тя го погледна скептично, но остави съмненията настрана.

— Аз наистина се нуждая от него, Джереми, и то страшно много. Не мога да се задоволя с някаква временна авантюра. А и страстта, която той събужда у мен, няма да отmine. Когато ме целува...

— Не искам да слушам това.

— Дявол да го вземе, повярвай ми. Мислиш ли, че бих избрала Уорън Андерсън, ако имах някаква възможност за избор? Той е всичко, което ти каза, че и по-лошо. Но не мога да се противопоставя на начина, по който ме кара да се чувствам.

— Можеш — упорито настоя Джереми. — Можеш просто да не му обръщаш внимание.

— Ти ли ми казваш това? Човекът, който всяка вечер излиза от къщи само за да си свали панталоните?

По бузите му избиха яркочервени петна и той изпъшка.

— Защо аз съм единственият, на когото му се случва да разбере колко дяволски груба можеш да бъдеш?

Най-после Ейми бе в състояние да му се усмихне.

— Вече не си. Уорън също откри това и на него също никак не му харесва. Толкова по-зле и за двама ви.

Джеремеи я изгледа гневно.

— А какво смята той за всичко това?

— Той отказва да бъде с мен.

— Е, слава богу.

— Но ме желае.

— Естествено. Трябва да е полумъртъв, за да не те желае, а той не е. Но какво ще остане, след като плътската страст отмине? Нищо. Изглежда, че поне той знае това.

— Значи според теб аз не мога да го накарам да се влюби в мен?
— попита тя малко надменно.

— Тази студенокръвна риба? Съжалявам, Ейми, но това просто няма да стане. Приеми го още сега и си спести сърдечните разочарования.

Ейми поклати глава.

— Имам късмет, че моята увереност е достатъчно голяма и ще стигне и за двама ни.

— Ще имаш късмет, ако татко не го убие, когато научи всичко това.

Тя изви вежда, а тонът ѝ стана откровено заплашителен.

— Ще му кажеш ли?

— Хайде, не се сърди — запротестира братовчед ѝ. — Ще бъде за твое собствено добро.

— Остави аз да се тревожа за своето собствено добро и си помисли, че винаги съм ти се доверявала безрезервно и че никак няма да ми хареса, ако предадеш това доверие.

— Проклятие — въздъхна той.

— Можеш, освен това да си припомниш нашия облог, Джеремеи, и да се подготвиш за едномесечно въздържание.

Думите ѝ накараха Джеремеи да настръхне.

— Значи ще настояваш да изпълня облога?

— Несъмнено.

— Е, нашият малък разговор наистина постигна чудотворни резултати — каза той начумерено.

— Не се цупи толкова. Уорън ще ти хареса, когато го променя.

— И къде си намерила вълшебната си пръчица?

В другия край на коридора Джеймс прекоси спалнята, за да положи Джорджина на леглото.

— И без повече такива вечери — предупреди той, докато ѝ помагаше да облече нощницата си. — Беше твърде уморително за теб.

— Да бъда носена на ръце от стая в стая? Глупости. По-скоро е било твърде уморително за теб.

Джеймс направи крачка назад и вдигна вежда.

— Да не би да се съмняваш в мъжествеността ми?

— Опазил ме бог. Все още не съм готова да приема доказателствата за твоята сила и неизтощимост, Джеймс Малъри... но щом бъда готова, ще те уведомя незабавно.

Той бързо я целуна за обещанието, после отиде да изгаси лампите, които камериерката беше оставила запалени. Съпругата му проследи с поглед неговите движения из стаята — приятен навик, придобит от Джорджина още по времето, когато беше изпълнявала ролята на каютен прислужник на Джеймс на борда на „Мейдън Ан“.

Тя го изчака да дойде отново до леглото с нощницата ѝ в ръка, за да подхвърли:

— Когато Клинтън и останалите си заминат, Уорън ще остане сам в „Олбъни“.

— Е, и?

— Ние имаме голяма къща, Джеймс.

— Не си го и помисляй, Джордж.

Джорджина не обърна внимание на предупредителния му тон.

— Съжалявам, но вече си го помислих. Аз съм му сестра. Няма причина, поради която да не може да отседне у нас.

— Напротив. Първата чудесна причина, която ми идва наум, е, че ние двамата ще се избием един друг, мътните да го вземат.

— Бих искала да смятам, че можеш да проявиш повече търпимост.

— Наистина мога. Но негодникът, когото имаш за брат, не може.

— Отношението му към теб доста се е подобрило напоследък.

— Така ли? Тогава защо взема уроци на ринга в залата на Нейтън?

Джорджина се намръщи.

— Не е вярно.

— Ще ме прощаваш. Видях го със собствените си очи.

— Няма нужда да звучиш толкова доволно, дяволите да те вземат. Може би просто се е упражнявал.

— Опитай пак, Джордж.

Тя пренебрежително махна с ръка.

— Е, това не е нещо, за което трябва да се притесняваш.

— Приличам ли ти на притеснен?

— Тъкмо там е работата. Виждала съм как се биеш. Уорън няма никакъв шанс срещу теб, дори ако взема уроци. Предполагам, че самият той вече го е осъзнал.

— Да, но Тони възнамерява да го обучава.

— За какво му е да го обучава?

— Защото това му се струва забавно.

— А, така ли? — почти изръмжа тя. — Е, не би трябвало да се учудвам, че този твой брат все още не е успял да ми стане симпатичен.

— Той не го прави заради теб, нито заради брат ти, скъпа. Прави го заради мен.

— Досетих се и сама.

— Много ценя досетливостта ти.

— Така и трябва — измърмори Джорджина.

Джеймс се засмя, легна и я придърпа в прегръдките си.

— Хайде сега, нали няма да ми предложиш да си обърна и другата буза, ако той ме удари по едната?

— Не, но се надявам, когато или ако го направи, да бъдеш по-въздържан.

— Надявай се, скъпа.

— Стига, Джеймс, ти в действителност не би наранил брат ми, нали?

— Зависи какво разбираш под нараняване.

— Много добре. Разбирам, че ще трябва да поговоря с него по този въпрос, след като ти не желаеш да проявиш здрав разум.

— Нищо няма да постигнеш — пророкува той. — Брат ти няма да се почувства удовлетворен, докато не се сбие отново с мен. Въпрос на принципи, нали разбираш?

— Искаш да кажеш — на гордост. Наистина мразя всичко това. Не виждам защо вие двамата да не можете да се спогодите.

— Аз се държа изключително любезно с него.

Тя въздъхна.

— Знам, и съм ти безкрайно признателна за това. Но дори „любезното“ ти поведение е твърде много за Уорън.

— Ако искаш да се въздържам изобщо да разговарям с него, само кажи. Сигурен съм, че мога да се справя.

— Не, проблемът е у Уорън — печално каза Джорджина. — Колкото и да ми се иска да го разреша, не мисля, че ще мога... но как успяхме толкова да се отклоним от темата? Въпреки всичко бих желала да предложа на Уорън нашето гостоприемство.

— Категорично съм против.

— Но ти чу как тази вечер той спомена, че ще потърси постоянна квартира в Лондон, за да има къде да отседат, когато идват тук. Значи Уорън няма да остане у нас задълго.

— Не.

— Тогава просто ще се преместя в „Олбъни“, за да му правя компания.

— Стига, Джордж...

— Говоря сериозно, Джеймс.

Внезапно той се предаде.

— Чудесно, покани го. Но бъди сигурна, че ще ти откаже. Истина е, че бих предпочел да прекарвам колкото е възможно по-малко време с него, но мога да те уверя, че самият той има същите предпочитания.

Джорджина се усмихна и се притисна към него.

— Докато аз се опитвам да направя нещо по въпроса, защо не ми помогнеш да намеря идеалната жена, която да опитоми моя избухлив брат? Той не иска да се жени, но една подходяща жена би могла да...

— Забрави за това, Джордж. Сериозно ти казвам, забрави го. Не бих пожелал такъв мъж и на най-злия си враг.

— Аз искрено вярвам, че бракът може да го промени към добро, Джеймс.

— Дума да не става.

— Но...

— Ти самата би ли поискала да прекараш с него остатъка от живота си?

— Е, не, не ако е такъв, какъвто е сега, но... Джеймс, той тъне в нещастие.

— Ами остави го да потъне. Няма човек, който да го заслужава повече.

— Смятам да му помогна — упорито каза тя.

— Ако можеш да проявиш такава жестокост към някоя бедна, нищо неподозираща жена, направи го.

— Няма нищо смешно, Джеймс Малъри.

— Казах го съвсем сериозно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Какво, по дяволите, правиш ти тук? — възкликна изненадано Антъни, изниквайки иззад гърба на Джеймс върху паркета на балната зала.

— Същото бих могъл да те попитам и аз.

Антъни направи гримаса на отвращение.

— Не ти ли е известно, че моята малка възлюблена обожава танците? Не знам как го постига, но доста често ме мъкне по места като това. А какво е твоето извинение?

— Ейми — каза в отговор Джеймс и кимна към синя бална рокля, която точно в този момент премина покрай тях. — Малката палавница реши в последния момент, че би искала да присъства на този бал и не успях по никакъв начин да я разубедя.

— И понеже Еди и Шарлот не са в града, ти лепнаха ролята на възрастна компаньонка? При това самотна. Джордж не е ли вече готова да се покаже пред света?

— Не съвсем, но затова пък се оказа, че е съвсем готова да рецитира думи като „дълг“, „отговорност“ и „трупане на опит“, така че какво можех да направя? Само ако знаех, че ти ще бъдеш тук, щях да възложя това удоволствие на теб. Всъщност, след като си вече тук...

— О, не — засмя се Антъни. — Аз дадох своя дял в грижите за малките птиченца с Реджи. Боя се, че сега е твой ред.

— Ще запомня това, магаре такава, ще видиш — отговори Джеймс навъсено.

Антъни постави ръка върху раменете на брат си.

— Горее главата, старче. Поне той е тук, за да те забавлява.

Джеймс проследи посоката, в която бе кимнал брат му, за да види високия американец на отсрещната страна на подиума за танци. В официалните си дрехи Уорън изглеждаше доста различно... почти цивилизовано. С известно задоволство Джеймс отбеляза, че той се забавлява не повече от самия него, но това не подобри настроението му. Хиляди пъти би предпочел да си бъде у дома при своята съпруга.

— Вече го забелязах — намръщено каза той. — Тъкмо бях решил, че ме е споходил късметът, след като през по-голямата част от седмицата този хубостник не идваше на семейните сбирки у дома.

— Известно ли ти е, че трябва да благодариш на мен за това? Осмелявам се да твърдя, че всяка вечер той се просва в леглото си с пъшкане и охкане — на такъв изнурителен режим съм го поставил.

— Значи все пак ти е позволил да му даваш уроци?

— Ти съмняваше ли се? — попита в отговор Антъни. — Той се е посветил изцяло на идеята да усъвършенства уменията си и с тези дълги ръце... Не се изненадвай, старче, ако при следващото ви сбиване те просне по задник.

— Май че ти, драги, отдавна не си бил просван по задник — върна му го Джеймс. — Ще се радвам да ти помогна.

Антъни само се засмя.

— Нека да го отложим още за известно време, а? Докато съпругите започнат да проявяват повечко разбиране. Рос става ужасно сприхава, когато не одобрява постъпките ми, проклет да съм, ако не е така.

— Не ми се ще да го казвам, но така само ме правиш още по-нетърпелив.

— А какво ще каже Джордж?

— Вероятно ще ми благодари. Знаеш, че не си сред любимците й.

Антъни въздъхна.

— Сега пък какво съм направил?

— Предложи да даваш уроци на брат й.

— А тя как е разбрала за това?

— Може аз да съм й споменал.

— Хм, прекрасно — проплака Антъни. — Не знае ли, че правя услуга на момъка?

— И двамата знаем заради кого му правиш услуга. И оценявам това, независимо от мнението на Джордж.

Антъни внезапно се ухили.

— Надявам се, че ще си спомниш за тези думи, когато приключи с уроците, защото той наистина съвсем не се справя зле. Естествено, за разлика от твоите юмруци, неговите не са тежки като павета, но и той

се бие здраво, когато му попаднеш на мушката. Аз самият се прибирах в къщи с доста болезки през тази седмица.

Джеймс не изглеждаше обезпокоен.

— Значи след колко време ще се почувства готов?

— Бих казал след месец, но с неговото нетърпение ще ми бъде трудно да го убедя да чака толкова дълго. Момъкът наистина е като буре, пълно с барут от кипящи емоции и макар да смятам, че с удоволствие би си го излял върху теб, не съм съвсем сигурен, че ти си единственият виновник.

— О, нима?

— Тази вечер го зърнах на няколко пъти да се взира с пламнал поглед пред себе си, а и двамата с теб знаем каква е обичайната причина за това?

— Горкото момиче — отговори Джеймс. — Някой би трябвало да я предупреди.

— С удоволствие бих го направил, ако знаех коя е, но той не се издава. Направо освирепява, когато го подкача за това. Впрочем, смея да твърдя, че именно неговата ярост ще бъде единственото ти преимущество пред него, когато приключи с обучението.

— Запознат съм с нея и с неспособността му да я контролира.

— Да, предполагам. Но се чудя към кого ли е насочена точно в този момент?

Джеймс отново проследи погледа на Антъни през залата, за да види, че Уорън най-определено следи разгневено някого на подиума за танци. Имаше прекалено много танцуващи двойки, за да се разбере точно кого, но любопитството на Джеймс с положителност бе възбудено и той го изрази на глас:

— Мислиш ли, че може да е влюбен?

— Проклет да съм, ако не е така — ухили се Антъни. — Ще стане интересно.

— Да, ако направи нещо повече от това да гледа разгневено.

— Къде остана вярата ти, старче? Вечерта едва е започнала. След малко той вероятно ще танцува с момичето или ще удуши кавалера му.

Джеймс изведнъж въздъхна.

— Не ми се иска да го казвам, но може би грешим.

— Как ли пък не — възпротиви се Антъни, после попита: —
Защо?

— Защото предполагаме, че сме свидетели на изблик на ревност, но според Джордж брат ѝ е неспособен на подобни чувства.

— Абсурд.

— Бил е зарязан и не е успял да го преглътне.

— А-ха, това обяснява много неща. Но тогава защо, по дяволите, е толкова напушен? Да не би вече да си говорил с него?

— Страхувам се, че този път не мога да поема отговорността за неговото настроение. Говорих с няколко от братята му, понеже те всички са тук, но Уорън ме отбягва.

— Колко умно от негова страна, като се има предвид собственото ти настроение.

— Така като гледам, ти още не си се покрил.

Антъни се усмихна.

— Значи още обичам да живея сред опасности.

— По-вероятно е да си се уморил от живота.

Антъни се изкиска.

— Твърде много харесваш жена ми, за да навредиш на любимия ѝ съпруг.

— Не ми се иска да те разочаровам, драги, но след като съм готов да пребия брата на собствената си съпруга, какво те кара да смяташ, че...

— Защо не си спестим това, Джеймс? — прекъсна го Антъни, защото вниманието му беше привлечено от нещо друго. — Нашият приятел май се размърда.

Двамата проследиха как Уорън си проправи път между танцуващите двойки към предната част на балната зала. Ръстът му им позволи да не го изпускат от очи, но нямаха възможност да видят при кого се спря. Миг по-късно един наконтен младеж напусна подиума, без ни най-малко да изглежда доволен.

— Е, можеш ли да видиш коя е нещастната дама, от която той се интересува толкова? — попита Джеймс.

— Не виждам нищо друго, освен проклетата му глава — подиумът е толкова претъпкан. Но бъди търпелив. Те ще се завъртят покрай нас само след... проклетие, ще го убия!

Джеймс съзря синята рокля в мига, в който и Антъни стори това. Антъни тръгна напред. Джеймс веднага го дръпна обратно.

— Задръж — каза той мъдро и като че ли леко развеселено. — Преди да правиш прибързани заключения, драги, бъди така любезен да си припомниш, че нашата Ейми е твърде млада за този нехранимайко. Мили боже, наистина ли си мислиш, че той би насочил нечестивите си помисли към такова невинно дете?

— Ти ли го защитаваш?

— Отвратително, нали? — съгласи се Джеймс. — Но според Джордж той може и да третира жените с пълно безразличие, но подбира онези, които могат да го понесат, а не непорочни девици. Бих искал да мога да кажа, че е толкова извратен, но той не е.

Антъни се поуспокои, но не много.

— Тогава защо ще танцува с Ейми?

— А защо не, след като тя вероятно е единствената жена тук, която той познава, освен съпругата ти?

— Но защо тогава да не почака, докато танцът свърши — попита Антъни.

— Предполагам, че не е в състояние да се добере до скъпото ни момиче между танците. Да не би да не си забелязал, че тази вечер около полите ѝ пак се въртят толкова млади магарета, колкото и на предишния бал, ако не и повече, и че откакто сме дошли, не е слизала от подиума?

Антъни въздъхна.

— Добре, добре, има логика в думите ти.

— Повече, отколкото в това, което ти си мислеше.

— Предполагам можем даже да допуснем, че момъкът проявява нещо повече от умерен интерес към човека, когото гледаше толкова намръщено преди малко.

— Тази вечер въображението ти работи прекалено много, драги. Какво си си наумил сега?

— Ами, това е повече от очевидно, нали? Той използва Ейми, която определено е най-хубавото момиче тук след съпругата ми, разбира се, за да накара своята избраница да ревнува.

— Не ми се иска непрекъснато да ти противореча, Тони, наистина не ми се иска, но съвсем не е необходимо причината този приятел да се напуши така, да е жена и ревност. Собствените му братя са в състояние да го вбесят точно толкова, колкото и всеки друг. Може да го е направил който и да било от тях.

— Но те не са на подиума за танци. Трима от тях играят карти в съседния салон, а четвъртият разговаря ей там с една от бившите любовници на Идън.

— Прав си. — Джеймс се намръщи угрижено и отново затърси с поглед Ейми и Уорън сред танцуващите. — Ти ме караш пак да се замисля. Почти съм готов да отида да поискам... — Той не довърши. Най-после бе успял да съзре Уорън и да види, че изражението на американеца е станало още по-свирепо и че ядът му е насочен не към друг, а тъкмо към Ейми. С тих, но не и лишен от емоции глас, Джеймс промълви: — Този човек е мъртъв.

Антъни също беше видял това, което бе видял и брат му.

— Значи смъртоносните му погледи са били предназначени за Ейми. Но защо?

— По дяволите, защо, според теб, задник такъв?

— Искаш да кажеш, че съм бил прав? Почакай. — Този път Антъни дръпна брат си назад, но не за да спаси кожата на Уорън, а по-скоро за да запази част от тази кожа за себе си. — Смятам, че това ми дава право да ударя пръв, братко.

— Можеш да вземеш онова, което ще остане от него.

— Тъкмо това ме притеснява; ти не оставяш нищо — изтъкна Антъни. — Помисли и за друго — не можем да го изкормим точно тук. Някой може да възрази срещу кръвта по подиума за танци. Освен това, както многократно не ти се искаше да казваш тази вечер, може да грешим.

— Нека този янки се моли да е така — каза Джеймс мрачно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Мога ли да се надявам, че танцуваш с мен, защото така искаш, Уорън, а не защото имаш сметки за уреждане? — попита Ейми.

Той не отговори на въпроса ѝ; по-точно — направи го, но по заобиколен начин.

— Налага ли се да флиртуваш с всички тях?

Ейми се засмя доволно.

— Когато ти гледаш? Естествено, че се налага. Просто за да ти покажа разликата.

— Каква разлика?

— Между положението сега, преди да си решил да поискаш ръката ми, и после, когато вече ще флиртувам само с теб. Това „после“ ще ти хареса много повече, повярвай ми. И престани да гледаш така свирепо. Хората може да забележат и да си помислят, че си ми сърдит. Сърдит ли си ми?

— Съвършено безразлично ми е всичко, което вършиш — увери я той.

— Глупости — бе нейният отговор, придружен с не твърде подходящо за една дама изсумтяване. — Но всъщност няма значение. Знам истината и мога да я кажа. Ще започна с моята истина. Ти ми липсваше ужасно. Много лошо беше от твоя страна да превърнеш „няколкото дни“ в четири, само за да докажеш, че няма да ти липсвам.

— Но го доказах, нали?

— Не бъди толкова самодоволен. Единственото, което доказва, е колко твърдоглав можеш да бъдеш. Истината е, че аз също съм ти липсвала. Ще ме направиш ли щастлива, като си признаеш?

Да я направи щастлива? Невероятно, но изведнъж почувства неудържим подтик да стори точно това. Исусе Христе, каква лудост! И какво от това, че му беше липсвала, или поне, че беше мислил за нея твърде много, като се стараше да я отбягва? Тя бе забавна... когато не го побъркваше с прелъстителното си държание. Но да го каже? Не, в

никакъв случай не можеше да се отклони от решителната си позиция. Трябваше да я обезкуражи.

Но тогава защо, по дяволите, танцуваше с нея?

Защото тази вечер тя бе изключителна в балната си рокля. Защото, накичена с перли и блестяща коприна, изглеждаше толкова позряла. Защото му се искаше да убие последния от партньорите ѝ, задето танцуваше тъй притиснат до нея. Защото не можеше да се въздържи.

Тя се отказа да чака отговора му.

— Ставаш все по-намръщен. Да ти разкажа ли някой анекдот?

— Не.

— Да те целуна ли?

— Не!

— Да ти кажа ли къде най-близо можеш да намериш пръчка?

Звукът, който се изтръгна от устните му, бе нещо средно между стон и смях. В действителност беше ужасен звук, но в ушите на Ейми бе като музика.

— Така е много по-добре. — Тя му се ухили. — Но още не сме постигнали усмивка. Дали няколко комплимента ще помогнат? Наистина изглеждаш прекрасно тази вечер. Харесва ми това, което си направил с косата си. — Беше я вързал на ниска опашка специално за случая. — Нали не смяташ да я подстригваш?

— И да заприличам на англичанин? Не, благодаря.

— А, значи старомодната ти прическа си имала своето обяснение. Как не съм се сетила? — След кратка пауза Ейми отново го подкачи: — Е?

— Какво?

— Няма ли да ми върнеш комплимента?

— Не.

— Така си и мислех, но си струваше да опитам.

— Ейми, защо не помълчиш пет минути? — предложи той.

— Мълчанието не води до нищо.

— Ще бъдеш изненадана до колко неща може да доведе.

— А, значи просто искаш да ме подържиш в прегръдките си. Защо не ми каза?

Уорън изпъшка. Защо това момиче не преставаше? Освен ако...

— Бременна си, нали? — Най-последно бе проумял.

— Какво!

— И той не иска да се ожени за теб, затова отчаяно търсиш някой, който да го направи.

Тя въздъхна.

— Честно казано, не знам защо още не успяваш да ме вбесиш, Уорън Андерсън. Сигурно вече съм те обикнала. Да, това би обяснило нещата.

Той се вцепени.

— Каза, че не ме обичаш.

— Казах, че не съм сигурна, но защо иначе ще ти позволявам да се отнасяш с мен толкова мръснишки, без да ти ударя плесница?

— Тъкмо това бих попитал и аз — отвърна той. — Не си прави труда да отричаш.

— О, няма — каза Ейми с тон, с какъвто Уорън не бе я чувал да говори. — Ще те оставя сам да откриеш истината, когато стигнем до това. Но междувременно промених решението си. В крайна сметка ще бъда вбесена.

Тя се освободи от ръцете му и напусна подиума. Уорън остана на място за момент, невярващ, че най-после я е разгневил. Е, добре. Щом като отказваше да говори с него, нямаше как и да го прельсти с предизвикателните си нападки, нали?

По дяволите, какво от това? Той искаше да чуе от собствената й уста, че не е бременна. Проклятие, тя трябваше да отрече... или да признае. Изненада се колко много означаваше това за него.

Тръгна след нея. Но не успя да стигне по-далеч от края на подиума за танци, защото там Джеймс и Антъни го сграбчиха от двете му страни и го помъкнаха в друга посока. Той започна да протестира. В момента не му беше до тези двамата, още по-малко — до техните досадни шеги. Но те за проклетия много бързаха да стигнат там, където отиваха, и изглежда страшно настояваха да го завлекат със себе си.

Нямаше представа какво биха могли да искат от него. Вероятно просто се нуждаеха от четвърти човек за карти. Въпреки че с човек като Джеймс Малъри нищо не се знаеше — може би просто не му харесваше кройката на сакото на Уорън.

Добре, защо в крайна сметка да не им отдели няколко минути? Щом като чичовците бяха тук, Ейми нямаше къде да отиде.

Но когато влязоха в празната билиардна зала, със сигурност се разбра, че не кройката на сакото му е това, от което се интересува Джеймс. Веднага, щом вратата се затвори зад гърба им, Уорън беше блъснат до стената. Антъни подпря вратата с ръка, докато юмруците на Джеймс се склучиха около реверите на Уорън.

— Разполагаш с една секунда, янки, за да ме убедиш, че нямаш никакви помисли спрямо моята племенница.

Във всеки друг случай Уорън не би отговорил нищо, само би се приготвил за бой. Но това беше съпругът на сестра му. Това беше още и мъжът, когото нямаше шанс да победи... все още. А и причината, поради която Джеймс изглеждаше така дяволски разлютен, бе толкова абсурдна, че Уорън почти се разсмя.

Господи, това вече наистина беше прекалено. Момичето го преследваше най-нахално, а сега той трябваше да отговаря за това. Как ли пък не!

— Нямам — каза той натъртено.

— Защо ли не ти вярвам? — попита Джеймс.

— Престъпление ли е да танцувам с нея?

— Престъпление е да я гледаш така — каза Джеймс.

Вътре в себе си Уорън изстена. Е, тя го беше предупредила, че някой може да забележи. Но трябваше ли да са точно тези двамата?

Той се опита да намери благовидно извинение.

— Имам си достатъчно грижи, Малъри. Начинът, по който гледам хората, често няма нищо общо с тях самите.

Това беше вярно, но не и в случая. Проклятие, караха го да се чувства като неопитен младеж, пипнат със смъкнати гащи. И това при положение, че единственото, което бе направил, беше да се опита да отблъсне момичето. И да не мисли за нея повече, отколкото е необходимо. И почти да прави любов с нея наскредин един проклет коларски път. Образите изплуваха пред очите му, горещи и властни.

— Не ми се иска да го казвам — трезво каза Антъни, — но това е напълно възможно, Джеймс.

— За него наистина е възможно — съгласи се Джеймс, въпреки че все още таеше достатъчно съмнения, за да попита: — Значи тя изобщо не те привлича?

— Не съм казал това — чу се Уорън да отговаря, почти в нейна защита.

— Неправилен отговор, янки.

Заради това малко откровение Уорън отново бе прикован към стената. Този път главата му се удари силно, което накара кръвта му да кипне.

— Нима искате да отрека, че тя е невероятно красива? — изръмжа той. — Трябва да съм умрял, за да не видя това. А сега махни ръцете си от мен.

Ръцете не се магнаха от сакото му, но гласът на Джеймс поомекна.

— Твърде млада е за теб, за да го забелязваш.

Уорън беше съгласен, но след като Джеймс пръв го бе казал, той отговори:

— Точно от твоята уста е най-подходящо да го чуя. Джорджи беше само няколко години по-голяма от Ейми, когато ти се запозна с нея, а и ти си по-стар от мен.

Четирите години разлика между Джорджина и Ейми бяха малко повече от „само няколко“, а Джеймс бе само година по-стар от Уорън, така че сравнението просто не можеше да мине пред когото и да било от двамата Малъри.

— Май че е наложително да му сменим малко физиономията — предложи Антъни. — Само леко замъгляване на погледа, така че да не може да забелязва неща, които не трябва да забелязва. Ще се радвам да се погрижа за това, старче, ако ти се притесняваш, че Джордж може да каже нещо.

— Изобщо не се притеснявам. Само че това просто не е достатъчно.

За Уорън чашата преля.

— Това е абсурд! — най-сетне избухна той. — Казах ви, че нямам никакви намерения спрямо момичето. Но ако искате да запазите нейното така наречено „целомъдрие“, би трябвало да я държите под ключ. Може би тогава и аз ще бъда оставен на мира.

— Какво, мътните да те вземат, означава това? — поинтересува се Джеймс.

— Означава, че вашата племенница използва всяка проклета възможност, за да ми се хвърли на врата.

— Почакай! — задави се Антъни. — Нека да му се посмеем малко, преди да го убиеш.

Джеймс не беше толкова развеселен.

— Да не си се побъркал, та да смяташ, че можеш да минеш с такава обяснение пред нас, янки? Или си толкова заблуден, че си взел усмивките и погледите на едно сладко момиче за нещо повече от обикновено приятелство?

Уорън въздъхна. Наистина не биваше да го казва. Проклет да е избухливият му характер! А и се почувства почти като предател, въпреки че никога не беше обещавал на Ейми да запази срамната ѝ тайна. Все пак, ако си бяха направили труда да му повярват, това щеше да му помогне да държи Ейми далеч от себе си. Но те нямаше да му повярват. Госпожица Невинност явно успяваше да заблуди цялото си семейство.

— Предполагам, че няма да повярвате на честната ми дума?

— Дума да не става — осведоми го Джеймс.

— Тогава приеми предишните ми уверения и ме остави на мира, Малъри.

— След като опетни името на Ейми? Не съм съгласен с теб, драги. Или ще си вземеш думите назад, или тази вечер ще бъдеш носен до хотела си.

Това, за съжаление, бе вече сериозна заплаха. Когато Джеймс ругаеше, не беше склонен към насилие. Но когато ругатните се сменяха с официалния тон, ставаше страшно. Явно, че въпреки всичко се налагаше Уорън да се бие със зет си. Е, все пак...

— Ако ти не беше толкова настоятелен, Малъри, никога не бих го споменал. Но след като така и така го направих, щеше да е по-мило да получа малко помощ от твоя страна, вместо пълно недоверие. Защо, според теб, не съм идвал да видя Джорджи вече почти цяла седмица? Защо, според теб, отказах да се преместя у вас, след като братята ми отплават утре? Защото се страхувам да спя под твоя покрив, когато Ейми може да допълзи в леглото ми...

Той се наведе встрани точно навреме. Юмрукът на Джеймс се стовари върху стената зад него на милиметри от ухото му. И тримата чуха как дървото се пропука. Върху копринената драперия се появи кърваво петно от кокалчетата на Джеймс.

— Казах ти, че той има напредък — каза Антъни сухо.

Но бе отклонил вниманието си от вратата и тя изведнъж се откряна леко, ала достатъчно за Ейми да се промъкне вътре. Не беше

необходимо да е ясновидка, за да проумее какво става.

Един поглед към Уорън и Джеймс ѝ стигаше, за да попита:

— Не си го наранил, нали?

— Изглежда ли ти наранен, котенце? — каза Антъни.

— Ние просто... разискваме един въпрос — добави Джеймс, като пусна ревера на Уорън и го изтупа небрежно, сякаш това бе всичко, което искаше да направи. — Не е нещо, което може да те заинтересува, скъпа. Така че върви и...

— Не се отнасяй с мен като с дете, чичо Джеймс. Какво е направил този път, за да искаш да го пребиеш?

— Опетни доброто име на някого, когото познаваме. Но тъкмо се канеше да се извини, така че ако се върнеш при твоите танци, ще може да го направи.

Ейми не помръдна. Погледна към Уорън и се осмели да предположи:

— Ти си им казал?

В очите ѝ се четеше болка, която прониза Уорън право в стомаха. Нищо чудно, че се беше почувствал като предател. За нея той бе точно такъв. Но болката почти мигновено беше прикрита, за да се смени с твърда решителност.

— Е, добре, нищо лошо не е станало — каза тя. — И без това щяха да разберат съвсем скоро, когато обявим годежа си.

— Какво! — възкликнаха двамата ѝ чичовци в един глас.

— Нима си забравил да споменеш, че ще се женим, Уорън? — попита тя с широко ококорени, невинни очи.

— Ние няма да се женим, Ейми — процеди през зъби Уорън. Лицето му беше потъмняло.

Тя се обърна към Джеймс.

— Виждаш ли пред какво съм изправена? Всеки път отказва. Но ще се оправи. — После погледна Уорън. — Какво си им казал, тогава? Вероятно не последната си нелепа идея, че съм бременна?

— Какво? — казаха отново чичовците ѝ, докато лицето на Уорън потъмня още повече.

— Така смята той — обясни Ейми, отново с най-невинно изражение. — Не съм бременна, разбира се, но той е твърде циничен, за да повярва на думите ми. Освен това би предпочел каквото и да е друго обяснение, вместо простата истина, че го желая. — В отговор на

трите невярващи на поразителните ѝ откровения погледа, тя каза: — Значи и това не ви е казал? А, тогава сигурно просто ви е признал, че се опитвам да го прелъстя.

— Ейми! — възкликна Антъни.

Обади се и Джеймс:

— Това изобщо не е забавно, палавнице. Какво, по дяволите, смяташ, че правиш, като ни излизаш с тези абсурдни недомислици?

Сега вече Уорън наистина се разсмя.

— Става все по-нелепо и по-нелепо. Те ще ти повярват не повече, отколкото повярваха на мен. Така че защо, наистина, не вземеш да се махнеш, малката, и да ме оставиш, докато все още имам някакво предимство?

— Помолих те да не ме наричаш така, проклетнико. Никъде няма да отида.

За момент, обаче, никой не ѝ обърна внимание, защото Антъни искаше да уточни нещо.

— Какво предимство?

— Строшени кокалчета.

— Той е напълно прав — обърна се Антъни към брат си.

— По дяволите, това няма никакво значение — отвърна Джеймс.

Тук в свадата отново се включи Ейми, която настоя:

— Няма да има никакъв бой, иначе ще кажа на леля Джордж. Не ми се вярва да приеме благосклонно факта, че си претрепал брат ѝ за това, че просто говори истината. Леля Рослин също ще бъде уведомена, че не си направил нищо, за да го спреш, чичо Тони. Струва ми се, че и чичо Джейсън ще трябва да научи...

— Първите две стигат, немирнице — прекъсна я Антъни, като видя пепелявото лице на брат си. — Всъщност дори само Джордж стига. Между другото, кога си започнала да вземаш уроци по манипулиране от Реджи?

— Това не беше манипулиране, а изнудване. Но все пак, вие заплашвате здравето на човека, за когото възнамерявам да се омъжа.

— Мили боже, не говориш сериозно, нали? — попита Антъни, внезапно уплашен, че може да е тъкмо обратното.

Ейми нямаше възможност да отговори, защото в този миг Уорън заяви:

— Няма да стане. — После се обърна към Джеймс и повтори още по-натъртено: — Няма да стане.

— Ще стане — поправи го Ейми с вечната си увереност, но веднага след това тонът ѝ стана предупредителен: — Но той не бива да бъде насилван. Няма да се омъжа за него, ако го принудите. Той го знае, но това ни най-малко не го облекчава, понеже още не е осъзнал, че ние сме създадени един за друг. Сега ви оставям, господа, но най-добре е след това да не виждам нито един белег върху него, чичо Джеймс.

— Мили боже, Андерсън — обърна се Антъни към Уорън веднага, щом Ейми затръшна вратата, — съчувствам ти, наистина ти съчувствам.

— А аз не — изръмжа Джеймс. — Какво, по дяволите, си направил, за да я накараш да се лепне така за теб?

— Абсолютно нищо.

— Не можеш да я имаш, янки.

— Аз не я искам.

— Ти си гнусен лъжец.

Уорън беше на път отново да избухне.

— Тогава нека да ти го кажа по друг начин. Няма да я докосна с пръст. И ще продължавам да я отблъсквам. Нищо повече не мога да направя.

— Можеш да се махнеш от Англия, по дяволите. А Ейми няма да забележи това.

Ударът в стомаха беше твърде бърз и твърде неочакван, за да успее Уорън да го неутрализира. Стовари го тежко и той се почувства така, сякаш Джеймс го беше изкормил. Уорън остана превит надве, без капка въздух. Дори не забеляза кога двамата Малъри са си тръгнали. Отвън пред билиардната зала Антъни сръга брат си в ребрата.

— Замислих се, че този янки е много по-едър и по-здрав от Идън. Как тогава стана така, че не уби онова малко пале с удари като тоя?

— Със стария Ник не се занимавах сериозно. Онова беше просто въпрос на принцип. Освен това, тогава още не знаех, че има намерения спрямо една от племенниците ми.

— А, това подсказва, че твоят американски роднина не го очаква подобен късмет.

— Съвсем вярно — каза Джеймс, преди да се намръщи замислено. — Все още смятам, че нашето девойче си правеше майтап с нас. Не е възможно наистина да иска този негодник. Това противоречи на всякаква логика. Че и да си признае? И то пред него?

— Знам какво имаш предвид. По наше време жените държаха мъжа в неведение. Не се изпотрепваха да ти обясняват какво точно им е в ума и в сърцето.

— И колко време мина, откакто си се пенсионирал? — сухо попита Джеймс. — Те продължават да не го правят, магаре такова. Което не обяснява защо Ейми го направи.

— Сигурно не е наследила дързостта си от стария Еди. Изнудване, и то без да ѝ мигне окото. И май малката хубостница имаше точно това предвид.

— Остави това — отговори Джеймс. — Искрен ли ти изглеждаше този янки в уверенията си?

Антъни се изхили.

— Изглеждаше искрен в усилията си да те раздразни.

— Ти си този, който полага такива усилия. Той беше очарователен, както винаги.

— Тогава значи просто трябва да почакаме и да видим, нали?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

През остатъка от вечерта Уорън игра карти с Клинтън и с двама англичани. Загуби двеста паунда, но причината бе по-скоро в това, че не разбираше твърде добре играта, а не толкова в разсеяността му. Като си помислеше само, че бе дошъл тук, за да си намери любовница! Откакто Ейми се беше появила, не бе забелязал никоя друга жена.

Тя все още танцуваше с многобройните си обожатели. Сега те щяха да започнат да я посещават и в къщи. Собствената му сестра бе настояла на това. Оставаше му само да се надява, че някой от тях ще грабне внимание ѝ и ще я отклони от него.

— Престани, янки — възмути се мъжът вляво от него и то не за пръв път.

Уорън сведе поглед, за да види, че е смачкал картите в ръката си... отново.

— Съжалявам — каза той, стана от масата и се обърна към брат си: — Прибирам се в хотела.

— Това е най-разумното решение, като се има предвид настроението ти.

— Не се заяждай с мен, Клинтън.

— Нямам намерение. Ще се видим утре сутринта.

Бяха решили да посетят заедно Джорджина за последен път преди отплаването си, защото тя още не беше в състояние да ги изпрати на пристанището. Уорън също бе обещал да присъства, но сега смяташе да се измъкне от обещанието си. Той нямаше да отплава, така че можеше да се види със сестра си и по-късно. Когато Джордж се почувстваше добре, възнамеряваше да я изведе на разходка, заедно с Джаклин. Хубаво щеше да бъде да са само тримата, без да трябва да се притеснява от намесата на някой друг от къщата. Но във всички случаи бе най-благоразумно да стои надалеч от Бъркли Скуеър.

На излизане от залата Уорън мина покрай ръба на подиума за танци. Не направи опит да открие Ейми и вярната свита от влюбени

говеда. Но може би трябваше, просто за да отбележи, че тя не беше там. Чакаше го в коридора, полускрита зад една саксия с папрат.

Уорън видя само крайчеца на синята рокля и обувките, които бяха в същия цвят, но това му бе достатъчно. Нямахше да спре при нея. Тя обаче не му даде възможност да продължи, като изскочи пред него и му препречи пътя.

— Предполагам, че сега си ми още по-ядосан? — бяха първите й думи.

Не можеше да се отрече, че този път тя наистина звучеше малко по-предпазливо. Но това никак не го умилостиви.

— Може и така да се каже. Всъщност за теб би било най-добре никога повече да не се мяркаш пред погледа ми.

По някаква непонятна причина неговият отговор заличи уплахата и върна палавия блясък в кобалтовосините й очи.

— О, боже, колко ужасно звучи това. Е, след като ще си говорим истината, ти също трябва да знаеш, че и аз още съм ти сърдита. Не биваше да им казваш за нас, Уорън.

— Не за нас, а за теб.

— Все тая — каза тя някак развеселено. — Предполагам ти си наясно, че сега изобщо няма да престанат да ми натякват за това.

— Чудесно. Може би ще успеят да ти влеят малко разум. Бог ми е свидетел, че ти не ме послуша.

— Те просто ще настояват, че си твърде неподходящ за мен, но ние вече знаем това.

— Аз го знам. Ти го пренебрегваше.

— Естествено. Здравият разум няма нищо общо с чувствата, които изпитвам към теб.

— Господи, не започвай пак.

Той я отмести от пътя си, но Ейми бързо се завъртя и отново застана пред него.

— Не съм свършила, Уорън.

— А аз — да.

— Нали осъзнаваш, че им предостави възможност да убедят баща ми да не ни даде своето съгласие?

— Искаш да кажеш, че от тази вечер все пак е произлязло и нещо хубаво? — беше отговорът му.

— Не се обнадявай толкова. Това просто означава, че може да ми се наложи да избягам с теб.

— Недей да затаяваш дъх, Ейми. По-скоро ми кажи какво стана с изпращането ти в провинцията? Мислех, че това те тревожи най-силно.

Най-сетне! Тя не изглеждаше толкова самоуверена.

— Все още има такава опасност, но няма защо да се безпокоиш. Аз чисто и просто ще се върна.

— За да те изпратят отново?

— Вероятно, но пак ще се върна.

— Да се надяваме, че до третия път вече ще съм отплавал.

Ейми поклати глава с възмущение, но тонът ѝ бе мек.

— Знам, че полагаш извънредни усилия, за да ме накараш да ти се разсърдя, и трябва да ти кажа, че се справяш великолепно. За твое щастие, обаче, до сутринта ще съм ти простила.

— Няма да ти върна жеста.

— Тъкмо напротив.

Уорън въздъхна. Сега вече наистина беше разгневен.

— Кога ще го проумееш, Ейми? Би трябвало да ме отблъскваш, а не да ме насърчаваш.

— Къде го пише?

— Прекрасно знаеш, че поведението ти е безсрамно.

— Предполагам. Но не бих се държала така дръзко с никой друг, освен с теб. Не съм ли ти го казвала вече?

Беше му го казвала, но той все още не вярваше. Ами ако не е бременна...

— Надяваш се да ме впримчиш, защото носиш бебе в корема си, нали? Затова толкова упорито искаш да се вмъкнеш в леглото ми.

Мили боже, колко светкавично беше нападнал!

— Защо трябва да имам някакви скрити подбуди? Сигурно си наясно колко си привлекателен. Защо да не мога да те искам просто заради самия теб?

— Ни най-малко не съм привлекателен. — Години наред беше изграждал характер, който да отговаря на тази негова самооценка.

— О, но аз ще поправам това. Ще станеш същинско съкровище — чаровен като Дрю, търпелив като Томас. Не можем да сторим кой знае какво с тази твоя избухливост, освен да направим така, че да няма

причини тя да се проявява. Разбираш ли, сега можеш да се мръщиш колкото си искаш — няма никакво значение. Това, което ме интересува, и което очаквам с нетърпение, е човекът, в който ще се превърнеш, след като се оженим.

Уорън бе завладян от нейната увереност. Трябваше да се отърси от чувството, че тя би могла наистина да притежава някаква магическа способност да прави такива чудеса.

— Никой не може да бъде такъв оптимист, Ейми.

— Ако можеше да виждаш доброто у хората като мен, нямаше да мислиш така.

Тя се отдръпна, за да му направи път. Този път Уорън не се и опита да каже нещо. Нямаше смисъл — Ейми винаги успяваше да вземе последната дума.

Но не бе направил и три крачки, когато тя извика зад гърба му:

— Дойдох тази вечер само защото знаех, че ти ще бъдеш тук. Недей отново да стоиш надалеч от мен толкова дълго, защото сега, когато вече си сам в „Олбъни“, може просто аз да дойда при теб.

Мисълта за това го ужаси. Ейми и легло под ръка? Първото нещо, което трябваше да направи утре сутринта, бе да си потърси нов хотел.

— Можем вече да си тръгваме, чичо Джеймс — каза Ейми, когато се присъедини към Джеймс в бюфета.

— Благодаря на бога — отвърна той, но веднага попита: — Защо толкова рано?

— Защото Уорън си замина.

Джеймс завъртя очи и отиде да донесе връхните дрехи. Налагаше се да поговори с тази малка немирница и не виждаше защо да не го стори още по пътя към къщи. И нямаше да й позволи отново да го шокира така, че да не може да си отвори устата. От къде ли се бе взела тази нейна дързост?

Децата на стария Еди винаги се бяха държали образцово... Мили боже, дали вината за отклонението на Ейми от доброто възпитание не бе във влиянието, което имаше Джереми върху нея напоследък? Разбира се, това трябва да е. Двамата прекарваха твърде много време заедно в търсене на забавления и ето че възприемчивото момиче бе усвоило навика на този нехранимайко, сина му, да се държи безобразно.

Джеймс все още беше на това мнение, когато каретата пристигна, затова щом вратата ѝ се затвори след тях, той каза на племенницата си:

— Джереми ще си понесе последствията за това, ще видиш.

Ейми, разбира се, нямаше никаква представа за какво говори.

— За какво?

— За твоето непристойно поведение пред нас тази вечер.

— Какво общо има той с това?

— Очевидно от него си се научила да се държиш така.

Тя нежно се усмихна на чичо си.

— Глупости. Винаги съм била склонна да говоря това, което мисля. Просто досега се въздържах да го правя.

— Трябваше да продължиш да се въздържаш.

— При нормални обстоятелства бих го направила, но така, както стоят нещата с Уорън, се налага да бъда откровена.

— Няма никакви „неща“ с този дръвник. Признай си, че това беше само представление, за да спасиш кожата му поради някаква глупава причина, например защото ти е жал за него. Хайде. Чудесно ще те разбере. Никога повече няма да отворя и дума за това.

— Не мога да го направя, чичо Джеймс.

— Естествено, че можеш. Опитай — каза той почти отчаяно.

Ейми поклати глава.

— Не знам защо приемаш това толкова навътре. Няма ти да живееш с него.

— Нито пък ти — настоя Джеймс. — Не мога да се сетя за нито един по-неподходящ мъж...

— Напълно е подходящ — прекъсна го тя. — Ти просто не го харесваш.

— Това се разбира от само себе си, но няма нищо общо с проблема. — Време беше да се обърне към фактите. — Освен това той не те иска, скъпа. Чух го със собствените си уши.

— По една случайност знам, че това не е вярно.

Джеймс се надигна, а мускулите му се стегнаха като за бой, макар че виновникът го нямаше.

— Как така знаеш, по дяволите? — попита той.

Ейми не обърна внимание на войнствения му тон.

— Няма значение. Проблемът е, че той не иска брачните вериги, които би получил заедно с мен. Но аз ще направя всичко, което е по

силите ми, за да го накарам да промени решението си и да пожелае да се ожени за мен. Ако не успея, нека причината не бъде в това, че ти си се намесил. Ако не успея, трябва да е защото той наистина не ме иска. Това е единственото, което ще приема. В противен случай никога няма да се откажа от него, дори ако се наложи да го последвам в Америка. Така че не се опитвай да ме спреш, чичо Джеймс. Наистина няма да постигнеш нищо.

Подобни предупреждения не можеха да впечатлят човек с характера на Джеймс. По дяволите, изобщо не го интересуваха. Естествено, можеше просто да убие негодника. Но на Джордж това никак нямаше да ѝ хареса. Можеше никога да не му прости. Проклятие!

— Баща ти няма да ти позволи, скъпа, бъди сигурна.

— След като ти поговориш с него? Разбира се.

— Тогава можеш просто да забравиш за любимия си.

— Не — твърдо каза тя. — Не е приятно, но пък го очаквах.

— Мътните да го вземат, Ейми, този човек е прекалено стар за теб. Когато станеш на неговата възраст, той ще куцука, превит на две и с бастун.

Ейми се засмя развеселено.

— Хайде сега, чичо Джеймс, той е само осемнадесет години по-възрастен от мен. Ти самият очакваш ли след осемнадесет години да куцукаш с бастун?

Тъй като Джеймс бе в разцвета на силите си, със сигурност не очакваше нищо подобно. Нали тъкмо след осемнадесет години около Джек щяха да започнат да се навъртат обожатели. Той твърдо вярваше, че ще може да се справи с всеки от тях.

— Добре де, няма да куцука, но...

— Моля те, не ми опявай за разликата в годините. Достатъчно съм чувала за това от Уорън.

— И защо не послушаш по-възрастните хора?

Тя му хвърли поглед, изпълнен с ярост. Самият Джеймс бе доста доволен от забележката си. Но Ейми се съвзе бързо.

— Възрастта е дребен проблем, при това не може да се преодолее. Предпочитам да се съсредоточа върху множеството недостатъци на Уорън, които могат да бъдат преодоленни.

— Значи признаваш, че има недостатъци?

— Не съм сляпа.

— Тогава какво, по дяволите, намираш у него?

— Своего бъдещо щастие — каза тя просто.

— Къде намери кристалната си сфера?

Ейми се засмя.

— Може би ще ти е интересно да узнаеш, че Уорън ми зададе почти същия въпрос.

— Мили боже, никога не казвай това. Не мисля по един и същ начин с този проклет копелдак.

— Сигурна съм, че и той би казал същото.

Джеймс подозрително присви очи. Май че бе успяла да се изравни по точки с него след онази забележка за по-възрастните. Е, тя беше Малъри, в края на краищата. От само себе си се разбираше, че бързо ще му го върне. Почти му стана мъчно за проклетия янки... По дяволите!

— Много добре, скъпа, но все пак не искаш да се надпреварваме по остроумие, нали?

Тя го погледна ужасено.

— Опазил ме бог! Ти ще ме оглозгаш до кокал за секунди.

— Съвсем вярно.

Ейми изостави всякакви преструвки и каза непоколебимо:

— Но по решителност мога да се меря с всеки друг от семейството.

Джеймс изпъшка. Нещата в никакъв случай не вървяха добре.

— Ейми...

— Виж, чичо Джеймс, няма смисъл да продължаваш да се занимаваш с това. Откакто видях за пръв път братята Андерсън преди шест месеца, знам, че Уорън е мъжът за мен. Това не е някакъв временен каприз, който ще отmine. Разбира се, че някой англичанин би бил за предпочитане, но тук изобщо не става въпрос за избор, а изцяло за чувства. Мисля, че вече съм влюбена в Уорън.

— Проклятие — беше единственото, което успя да каже Джеймс.

— Именно. Този човек ще ме подложи на дяволски мъчения, докато му дойде ума в главата.

— Няма да кажа, че съжалявам — измърмори той.

— Не съм и очаквала. — После Ейми му отпрати една от палавите си усмивки. — Но не се тревожи, чичо Джеймс. Мъченията,

на които го подлагам аз, са много по-страшни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Ейми и Уорън? — невярващо попита Джорджина.

— Чу ме правилно още първия път — озъби се съпругът ѝ, като продължи да потропва по дъските на пода в спалнята им.

— Но, Ейми и Уорън?

— Точно така, и трябва също да ти кажа, Джордж, че ще го убия, ако дори я погледне още веднъж — обеща Джеймс.

— Не, няма. Значи, тя иска него, а не обратното — правилно ли съм схванала?

— Не обяснявам ли кристално ясно? Искаш ли да ти начертая диаграма?

— О, не ми говори с този тон на Малъри, Джеймс Малъри. Ако искаш да знаеш, намирам новината за малко повече от просто леко шокираща.

— Нима мислиш, че аз не я намирам за такава?

— Но ти си имал време да я асимилираш...

— И цял живот не би ми стигнал да асимилирам това. Какво, по дяволите, ще кажа на брат си?

— На кой от всичките?

Този преднамерено глуповат въпрос предизвика сърдития му поглед.

— На този, с когото тя обикновено живее. На баща ѝ. Схващаш ли?

Тя не обърна внимание на саркастичния му тон.

— Не виждам каква връзка има това точно сега. Нали казваш, че не я интересува дали ще получи позволението му или не. Въпреки че още не се е стигнало дотам и можем да се надяваме, че това не е нищо повече от временен каприз. Откакто го видяла за пръв път, а? Нищо чудно, че винаги ме караше да говоря за братята си.

— Значи и ти си допринесла за тази бъркотия?

— Съвсем непреднамерено, уверявам те. Наистина нямах представа, Джеймс. И все още ми се струва невероятно. Сладката

малка Ейми — да преследва агресивно Уорън?

— Няма нужда да представяш нещата така меко. Тя съвсем истински се опитва да го прелъсти. Призна си го сама, а и по думите на брат ти, Ейми му се „хвърляла на врата“ всеки път, щом го зърнела.

— Щом той е невинният наблюдател в цялата работа, защо си му толкова сърдит?

— Защото отказвам да повярвам, че не е направил нищо, за да окуражи момичето. Тя е прекалено уверена, че ще успее в това, което си е наумила.

— Оптимизмът на младостта.

— Бих искал да мисля същото, но не мога.

— Значи смяташ, че тя ще... че те ще... че може наистина да...

— Мили боже, Джордж, не го дъвчи толкова — прекъсна я той нетърпеливо.

— Мислиш, че тя ще стигне до леглото му?

— Твърде вероятно. И това, което искам да знам, е дали той ще се ожени за нея, ако отнеме невинността ѝ.

— Като се има предвид, че става дума за Уорън, мисля, че отвращението му към брака е доста сериозен проблем.

— Е, виждаш ли?

Джорджина въздъхна.

— Поразена съм, Джеймс. Ако се стигне до там — разбира се, че той ще трябва да се ожени за нея. Аз самата ще се погрижа за това, в случай, че семейството ти не го направи.

— Тя отказва да се омъжи за него, ако той бъде принуден.

— Защо пък не? Аз самата се омъжих за теб по този начин и съм доста доволна от сделката.

— Да, но тя, слава богу, не го иска по този начин. — Той внезапно спря да крачи и се ухили. — Значи, може би това е отговорът. Ние ще избързаем и ще го принудим.

Джорджина се взря в него.

— При положение, че още не е направил нищо?

Джеймс сви рамене, отхвърляйки този аргумент.

— Със сигурност я е компрометирал по някакъв начин. Малко принуда може да свърши работа.

— О, не, недей. Няма пак да биеш брат ми.

— Само малко, Джордж — опита се да я придума той. — Ще го преживее.

— Да, и пак ще иска да те окачи на въжето. Забрави това, Джеймс.

— Значи не смяташ, че едно такова разрешение е справедливо?

— Щом наистина не очакваш да доведе до брак — не, не смятам. Мисля, че ще трябва просто да се довериш на Уорън, че ще продължи да устоява на Ейми. Накрая тя ще бъде принудена да се откаже.

— Дума да не става. Тя вече има планове да го последва в Америка, ако се стигне до там.

— Сама? О, господи, това няма да доведе до нищо. Дали ще помогне, ако говоря с нея? В крайна сметка, аз най-добре познавам Уорън.

— Несъмнено, но, както би казала тя, нищо няма да постигнеш.

— Нищо няма да постигнеш, лельо Джордж — каза Ейми на другия ден по време на следобедния чай.

Джорджина се облегна на канапето, върху което я беше сложил Джеймс, преди да излезе и да я остави да изпълни неприятната си задача. Както се има предвид, че по-рано през деня се беше срещала цели четири пъти с Ейми, без да се издава, че е наясно с положението, бе някак си смущаващо да чуе това, когато не беше казала нищо друго, освен: „Ще налееш ли чая?“.

— Да не би да четеш мисли?

Ейми се засмя.

— Четене на мисли? Кристални сфери? Вълшебни пръчици? Напоследък май всички ме смятат за магьосница, която прави чудеса, а?

— Моля?

— Не е нужно да чета мисли, за да знам какво е в ума ти, след като още от сутринта ми хвърляш странни погледи; да не споменавам за някои много забавни прояви на разсеяност от твоя страна. И понеже не съм вече дете, мога да се досетя, че чичо Джеймс ти е изпял всичко и сега е твой ред да се заемеш с мен. Не е ли така?

— Съжалявам, Ейми — каза Джорджина, леко изчервена. — Не съм предполагала, че ти хвърлям странни погледи.

— О, няма значение. Разбира се, Бойд беше леко изненадан, когато ти го целуна по носа и му каза: „До утре“.

— Не може да бъде! — изпъшка Джорджина. — Така ли направих?

— Най-забавното беше как той три пъти се опита да ти напомни, че утре ще се намира наред океана, но ти просто не му обърна внимание. На излизане отгук брат ти мърмореше нещо за местния климат, който побърква хората.

— О, спри! — Джорджина не можа да не се разсмее. — Измисляш си.

— Честен кръст. Добре, че Уорън не беше тук да го види, защото какъвто си е грижовен, щеше да започне да се притеснява и вероятно щеше да ги накара да обърнат корабите обратно, за да проверят дали вината е в климата или в съпруга ти.

На Джорджина вече не ѝ беше толкова забавно.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че познаваш Уорън толкова добре, колкото и аз?

— Съвсем не, но той е напълно предсказуем в положителните си страни, а грижовността, която проявява към теб, е една от тях. Ще ти липсват ли твоите братя? — Два, от трите кораба, с които бяха пристигнали, вече бяха в открито море.

— Разбира се, но очаквам да се върнат още след няколко месеца с управител за лондонската кантора.

— Не успя ли да ги накараш да премислят и да назначат англичанин?

— Не.

— Е, Уорън ще е по-податлив на идеята — просто за да може и той да отплава колкото е възможно по-скоро.

— Той не е човек, който се чувства като затворник на сушата — каза Джорджина.

— Радвам се да го чуя, но аз имах предвид желанието му да избяга от мен, а не да се върне в морето.

Изражението на Джорджина стана твърде сериозно.

— Ейми, не бих искала да те видя наранена.

— Няма. Моята история ще има не по-малко щастлив край от твоята.

— Като се има предвид, че съпругът ми и брат ми са се хванали за гушите, моето не е точно ложе от рози.

— Напротив, просто розите имат и бодли — ухили Ейми. — Самата аз предпочитам нарциси.

— Но ще получиш бурени — предрече Джорджина, без да има намерение отново да размива Ейми, но трябваше да изчака за момент, преди да продължи, защото момичето направи точно това. — Казах го съвсем сериозно.

— Знам. — Ейми още се усмихваше. — Но, виж, когато го обработя, той ще стане същинско цвете... дали да не кажа плачеща върба?

Джорджина завъртя очи.

— Ох, май наистина се предава по наследство.

— Просто се опитвам да разведря атмосферата, лельо Джордж. Не бива да се тревожиш за това. Брат ти е голямо момче. Може да се грижи за себе си.

— Много добре знаеш, че ти си тази, за която се тревожа. Ейми, скъпа, познавам брат си. Той няма да се ожени за теб.

— Дори и ако ме обича?

— Е... не... имам предвид... това може да промени нещата, но...

— Не казвай, че няма как да се случи, лельо Джордж — прекъсна я Ейми. — В това отношение наистина притежавам кристална сфера, която казва, че много неща са възможни и едно от тях е Уорън да отключи сърцето си за мен. Разбира се, какъвто си е твърдоглавец, той ще държи на горчивия край на историята. Очаквам го.

— Хм, това поне си го схванала правилно. Краят наистина ще бъде горчив — за теб.

Ейми цъкна с език.

— Какво страшно предсказание. Май имам късмет, че любовта слуша сърцето, а не съветите, пък били те и добронамерени.

— Предлагаш ми да запазя своето мнение за себе си? — наежи се Джорджина.

— Разбира се, че не — бързо я увери Ейми. — Просто исках да изтъкна, че съм достатъчно голяма, за да направя избора си сама. Говорим, в края на краищата, за моя живот и за моето бъдеще. Ако не успея да спечеля мъжа, с когото искам да споделя живота си, защото не съм направила всичко възможно, вината ще е само моя, нали? Виж, аз

също бих предпочела да оставя инициативата в неговите ръце и цялото това ухаждане да протече по нормалния начин, но и двете с теб знаем, че това е невъзможно с човек като брат ти. Затова го правя по мой си начин и ако не стане — не стане. Поне ще знам, че съм опитала.

— Силни думи — каза предпазливо Джорджина.

Ейми се ухили.

— Положението е плачевно, нали?

— Палавница — ухили ѝ се в отговор Джорджина. — Никога не мога да разбера дали си сериозна или не.

— И брат ти не може. Това го изправя на нокти, уверявам те.

— Добре, отговори ми на следното — защо още не си се отказала? Разбрах, че вече неколккратно те е отблъснал.

Ейми махна с ръка при това напомняне.

— Това нищо не означава.

— Какво те кара да мислиш така?

— Начинът, по който ме целува.

— Целува те? — Джорджина рязко се изправи. — Вероятно нямаш предвид истинска целувка?

— Сто процента истинска.

— Ах, този негодник!

— Той не можа да устои...

— Този мерзавец!

— Аз го съблазних...

— Този мръсник! Той вече те е опозорил, нали, Ейми?

— Е, ако ще навлизаме в технически подробности...

— Това решава въпроса. Той трябва да се ожени за теб — каза решително Джорджина.

Ейми подскочи напред.

— Почакай, нямах предвид такива технически подробности, въпреки че някои от ситуациите, в които сме попадали, могат да бъдат разбрани достатъчно погрешно, за да доведат до най-отвратителни клюки. Но всички те бяха мое дело.

— Не лъжи заради него — предупреди Джорджина, която вече едва се сдържаше от възмущение.

— Не бих го направила. — Ейми премисли и каза: — Поне докато се оженим. После бих, разбира се, ако е необходимо. Но да не

се отклоняваме от темата. Няма да има принудителна сватба. Чичо Джеймс не ти ли каза?

— Спомена го, но това е без значение, ако брат ми вече...

— Не е... още. Но когато го направи — а той ще го направи, можеш да разчиташ на това — всичко ще се реши между мен и него. Освен това, лельо Джордж, той трябва да ме помоли да се омъжа за него, в противен случай няма да кажа „да“. Толкова е просто.

— Нищо не е толкова просто, щом е свързано с брат ми. О, Ейми, ти наистина не знаеш какво правиш. — Джорджина въздъхна. — Той е един мъчен, огорчен човек. Никога няма да може да те направи щастлива.

Ейми се засмя от сърце.

— Хайде, лельо Джордж, ти мислиш за него такъв, какъвто е сега, но той ще стане съвсем друг, когато се занимава с него.

— Не е ли станал вече?

— Разбира се, че не. Смятам да го превърна в един много щастлив човек. Ще върна смеха в живота му. Не искаш ли това за своя брат?

Въпросът разтърси Джорджина и я накара да преосмисли позицията си. Той ѝ напомни и за разговора ѝ с Реджи, ден след като се беше родила Джаклин, когато бяха стигнали до извода, че Уорън има нужда от свое собствено семейство, за което да се грижи. Изведнъж оптимизмът на Ейми я зарази. Ако някой изобщо можеше да направи чудо с Уорън, то щеше да бъде тъкмо това жизнено, очарователно палаво, красиво момиче, чието сърце бе готово да му даде любовта, от която се нуждаеше.

Джеймс щеше страшно да се вбеси, но съпругата му току-що беше преминала от другата страна на барикадата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Размърдай тези крака. Недей само да стоиш и да чакаш да ти счупят носа. — Уорън успя в последния момент да избегне удара на Антъни. — Така е по-добре, старче, трябва да внимаваш за тези неща.

Антъни се стрелна вляво. Уорън се опита да отскочи, но все пак попадна на пътя на остро дясно кроше. Той премигна бързо, тъй като болката от удара нос го прониза чак до мозъка. Не беше счупен, но му се бе разминало на косъм. И това далеч не беше първият ненужен, но затова пък дяволски точен удар, който Антъни му стоварваше. На Уорън му дойде до гуша.

— Ако не можеш да оставиш личните си чувства настрана от урока, Малъри, по-добре е веднага да престанем. Трябваше да се досетя, че проявите ти днес имат задна цел.

— Но нали знаеш, че човек се учи от опит? — попита невинно Антъни.

— Човек също така се учи чрез повторение, запаметяване и куп други по-малко болезнени начини.

— Добре, добре — промърмори Антъни. — Предполагам, че мога да оставя забавната част на брат си. Тогава да се върнем към основното, Андерсън.

Уорън отново вдигна юмруци предпазливо, но този път Малъри държеше на думата си. Урокът пак бе безкрайно изтощителен, но вече ставаше въпрос само за обучение, а не за демонстрации на сила.

Когато най-накрая Уорън се протегна за кърпата, беше мъртъв от умора. Бе планирал да си потърси нов хотел този следобед, но реши, че това може да почака. Сега най-много се нуждаеше от легло и от баня, без оглед на последователността. И никак не се нуждаеше от заядливи разговори с Антъни, дори ако започваха невинно като този:

— Как върви новата кантора?

— Бояджиите привършват утре.

— Познавам човек, който би бил прекрасен управител — предложи услужливо Антъни.

— За да мога да си замина колкото е възможно по-скоро? — правилно се досети Уорън. — Съжалявам, но Клинтън в последния момент реши, че поне в началото ще назначим американец, така че се налага да остана, докато се върнат с човек за тази длъжност.

— Което означава, че самият ти ще работиш в кантората, щом бъде готова?

— Това е замисълът.

— Някак си не мога да си те представя зад бюро, затрупан с фактури и тям подобни книжа. Зад такова с корабен дневник в средата — да, но не и с всичките тези търговски джунджурии, разпръснати наоколо. Но предполагам, че и преди ти се е налагало да го правиш.

— Всички имаме стаж зад такова бюро, дори Джорджи. Баща ни настояваше всеки от нас да научи и двете страни на търговията.

— Не думай — Антъни наистина изглеждаше впечатлен, но само след миг добави: — Но бих се обзаложил, че на теб ни най-малко не ти е харесвало.

Беше абсолютно вярно, въпреки че Уорън не беше признавал този факт пред никого. Нямаше да го направи и сега.

— Какво се опитваш да кажеш, сър Антъни?

Антъни сви рамене.

— Нищо, старче. Просто се чудех защо въобще ще си правиш труда да отваряш лондонската кантора, преди да дойде управителят. Защо не я оставиш затворена засега?

— Защото новите разписания вече са изпратени от главната кантора към всички наши капитани. Корабите на „Скайларк“ ще започнат да пристигат в Лондон още този месец. Ще трябва да сме готови да ги натоварим със стока, да сме се свързали с търговци, които да...

— Да, да, сигурен съм, че всичко това е много интересно — прекъсна го нетърпеливо Антъни. — Но не е възможно да имате кантори във всяко пристанище, до което плават корабите ви.

— По главните ни търговски маршрути — имаме.

— А какво ще кажеш за пристанищата, които не са по тези маршрути? Вероятно вашите капитани имат опит в набавянето на стока, с която да натоварят корабите си?

Уорън надяна ризата и сакото си. Всеки мускул и всяка болка по тялото му крещяха да действа по-бавно. Но той не го направи. Беше

чул достатъчно, за да се досети накъде бие Антъни и искаше да прекрати това час по-скоро.

— Нека просто да се ограничим до същността на този малък разговор, става ли? — предложи той. — Няма да напусна страната ви в близко време. Това е решено. Няма да се промени. Дадох на теб и на брат ти всички уверения, които можах, относно вашата племенница. Дори отбягвам сестра си, за да не се срещам с нея. Какво искате повече?

Когато Антъни станеше сериозен, лицето му придобиваше толкова мрачно, сатанинско изражение, че човек наистина го побиваха тръпки.

— Не искаме момичето да бъде наранено, Андерсън. Това никак няма да ни хареса.

Уорън го разбра погрешно.

— Да не би да ми предлагаш да се ожения за нея? — попита той ужасен.

— Мили боже, не си го и помисляй — побърза да го увери Антъни, също толкова ужасен от тази идея. — Но е ясно, че колкото по-скоро си заминеш, толкова по-скоро тя ще те забрави.

И толкова по-скоро Уорън щеше да забрави нея.

— Такова е и моето желание, но не мога.

Антъни реши, че за момента това е достатъчно и само промърмори:

— Защо, мътните да го вземат, трябваше да оставят точно теб?

Уорън сви рамене.

— Никой от нас не искаше тази задача, но в крайна сметка аз си предложих услугите.

— Защо, по дяволите?

Проклет да е, ако знаеше.

— Тогава идеята ми се струваше добра.

— Е, моли се това решение да не ти изиграе лоша шега.

Тази последна забележка на Антъни не излизаше от ума на Уорън през целия път до „Олбъни“. Защо наистина бе взел това решение? Изобщо не беше в неговия стил. Всичките му братя бяха изненадани. А и Ейми вече се бе разкрила пред него, макар и само минути преди това. Може би тогава не й беше повярвал. А може би беше.

Още мислеше за това, когато влезе в коридора, водещ към стаята му и се озова лице в лице с китайския диктатор, когото за последно бе видял в мръсната кантонска бърлога за хазарт, и който по-късно беше изпратил две дузини от своите дребосъци по петите на Клинтън и Уорън, с явното намерение да сложи край на живота им. Жанг Ятсен в Лондон? Невъзможно, и все пак беше той, облечен в официалната си копринена роба на мандарин, която носеше винаги при търговските си дела или по време на пътуване.

Уорън тъкмо излизаше от шока, когато Жанг на свой ред се стресна, разпознавайки своя враг. Китаецът инстинктивно се пресегна за своя меч, но той не беше на мястото си. Уорън се зарадва на това, тъй като мечовете в никой случай не бяха по неговата специалност. И като съобрази, че където и да се намира Ятсен, страховитите му телохранители винаги са наблизко, Уорън реши, че ще е най-разумно да изчезне от тук. Точно това и направи. Щеше да се наложи да изпрати някого да уреди сметката и да събере нещата му, но проклет да е, ако се върне повече в „Олбъни“ с този побъркан китаец в него.

Исусе Христе, още не можеше да повярва, че Жанг Ятсен е в Лондон. Жанг ненавиждаше чужденците и търгуваше с тях в Кантон, само защото имаше изгода от това; иначе предпочиташе да няма нищо общо с тези хора. Дори спрямо онези неколцина, с които имаше работа, той демонстрираше презрение. Тогава защо ще се оставя във властта на хиляди чуждоземци в тяхната собствена страна, напускайки своя затворен малък свят, където господството му беше безгранично... поне доколкото не привличаше вниманието на Императора?

Тук можеше да го е примамило само баснословно количество пари... или лична работа. А Уорън, колкото и да бе скромнен, имаше неприятното усещане, че личната работа е онази проклета антична ваза, която той и Клинтън бяха отнесли от Кантон.

Семейна реликва — така я беше нарекъл Жанг, когато я предложи като залог в играта. Уорън от своя страна бе заложил своя кораб — това, към което се стремеше Жанг и което го беше довело в онази дупка; иначе кракът му никога не би стъпил в нея. Жанг искаше кораба на Уорън поради ред причини. Първо — понеже беше решил да създаде своя собствена флотилия от търговски кораби, така че да не му

се налага повече да се занимава с чужденци. И второ — понеже определено не харесваше Уорън, който никога не си беше направил труда да се държи достатъчно почитателно в негово присъствие и се надяваше, че ако Уорън загуби кораба си, това ще сложи край на пътуванията му до Кантон.

Обаче Жанг бе загубил вазата и ако Уорън не беше леко пийнал през онази нощ, щеше да забележи, че загубата ни най-малко не бе разтревожила китаеца, защото той нито за миг не се бе усъмнил, че до сутринта ще си върне собствеността, най-вероятно заедно с главата на Уорън. Не беше успял да получи нито едното, нито другото, след като моряците на Уорън и на Клинтън им се бяха притекли на помощ онази нощ на пристана. Но с тази сделка братята Андерсън си бяха спечелили могъщ враг и това сложи преждевременен край на доходната им търговия с Китай.

Уорън и Клинтън, които най-често плаваха по този маршрут, не съжаляваха особено за загубата. Пътуванията продължаваха твърде дълго, откъсвайки двамата брата от дома понякога за години. Уорън не харесваше кой знае колко и търговията с Англия, която щеше да замести плаванията до Китай. Трудно можеше да забрави годините на войната и горчивината, натрупана през тях, нито пък белега на бузата му, нанесен от британска сабя. Но тук беше Джорджина — за съжаление — и след като така или иначе я посещаваха периодично, можеха поне да се възползват от това и да реализират печалба.

Във всички случаи Уорън бе „за“ откриването на кантора в Лондон. Но беше пълна глупост от негова страна да поиска да остане, за да я ръководи. Ето че сега имаше и сериозен враг в Лондон — наред със сватозете му — който би изпитал безкрайно удоволствие да му отсече главата. Проклятие, както би казал зет му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Ейми направо се побъркваше. Почти седмица бе изминала от последната ѝ среща с Уорън на онзи съдбовен бал. Беше напълно сигурна, че Уорън няма да продължи да я отбягва, но ето че той правеше тъкмо обратното. А и чичо Джеймс не бе отворил нито дума повече за него. Нито пък Джорджина. Двамата съпрузи си гледаха работата и като че ли вече не се интересуваха от решимостта ѝ да спечели Уорън, което безкрайно притесняваше Ейми. Да не би да знаеха нещо, което не ѝ беше известно? Да не би Уорън де е променил плановете си и да е напуснал вече Англия?

Последният тревожен въпрос я отведе право при сестрата на Уорън.

— Къде е той? Обаждал ли се е? Корабът му отплавал ли е?

Джорджина преглеждаше домакинските сметки в своята стая. Вече бе възобновила по-голямата част от заниманията си, което само оставяше на Ейми повече време, за да се тормози.

Лея ѝ остави писалката и се осведоми:

— Предполагам, че имаш предвид Уорън? — Ейми само се намръщи в отговор. — Да, глупав въпрос, нали? Не, Уорън още не е отплавал. Но е твърде зает да наема и да обучава персонал за новата кантора.

Това звучеше логично, напълно логично.

— Просто работи? Нищо друго?

— Ти какво си мислеше?

— Че ме отбягва.

— Съжалявам — каза Джорджина. — Но той вероятно прави и това.

— Обаждал ли ти се е?

— Често ми изпраща бележки.

Джорджина би искала да ѝ каже нещо повече, да ѝ вдъхне някаква надежда, но този неин непрокопсан брат избягваше и нея самата. Тя вече беше съгласна, че Ейми е идеалният избор за Уорън, но

май не биваше да го признава пред Джеймс. Реакцията му никак не беше приятна. Всъщност той направо ѝ бе казал, че ако помогне по някакъв начин на Ейми, ще се разведе с нея. Не че Джорджина му повярва и за секунда, но разбра, че щом го казва, значи ще ѝ се разсърди много повече, отколкото би желала, ако застанеше срещу него.

Нямаше да прави нищо засега. Ейми трябваше да продължи делото си така, както го бе започнала сама. Но в молитвите си Джорджина бе с нея.

— Къде е кантората на „Скайларк“, между впрочем — внезапно попита Ейми.

— Близо до пристанището, където не е безопасно за теб, така че не си и помисляй за това.

Всъщност Ейми не искаше да се среща с Уорън и обкръжението на неговите служители. Просто ѝ беше любопитно. Но отговорът на Джорджина я върна към спомените...

Джорджина обаче забеляза замисленото ѝ изражение.

— Ти не бива да ходиш там, Ейми — подчерта тя.

— Няма.

— Обещаваш ли?

— Честна дума.

Но Ейми нямаше намерение да обещава да не търси Уорън другаде, а именно — на единственото място, където знаеше, че ще го намери. В неговия хотел. Там слава богу, можеше да отиде, без да има от какво да се страхува, за разлика от посещението ѝ в „Адът и хрътката“. Уорън беше отседнал в почтен хотел, в много почтена част на града. Ейми и майка ѝ дори бяха обядвали там, и то неведнъж.

Разбира се, никога не бе ходила там сама, нито пък вечер, когато беше най-логично да се надява, че ще открие Уорън. Но това едва ли бе нещо скандално. Проблем щеше да е измъкването ѝ от къщи и промъкването ѝ обратно след това, особено сега, когато Джорджина вече не прекарваше вечерите, затворена в стаята си.

Всъщност имаше и още един проблем. Не можеше да си спомни номера на стаята му. Преди няколко дни, когато всички бяха дошли на вечеря, Дрю беше споменал, за да се присмее на Бойд, че е забравил номера на своята стая. Ейми знаеше само, че братята Андерсън бяха настанени на втория етаж. Добре, ако не успееше да си спомни номера,

просто щеше да почука на всяка врата. Изключено бе да попита на рецепцията, тъй като това вече със сигурност би превърнало привидно невинната ѝ постъпка в скандална.

Ейми не си губи времето да се измъчва дали трябва или не трябва да отиде. Беше взела решението и нямаше да се откаже от него. Затова пък доста се замисли върху това какво ще каже на Уорън, когато се изправи на прага на стаята му. Едно „здравей“ нямаше да свърши работа. „Сметнах, че се нуждаеш от ново приключение“ имаше известни достойнства, но Ейми като че ли бе най-склонна да се придържа към простата откровеност, като му напомни, че му беше обещала да дойде при него, ако той продължава напълно да я пренебрегва.

Тя отдели доста внимание и на външния си вид, но и без това имаше премного време за убиване, докато чакаше чичо ѝ и леля ѝ да се оттеглят в покоите си. Дневната ѝ рокля с късо жакетче в блед цвят изобщо не се отличаваше с някаква предизвикателност, но Ейми махна нанизаната връв на корсажа и по този начин деколтето стана поразголено, отколкото на роклите, които тя обикновено носеше. Уорън със сигурност бе виждал подобни неща, но не и у нея.

Това допълнително оръжие бе, по нейна преценка, абсолютно необходимо. Уорън едва ли би бил на същото мнение, но тя трябваше да направи нещо, за да пропука твърдоглавото му упорство. Той наистина я желаше. Просто трябваше да го накара да забрави за момент, че става въпрос и за брак. Разбира се, приготовленията ѝ щяха да се окажат безполезни, ако не успееше да влезе в стаята му, а и имаше реална опасност, когато я зърне, той просто да затръшне вратата под носа ѝ. Чудеше се дали да не си обуе ботушите за езда и да заклеши вратата с крак...

Пристигна в хотел „Олбъни“ малко след един през нощта. Уорън с положителност бе имал достатъчно време да приключи с всичките си запланувани за вечерта похождения и трябваше вече да си е легнал. Последната мисъл беше приятна, първата — съвсем не, но Ейми прогони от ума си и двете и забърза нагоре по стълбите към втория етаж.

Двамата служители на хотела, покрай които премина във фойейето, почти не я забелязаха, вероятно решавайки, че тя е отседнала тук и сега се връща в стаята си. Точно на това се беше надявала.

Никакви въпроси. И без това само след няколко мига щеше да има достатъчно, на които да отговаря.

Беше си спомнила номера на стаята му. Поколеба се, когато най-сетне стигна до вратата. Мисълта ѝ бе изцяло обзета от това, че той е там, в леглото, заспал. Щеше ли това да ѝ бъде от полза? Ако успееше да го съблазни, преди да се е разбудил напълно... Сърцето започна да хлопа в гърдите ѝ. Тази нощ, щеше да се случи тази нощ...

Почука силно на вратата, за да е сигурна, че звукът ще го събуди. Не беше очаквала обаче вратата да се отвори веднага, при това заедно с още четири съседни врати. Започна да се изчервява, задето бе предизвикала такова стълпотворение от обитатели на хотела, и смущението ѝ се превърна в изненадано объркване, когато съзря как и отляво, и отдясно коридорът се изпълва само с дребни азиатци. Друг дребен азиатец стоеше току пред нея.

— Съжалявам — произнесе тя, точно преди да я издърпат в това, което трябваше да бъде стаята на Уорън.

Пуснаха я, но вратата се затвори зад нея. Ейми понечи да заговори нисичкия мъж — той не беше по-висок от нея — но с изненада откри, че всъщност са двама. Вторият стоеше от другата страна на вратата, да не би да са я охранявали? Затова ли се беше отворила толкова бързо? А другите врати? Онези мъже също охраняваха нещо? Мили боже, в какво се беше забъркала?

Тези хора сигурно бяха заели целия етаж за свои и незнайни планове, което значеше, че Уорън вероятно е на друг етаж, че управителят го е помолил да си смени стаята, за да настани тази тълпа. Как се предполагаше да го открие сега, без да попита администратора?

— Струва ми се, че...

— Тихо, лейди.

— Но аз направих...

— Тихо, лейди. — Отново беше прекъсната от същия мъж, още по-настоятелно.

Възмущението ѝ рязко нарасна. Ейми тъкмо се канеше да си го излее върху човека, когато откъм леглото долетя азиатски говор, и то с тон, издаващ по-голямо и от собственото ѝ възмущение. Ейми погледна натам, за да види още един мъж, който тъкмо се надигаше от постелята. Беше млад, а може би не съвсем. Трудно бе да се каже. Носеше дълга, бяла, прилична на чувал дреха, която го покриваше от

шията до под глезените. През едното му рамо падаше изключително дълга, черна плитка. Звучеше сърдито, но черните му очи бяха приковани върху Ейми с нескрит интерес.

Тя отклони собствените си очи от него, за да се обърне отново към мъжа, който се бе държал толкова грубо с нея.

— Виж, съжалявам, че го събудих — произнесе тя. — Но мога ли сега да си тръгна? Очевидно съм сгрешила стаята.

Отговорът дойде откъм леглото, въпреки че тя не разбра и дума от него. А и бе твърде смутена, за да погледне пак нататък. Който и да беше мъжът, тя бе попречила на съня му. Той още беше в леглото. Положението, без никакво съмнение, бе много конфузно.

Дребният мъж, който се беше държал толкова грубо с нея, благоволително отново да ѝ проговори:

— Аз съм Ли Лянг, лейди. Аз ще говоря от името на господаря си. Търсиш американския капитан?

Ейми премигна. Не бе възможно да са част от екипажа на Уорън, нали? Не, идеята беше твърде абсурдна. Но може би знаеха къде се е преместил, а това щеше да ѝ спести ходенето до рецепцията.

— Познавате ли капитан Андерсън? — попита тя.

— Да, познат ни е — отговори Ли Лянг. — Ти също го познаваш?

Да каже истината или да излъже, и ако излъже — съпруг или годеник? Те не я познаваха. Никога повече нямаше да ги види пак, така че не можеха да узнаят истината. Значи, ще излъже — това най-малкото щеше да я спаси от още по-силно смущение.

— Той ми е годеник. — Добре де, и без това щеше да ѝ бъде.

Господарят произнесе нещо, след което Ли Лянг каза:

— Много сме доволни да разберем това. Можеш да ни кажеш къде да го намерим.

Ейми въздъхна при мисълта, че все пак ще трябва да се срещне с администратора.

— Тъкмо щях да ви попитам за същото. Това беше неговата стая, както със сигурност ви е известно. Предполагам, че са го преместили на друг етаж.

— Той вече не спи в този хотел.

— Сменил е хотела? — После добави, по-скоро на себе си: — Тогава защо сестра му не ми е казала?

— Познаваш семейството му?

Този път тя забеляза в гласа му вълнение, но не можа да определи причината.

— Разбира се, че познавам семейството му. Сестра му е омъжена за моя чичо.

Отново се чу гласът на господаря от леглото. Ли Лянг каза:

— Това ни прави даже още по-доволни.

— Добре, предавам се. Защо ви правя толкова щастливи?

Вместо отговор получи друг въпрос.

— Сестрата ще знае къде да намерим капитана?

— Със сигурност — измърмори Ейми. — И щеше да ми спести доста неприятности, ако си беше направила труда да ми го спомене. Сега си тръгвам и вашият господар може да продължи да спи. Още веднъж се извинявам за безпокойството.

— Не можеш да си тръгнеш, лейди.

Ейми се изпъчи наежено. Това ѝ даде предимство от още няколко сантиметра пред дребосъка, а по-големият ръст винаги върви ръка за ръка с високомерието. Очевидно това азиатче не познаваше англичаните толкова добре, колкото си мислеше.

— Моля?

Той повтори:

— Ще останеш тук, докато капитанът се присъедини към нас.

Това изведнъж я усмири.

— Значи го очаквате да дойде? Защо не ми каза по-рано?

Сега Ли Лянг изглеждаше раздразнен.

— Очакваме да дойде веднага, щом разбере, че си тук. Първо трябва да му се каже.

— О, добре, вървете и го намерете. Предполагам, че мога да почакам малко — съгласи се тя. Разбира се, нямаше намерение да се среща с него сред тази тълпа. — Но като си помисля, май че ще е по-добре да го видя някой друг път.

Направи крачка към вратата. Двамата дребосъци се преместиха, за да ѝ препречат пътя. Ейми присви очи.

— Твърде бързо ли го казах? Не ме ли разбрахте?

— Искаме да изпратиш съобщение до сестрата на капитана, за да може тя да го информира къде се намирате.

— Ще имате да вземате. Да безпокоя леля Джордж по това време на нощта? На чичо никак няма да му хареса, а той не е човек, на когото

бихте искали да причините недоволство.

— Да причиниш недоволство на моя господар е също нещо, от което си струва да се боиш.

— Уверена съм, но това със сигурност е проблем, който може да почака до по-приличен час — каза тя благоразумно. — Или не знаете, че е среднощ?

— Часът няма значение.

— Много се радвам за вас, но ние, останалите хора, се съобразяваме с времето. Няма да стане, господин Лянг.

Той изгуби търпение.

— Или ще се подчиниш, или...

Порой от азиатска реч погълна думите му. Ейми отново погледна към леглото. Господарят още беше там, още бе полуизправен, но изражението му не вещаеше нищо добро.

— Може би някой трябва да ми обясни за какво е всичко това — каза Ейми колебливо.

Отговори ѝ господарят, въпреки че Ли Лянг беше този, който преведе думите:

— Аз съм Жанг Ятсен. Американецът открадна от мен една семейна скъпоценност.

— Откраднал? — възкликна недоверчиво Ейми. — Това изобщо не е в стила на Уорън.

— Няма значение как е попаднала у него. Важното е, че трябва да си я върна, за да измия позора от себе си.

— Не бихте ли могли просто да го помолите за това?

— Имам такова намерение. Но той се нуждае от стимул, за да се съгласи.

Ейми започна да се смее.

— И мислите, че аз мога да ви послужа за такъв стимул? Не ми се ще да ви го казвам, но мъничко преувеличих, като споменах, че ми е годеник. Напълно съм уверена, че един ден ще бъде, но засега той се бори с нокти и зъби, за да избегне сватбата. Всъщност по-скоро ще бъде доволен, ако изчезна.

— Последното е напълно възможно, лейди, ако той не дойде да те потърси — каза Ли Лянг заплашително.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Когато я натикаха в един сандък и я закараха на някакъв кораб в пристанището, Ейми започна сериозно да се съмнява дали не бе сгрешила, отказвайки да помогне на новите си познати. Думата „изчезвам“ придобиваше по-различно значение от това, което тя бе имала предвид. Определено се питаше дали тези момчета не гледат на нещата малко по-сериозно, отколкото си беше помислила първоначално.

Споменаването на титлата ѝ също не помогна. Английските крадци може и да се впечатляваха от подобни неща, но тези азиатци изглежда не разбираха, че маркизът на Хавърстън не е някой, когото биха желали да имат за свой враг. Не обърнаха внимание и на заплахите ѝ за ужасните последици, които щяха да ги сполетят, ако не я пуснеха. Но когато те на свой ред ѝ казаха за инструментите за мъчение, които можели да използват, за да ѝ развържат езика, Ейми им отвърна с насмешка. Камшици, изтръгване на нокти и тям подобни! Нямаше да посмеят. Разбира се, тя не бе предполагала, че ще я държат цяла нощ, още по-малко — и на сутринта. Прекалено дълго, за да успее да се промъкне обратно в къщи без никой да разбере.

След като се намираше сред цялата тази бъркотия заради Уорън, най-малкото, което той би могъл да направи, бе да сподели с нея това неприятно преживяване, както беше направил с предишното. Но не — Уорън чисто и просто бе предпочел да си смени хотела след отплаването на братята си. Ала колкото и да му беше ядосана за това „изоставяне в лапите на вълка“, както го схващаше тя, все пак нямаше да съдейства на Жанг Ятсен, за да го намери.

Независимо дали беше откраднал или не семейната реликва на Ятсен, той просто можеше да откаже да я върне. Способен бе на такова твърдоглавие. А Ейми не искаше да разбере как биха се държали тези чужденци, ако наистина се ядосаха. Не всички бяха толкова дребни, колкото Ли Лянг, а и просто бяха твърде много. Но да ги заведе при

Уорън би означавало да го предаде, а Ейми не можеше да направи това, въпреки че самият той без колебание я беше предал пред чичовците ѝ.

Не, тя просто трябваше да се измъкне оттук сама, без съдействието на своя бъдещ годеник. Семейството ѝ също не бе в състояние да ѝ помогне в този момент. Джорджина може би щеше да си спомни вчерашния им разговор и да си помисли, че Ейми е отишла да търси Уорън, но след като разберяха, че не го е намерила, те нямаше как да проследят дирите ѝ.

Сега беше заключена в каюта с миниатюрни размери. Вътре нямаше нищо, освен няколко груби одеяла на пода, фенер (нямаше прозорци), кофа за облекчаване на нуждите и празния вече сандък, с който бяха докарали Ейми. Без съмнение не ѝ беше никак забавно.

Но тя бе напълно уверена, че ще успее да избяга сама, стига корабът да не вдигне внезапно платна и да отплава. Дори имаше готов план и смяташе да го осъществи, когато ѝ донесяха следващото ядене.

Първото ядене — паничка ориз и странно изглеждащи зеленчуци в лютиво-сладък сос, ѝ беше донесено от приветливо дребно човече, което се назова Тайши Нинг. Той изглеждаше тънък като шушулка в широките си панталони и в своята препасана с колан туника. Дебелата му черна плитка стигаше почти до земята. Също като Ли, Тайши не надвишаваше Ейми по ръст. Нима щеше да ѝ бъде трудно да го надвие с помощта на паничката за ориз. Съвсем не.

Но докато часовете се нижеха мъчително бавно, Ейми започна да се съмнява, че ще има късмет да провери това на практика. Бе изтървала чантичката си, докато се бореше срещу натикването в сандъка, но джобният ѝ часовник още беше у нея и това ѝ помагаше да следи времето. Много, твърде много време минаваше без никой да се появи. Все пак смятаха да продължат да я хранят, нали? Или гладът бе първият метод, с който щяха да се опитат да ѝ развържат езика?

Наближаваше вечер, когато Тайши най-после отключи вратата и влезе с нова купа храна — явно гладът не беше част от дневния ред... засега. Независимо от стържещия си стомах, Ейми не се интересуваше какво ѝ е донесъл за ядене. Повече я заинтересува да види, че пред вратата ѝ не е поставена друга охрана. Очевидно смятаха, че ключалката е напълно достатъчна, за да я опазят и че няма да опита нищо с Тайши. Е, добре, грешаха.

Жалко, все пак, защото той наистина беше много мил със симпатичната си усмивка и със своя предвзет, смешен английски. Но Ейми не биваше да оставя това да я разколебае. Вярно, че не Тайши бе човекът, който я беше домъкнал тук, но той работеше за онзи човек, а и сега за нея бе най-важно да се измъкне от тази неприятност и да се прибере у дома, където щеше да е в безопасност. Просто щеше да затвори очи, докато го удря по главата с тежката купа и после да се извини.

— Гледа какво Тайши донесъл, малка миси. Страхотно хубав нещо. Само не го харесаш и аз отсеке ръка на готвач тутакси. Страхотно обещавам.

— Уверена съм, че няма да се наложи — отговори Ейми, — но още не съм достатъчно гладна, за да проверя. Можеш да го оставиш ей там.

Тя посочи сандъка, а с другата си ръка здраво стисна празната купа за ориз зад гърба си. Единственото, от което имаше нужда, бе да се озове за миг зад Тайши. Той последва указанията ѝ. Беше толкова лесно.

Ейми затаи дъх, когато китаецът мина пред нея, после вдигна купата за ориз, затвори очи и замахна. Но преди купата да докосне каквото и да било, Ейми усети как я сграбчват за китката и я завъртат във въздуха. Приземи се на гърба си.

Не беше наранена, но бе дяволски слисана. Когато се обърна, за да погледне страховитото кльошавия дребосък, видя, че той дори не е изтървал новата купа с храна. И ѝ се хилеше.

— Как, по дяволите, го направи? — попита тя разярено.

— Лесно. Искан научиш?

— Не... аз... не... искам — намуси се тя и се изправи на крака. — Това, което иска, е да си отида у дома.

— Толкова съжалява, миси. Когато дойде човекът — може би да, а може би не. — Той сви рамене, за да покаже, че не е осведомен какво ще стане с нея в единия или другия случай.

— Но човекът не... Уорън не идва.

— Щом господар Ятсен казва той идва, значи той идва — заяви Тайши. — Ти няма нужда се тревожиш.

Ейми вбесено тръсна глава.

— Как може да дойде, когато не знае нито къде съм отишла, нито къде съм сега, нито дори, че изобщо съм изчезнала? Твоят господар Ятсен е идиот!

— Шшт, миси, или ще загуби главата светкавично — каза Тайши уплашено.

— Глупости — присмя се тя. — Никой не отсича глави заради една малка обида. Сега си върви. Искам да остана сама, за да страдам заради провала си.

Тайши я дари с още една ослепителна усмивка.

— Ти страхотно забавна, миси.

— Вън, преди да съм закрепяла страхотно!

Той се оттегли, като продължаваше да се хили. Преди да затвори вратата, Ейми го спря.

— Съжалявам, че се опитах да ти строша главата. Нищо лично, нали разбираш?

— Не притеснява, миси. Човекът дойде скоро.

Ейми хвърли празната купа, която още бе в ръката ѝ към вратата, точно когато тя се затвори. Щял да дойде скоро? След като не беше им казала и едничко нещо, което да ги заведе при него? Те всички бяха идиоти. А дори да бяха намерили начин да открият Уорън, той не би дошъл да я спаси. Щеше да е доволен, че са я отвлекли от живота му.

И сега какво? Очевидно възможността за нападение над малките, хитри човечета отпаднаше. Май трябваше просто да строши фенера, докато вратата бе отворена, за да предизвика пожар, въпреки че независимо от симпатичната усмивка на Тайши, Ейми не можеше да е сигурна, а той не би предпочел да затръшне вратата и да я остави вътре да се опече, вместо да забрави за постъпката ѝ и да угаси огъня.

Добре, нямаше никакво съмнение, че първият ѝ план бе претърпял пълен провал. Но тя в никой случай не смяташе да се предава. Не беше успяла да надвие Тайши. Той не само говореше смешно, а и се биеше смешно. Но вероятно би могла да му избяга. Сигурно нямаше да стигне по-далеч от палубата, но един „страхотен“ вик можеше да доведе помощ... или да не доведе. Щеше да зависи от това кое време на деня е и в коя част на пристанището е закотвен корабът. Във всички случаи, обаче, си струваше да опита, когато пристигнеше следващото ядене.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Предполагаше се, че Уорън единствен в семейството има избухлив нрав, но до пет часа този следобед, когато чукаше за пореден път на хотелската врата на брат си, Джорджина беше побесняла. Днес вече бе идвала цели два пъти. Три пъти бе ходила в новата кантора. Отиде на два пъти и до „Нерей“, но хората от екипажа му не бяха го виждали. Ходи дори до залата на Нейтън, макар че не влезе вътре — това стори Джеймс.

През целия ден Джеймс я придружаваше навсякъде. Просто нямаше начин да го накара да я остави сама. Ейми била член на неговото семейство и той щял да разкъса Уорън парче по парче, след като Джорджина приключела с него. Това бяха единствените му думи — бе твърде разярен, за да говори. Но с положителност не й беше приятно да обикаля с него цял ден, за да търсят брат й и Ейми. И ако и този път стигнеха до задънена улица...

Най-после вратата се отвори. Джорджина направо връхлетя вътре с въпроса:

— Къде, по дяволите, беше, Уорън... и къде е тя? — Огледа стаята и видя, че в нея няма никой друг, освен брат й. Джорджина се насочи право към леглото, за да погледне под него. Това поразвесели Уорън.

— Уверявам те, че тук чистят и под леглото, Джорджи — каза той сухо. — Прозорците също са безупречно чисти, ако би искала да хвърлиш едно око.

Вместо това тя се устреми към гардероба.

— Не се прави на малоумен. — В гардероба имаше само дрехи. Тя се обърна, за да погледне строго брат си.

— Ейми? Спомняш ли си я?

— Не е тук.

— Тогава къде си я сложил?

— Не съм я виждал и правя всичко, на което съм способен, за да продължа да не я виждам — отговори Уорън. После се взря в Джеймс

присмехулно. — Какво има, Малъри? Не можеш да повярваш на честната ми дума?

Джорджина скочи между тях.

— Не искаш да говориш с него точно сега, Уорън. Повярвай ми, наистина не искаш.

Май действително беше така. Нещо наистина трябваше да не е наред, щом Джеймс продължаваше да мълчи, и ако това бе свързано с Ейми... Определено започваше да се безпокои.

— Казваш, че Ейми я няма?

— Да, и то вероятно от миналата нощ.

— Защо от миналата нощ? Би могла да е излязла рано тази сутрин, нали?

— Точно така смятах досега — отговори Джорджина, — въпреки че не беше логично, тъй като тя винаги ми казва къде отива.

— Но ако е излязла, за да се срещне с мен, би ли ти казала? — попита Уорън.

— Не, но все пак би казала нещо. Трябваше да се сетя по-рано, но бях сигурна, че е тръгнала да те търси в новата кантора и след като не те намерихме там, реших, че сте отишли някъде заедно. Но ако не си я виждал... — Тя се обърна към мъжа си. — Ако е излязла да го търси през нощта, трябва да е отишла в „Олбъни“. Не съм ѝ споменавала, че се е преместил.

Безпокойството на Уорън нарасна.

— Тя не знае номера на стаята ми там, нали?

— Доколкото си спомням, Дрю го спомена онази вечер на масата. Да, тя го знаеше. Защо?

— Защото Жанг Ятсен е в „Олбъни“.

— Кой?

— Бившият собственик на вазата Танг — пояси Уорън.

Очите на Джорджина се разшириха.

— Този, който се е опитал да те убие?

— Да, и не е сам. Довел е цяла малка армия със себе си.

— Мили боже, нали не мислиш, че той е хванал Ейми?

— Той знаеше, че аз съм отседнал там. Трябва да се е скрил в стаята ми и да я е поставил под наблюдение. Единствено по този начин е можел да се надява, че ще ме намери в толкова голям град. Освен това знам, че още е в Лондон. Това правих днес — търсих го и открих с

кой кораб е дошъл и че корабът е още тук. Но ако тя е изчезнала от миналата нощ, защо още не са се появили?

— Къде? Тук? Казах ти, че тя не знае къде си отседнал сега и освен това...

— Можела е да ги изпрати при теб. Знае, че ти би могла да ме намериш.

— Ако ме беше оставил да довърша, щях да ти кажа, че тя не би го направила. Тя те обича, Уорън. И като говорим за това...

— Не сега, Джорджи!

— Много добре, но тя няма да насочи никого към теб, ако мисли, че биха ти сторили зло.

— Дори за да спаси собствената си глава?

Тук Джеймс го прекъсна със смразяващо спокоен глас.

— Главата ѝ в опасност ли е?

— Вероятно. Ятсен не се шегува, когато иска нещо. Изобщо не подбира средствата. Исусе Христе, трябваше да се досетя, че няма да мога да избегна това.

— Има и нещо друго, което няма да можеш да избегнеш, ако ѝ се случи нещо — обеща Джеймс.

— Успокой се, Мальри. Те искат мен. Ще я пуснат веднага, щом ме заловят.

— Тогава за мен ще е удоволствие да им предоставя тази възможност. Тръгваме ли?

— Ние? Няма защо и ти да се забъркваш в това.

— О, не бих го пропуснал...

— Ако не си обърнал внимание, Джеймс — прекъсна го ядосано Джорджина, — разбра се, че вината не е у Уорън. Той не е знаел, че Ейми ще се опита да дойде при него. Така че можеш да се пренастроиш и да му помогнеш, вместо да го обвиняваш.

— Ще си запазя мнението кой е главният виновник за всичко това, Джордж.

— Невъзможен си — озъби му се тя.

— Често ми го казваш — бе всичко, което отговори той.

Уорън, обаче, беше съгласен с Джеймс. Той знаеше, че Ейми би могла да го потърси сама. Беше му го казала и той ѝ бе повярвал. Нали тъкмо заради това, още преди да се сблъска с китаеца, беше решил да се премести в друг хотел? Можеше да предотврати похищението ѝ, ако

вместо да се крие от нея, бе наминал един-два пъти през Бъркли Скуеър, просто, без да обръща внимание на нейното присъствие. Но не, беше се опасявал, че не би могъл да не ѝ обръща внимание. Проклетата плътска страст... но тя нямаше нищо общо със страха, който сега изпитваше за Ейми.

Двадесет минути по-късно Уорън и Джеймс влязоха в „Олбъни“, като оставиха Джорджина да чака в каретата. След още пет минути съобщението за тяхното пристигане доведе Ли Лянг долу във фойето. Уорън си го спомняше от няколкото свои посещения в двореца на Жанг, който се намирал извън Кантон. Носеха се слухове, че диктаторът говорел перфектно английски, но той не благоволяваше да го докаже, а използваше вместо това преводачи като Ли Лянг.

Когато стигна до тях, Ли Лянг се поклони официално.

— Очаквахме те, капитане. Би ли ме последвал?

Уорън не помръдна.

— Първо ми кажи това, което искам да чуя.

Ли Лянг не си направи труда да се преструва, че не разбира, а отговори направо:

— С нея не се е случило нищо лошо... все още. Надявахме се, че нейното... изчезване... ще бъде достатъчно, за да те доведе тук и ето, че сме били прави. — Погледна Джеймс и каза: — Приятелят ти трябва да почака тук.

— Не съм му приятел — отговори Джеймс. — И, мътните да го вземат, няма да чакам, където и да било.

— Нима очакваш помощ от човек, който ти е враг? — обърна се Ли към Уорън.

— Той е чичо на момичето.

— А, значи този, който ти е зет?

Ако бяха имали някакви съмнения, че Ейми може да не е при тези хора, то последният въпрос ги беше разсеял.

— Същият. Той е тук, за да я отведе у дома.

— Това, разбира се, ще зависи от твоето съдействие — каза Ли.

— Искаш да кажеш — от прищевките на Жанг, нали? — отговори с горчивина Уорън.

Ли Лянг само се усмихна и тръгна. Уорън скръцна със зъби и го последва. Джеймс пое след него, отбелязвайки:

— Много разговорлив човек, нали?

— Той просто е устата на Жанг. Коего ме подсеща да ти предложи да държиш твоята затворена и да ме оставиш аз да се оправям. Познавам тези китайци. В много отношения те още живеят в Средновековието и едно от нещата, които не понасят, е високомерието, а то може да ти бъде бащино име.

— О, и без това възнамерявам да оставя всичко в твоите ръце, старче, стига да успееш да го доведеш до успешен край.

Уорън не отговори нищо. След малко Ли спря пред вратата на бившата му стая. Това трябваше да се очаква. Господи, без да подозира, Ейми бе дошла направо в бърлогата им.

— Бяхте поставили клопка, нали? — каза Уорън, като посочи вратата.

Лянг сви рамене.

— Логично беше. За съжаление, когато получихме достъп до стаята, твоите вещи вече бяха изнесени.

— Ако не друго, поне съм бърз.

— Може би ще ти се прииска да не беше така.

— Ако това е заплаха към момичето, чичо й никак няма да я хареса.

— Ще разбереш, ако се държиш добре.

— Ако не с друго, превъзхождаха го с числеността си — не се знаеше колко пазачи има вътре в стаята. Какво не би дал да спипа Лянг сам някъде, когато всичко това приключеше.

— Някой да ти е казал, че си едно надуто магаре, Лянг? — попита небрежно Уорън.

— Мисля, че веднъж ти ми го каза, капитане.

— Когато решиш да се доизясним — измърмори Уорън, — просто се обади.

Китаецът кимна и се вмъкна в стаята. Джеймс пристъпи напред и се подпря с ръка на стената.

— Беше ли това заплаха срещу Ейми? — поиска да разбере той.

Уорън поклати глава.

— Не. Просто тези типове обичат да издевателстват над чужденците, а Ли Лянг направо обожава това. Но тук аз държа коза, Мальри. Те няма да рискуват, преди да узнаят дали ще получат моето съдействие или не.

Вратата отново се отвори и сложи край на разговора им. Един от пазачите ги въведе с официален поклон в стаята и Уорън веднага съзря Ятсен, лениво излегнат на леглото. Вътре нищо не бе променено, с изключение на копринените завивки, които Жанг бе донесъл от личните си покои. Изглеждаше направо гол без вечната лула с опиум в ръката си. Едва ли се чувстваше добре в тази далеч не луксозна обстановка. На Уорън наистина му стана мъчно за него.

— Къде е вазата ми, капитане? — попита веднага Ли Лянг от името на господаря си.

— Къде е момичето?

— Смяташ да се пазариш с мен?

— Безусловно. Така че какво искаш — вазата или живота ми?

Лянг и Ятсен се съвещаваха за кратко на китайски. Уорън беше понаучил няколко думи по време на пътуванията си до Кантон, но никоя от тях не му помогна да схване светкавичния им разговор. Разбира се, самият въпрос му гарантираше, че ще го накарат да почака малко за отговора. Жанг обичаше да издевателства над хората дори повече от своя преводач, а и в момента изпитваше много силна неприязън спрямо Уорън.

— Бихме искали и двете, капитане — каза Ли най-накрая.

Уорън се засмя.

— Сигурен съм, че е така, но не е там въпросът.

— Вазата срещу момичето — и ти няма какво повече да предложиш.

— Добра идея, но ви е ясно, че няма да я приема. Можем да се споразумеем само за едно: вие освобождавате момичето, после аз ви водя при вазата, след което си отивам необезпокояван; в противен случай ще строша тази проклета вещ на парчета.

— Ще ти хареса ли да върнем момичето на семейството му на парчета?

Уорън не ухапа въдицата, но Джеймс определено го направи. Той пристъпи войнствено напред. Ръката на Уорън се стрелна, за да го спре, но беше твърде късно. Телохранителите на Жанг реагираха мигновено на заплахата от насилие в присъствието на техния господар. След секунди Джеймс лежеше на пода, достатъчно зашеметен, че да се остави краката и ръцете му да бъдат вързани и да бъде претърколен

настрани. Нямахте нужда от никакви оръжия — такива бяха древните бойни умения, които владееха мъжете от охраната на Жанг.

Уорън добре знаеше, че не бива да се намесва. В противен случай и той щеше да завърши по същия начин, а трябваше поне да изглежда, че все още владее положението. Освен това помощта на Джеймс не му бе нужна. Грубата сила не можеше да свърши работа срещу хора, обучени да убиват само с голи ръце и крака.

Един поглед към зет му показа, че той идва на себе си — значи не беше сериозно наранен. Уорън умираше да узнае как тези азиатци успяваха да го постигнат — да повалят толкова лесно човек с убийствената сила на Джеймс! Разбира се, трябваше да се признае, че го бяха сварили неподготвен. В противен случай той сигурно би причинил значителни щети... преди все пак да бъде повален.

— Много забавно — каза сухо Уорън, като се обърна пак с лице към Жанг и Ли. — Но може ли сега да се върнем към въпроса?

— Разбира се, капитане. — Ли се усмихна. — Разисквахме освобождаването на момичето — цяло — за сметка на вазата. Ни повече, ни по-малко.

— Не се приема. И преди да продължим да си губим времето, трябва да ви уведомя, че момичето не означава нищо за мен, а вазата — още по-малко; просто една красива антика. По-големият ми брат я цени, но аз не се интересувам толкова от нея. Така че всичко се свежда до това кой какво иска по-силно, нали? Причинете зло на момичето и няма да получите това, което искате. Пуснете я и аз ще ви заведа при вазата. Или това, или нищо.

Налагаше се Ли да се посъвещава с Жанг за това. Без да знае, Уорън беше подкрепил признанието на Ейми, че наистина не я иска, което му даваше сериозно предимство в пазарлъка. Обаче Жанг все още искаше отмъщение. И вазата. Но тъй като той никога не беше докрай почтен с чужденците, можеше да отстъпи сега, а да получи всичко, което искаше, по-късно.

— Можеш да живееш, капитане — каза накрая Ли. — Но момичето ще остане при нас като гаранция, че ще изпълниш твоята част от сделката.

— Вазата е в Америка. Не можете да държите момичето под ключ през цялото време, което ще ми трябва, за да отида до там и да се

върна. Семейството ѝ има такава власт, че ще ви издирят за няколко дни.

— Да не би по погрешка да си разбрал, че възнамеряваме да те оставим сам да тръгнеш за вазата? — попита Ли, очевидно развеселен от идеята. — Не, капитане, всички ще пътешествуваме с нашия кораб, включително и момичето. Можеш да я върнеш на семейството ѝ, след като изпълниш своята част от сделката.

— Вие сте луди, ако си мислите, че ще бъда тикнат в един и същ кораб с тази... тази жена.

— Ако не, тя ще умре. Край на дискусиите. Както и казваш — или това, или нищо.

Уорън скръцна със зъби. Беше изиграл картите си, но докато Ейми бе във властта на Жанг, китаецът все още държеше печелившия коз.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Джорджина започна да се притеснява, когато пред „Олбъни“ запристигаха карета след карета, не много след като Уорън и Джеймс бяха влезли вътре. Това не би предизвикало безпокойството ѝ, ако портиерът не ги насочваше към един мъж, който изглежда беше китаец. Скоро се появиха още китайци и започнаха да товарят каретите със сандъци и багаж. Тяхната припряност стана повод за още по-силно притеснение, или в случая с Джорджина — направо за паника, тъй като през главата ѝ започнаха да преминават най-ужасни предположения. Ейми сигурно не беше тук, никога не е била тук. Уорън се е предал в ръцете на този отмъстителен диктатор за нищо, просто заради безумните изводи на своята сестра. Китайският господар всъщност не иска вазата. Всичко, което иска, е да отмъсти на Уорън. Така че Уорън не е имало за какво да се пазари. А скъпият ѝ съпруг не си е помръднал пръста, за да го спаси. Брат ѝ е бил убит и убийците му се опитваха да избягат от страната.

Дяволите да го вземат, Джорджина мразеше да я държат в неведение, наистина мразеше. Фактът, че скоро беше родила, не беше достатъчно основание да я карат да чака в каретата. Тя трябваше да е там и да разбере лично дали е изпратила брат си на смърт или към спасението на Ейми.

С пристигането на петата карета оживлението позатихна. Всички китайци отново влязоха в хотела. Търпението на Джорджина се изчерпа. Бяха минали цели тридесет минути — много повече от достатъчно за сключването на каквото и да било споразумение... или за извършване на убийство.

Тя слезе от каретата, но преди дори да се обърне към Албърт, техният кочияш, за да му каже какво възнамерява да направи, китайците отново се появиха вкупом. Трябва да бяха поне двадесет, но беше достатъчно лесно да се разпознае кой е господарят им с неговата шарена копринена дреха. Изглеждаше толкова безобиден. Изобщо не приличаше на човек, способен да изпрати своите дребосъци да

извършат убийство, както бе сторил в Кантон. Но властта, която притежаваше в страната си, беше почти абсолютна, а подобна власт със сигурност можеше да породи жестокост, също и пълно незачитане спрямо основните правила обществото, като това, например: „Не убивай само заради факта, че нямаш късмет на комар“.

Джорджина се закова на място, изпълнена с напрежение, когато започнаха да товарят петте карети, а това беше нищо в сравнение с ужаса ѝ, когато видя, че никой друг като че ли няма да напусне хотела. Но тогава се появи Уорън, конвоиран от двама азиатци и тя почти се разсмя на глупавите си фантазмагории. Изглежда, че брат ѝ щеше да бъде отведен с тях, но поне не бе мъртъв.

Той погледна към нея, преди да се качи в последната карета и едва забележимо поклати глава, което не ѝ проговори абсолютно нищо. Да не се безпокои? Да не напуска каретата? Да не привлича вниманието към себе си? Какво? После облекчението ѝ, че поне засега Уорън е добре, отново се смени с ужас, когато осъзна, че все още някой липсва. Тя прикова поглед във входа на хотела и зачака, затаила дъх. Нямахше и следа нито от Ейми, нито от съпруга ѝ, а в това време първата карета потегли. Останалите последваха.

Преди последната карета да се изгуби от погледа, Джорджина вече бе взела единствено възможното решение.

— Албърт — извика тя на своя кочияш, — проследи тези карети и особено последната, в която е брат ми, докато разбереш със сигурност къде отиват. После веднага се върни тук. Аз трябва да открия какво се е случило със съпруга ми.

— Но милейди...

— Не спори, Албърт, и не си губи времето или ще ги изпуснеш от поглед.

Самата Джорджина забърза към втория етаж на хотела. Тропането по стената, което огласяше коридора я отведе право до старата стая на Уорън.

— Хм, време беше — дочу тя, когато отвори вратата с трясък. А после: — Мътните да го вземат, какво правиш ти тук, Джордж?

Джорджина замълча, докато отmine втората вълна на облекчение. То бързо се превърна в удивление, когато откри, че съпругът ѝ лежи на пода с крака, вдигнати към стената, върху която допреди миг бе нанасял силни ритници.

— Мога да те попитам същото, Джеймс. И по-точно — какво, по дяволите, правиш там долу?

Той разгневено изръмжа.

— Опитвам се да привлека нечие внимание. Предполагам, ще ми кажеш, че си ме чула долу от улицата?

Този тон ѝ напомни, че последните му думи към нея бяха: „Не бива да напускаш тази карета в никакъв случай“. Нещо, което Албърт се беше опитал да ѝ припомни.

— Всъщност не — каза тя, като клекна и започна да го развързва. — Но видях с очите си как един по един излязоха всички, освен теб, а това променя нещата, не мислиш ли?

— Не. Чудесно е, когато съпругата не изпълнява това, което ѝ се казва.

— Престани, Джеймс. — Тя рязко изсумтя. — Кога съм го правила?

— Отклоняваш се от темата — измърмори той.

— Би ли предпочел да ги бях последвала? Като стоя в каретата, разбира се.

— Мили боже, не.

— Тогава се радвай, че просто изпратих Албърт да свърши това. Или... да не би да знаеш къде отиват?

— На пристана, но нямам представа на кой пристан. Ще отплават за Америка.

— Всички?

— Включително и Ейми.

— Какво!

— Точно така се чувствам и аз — каза той.

— Но ти защо не се възпротиви?

— Изглеждам ли ти като човек, който не се е възпротивил?

— О, но сигурно Уорън...

— Опитва се, Джордж, не мога да не кажа това. Факт е, че той беше дяволски ужасен да бъде затворен на един кораб с момичето. Трябва да призная, че може да съм сгрешил в преценката си за негодника... по този пункт. Той наистина не иска да има нищо общо нея.

— Сигурен ли си?

— Боже господи, не смей да звучиш разочаровано.

— Ще смея, ако искам — заинати се тя. — Но тяхната история, или липсата на такава, сега не е на дневен ред. Предполагам, че ще отплават за Бриджпорт, където е вазата. Тези хора ще ги пуснат ли, щом си я получат?

— Така се спазариха.

Джорджина се намръщи.

— Имаше ли едно „но“ накрая или така ми се е сторило?

— Слухът ти наистина се е подобрил забележително, Джордж.

Сарказмът бе свързан с предишната му забележка, че е чула тропането от улицата. Джорджина се намръщи още повече.

— Няма да избягаш от този въпрос, Джеймс Малъри.

Той въздъхна и се изправи, щом падна и последното въже.

— Споразумяха се за това.

— Че Уорън и Ейми ще бъдат освободени, след като вазата бъде предадена?

— Да.

— Но?

— Съмнявам се, че китайският господар възнамерява да спази споразумението. Твърде упорито се опитваше да получи вазата в замяна само на Ейми. Това, което иска, е вазата плюс кръвно отмъщение.

— Е, не може да получи и двете.

Джеймс вдигна вежди пред нейната твърда непоколебимост.

— Той със сигурност ще бъде съкрушен да научи, че няма да му го позволиш, скъпа.

— Проклето да е изкривеното ти чувство за хумор. Аз наистина го мисля.

Той я прегърна, за да я изведе от стаята.

— Знам, че го мислиш. А брат ти вероятно е стигнал до същия извод като мен. Той ще има време да намери начин да защити и себе си, и Ейми.

— Защо все още долавям съмнение в тона ти?

— Защото, мътните да го вземат, му нямам вяра, че ще го направи както трябва. Може да оплеска каквото си иска, щом се касае до него самия, но не и когато е замесена Ейми.

— Уорън е далеч по-способен, отколкото ти си мислиш.

— Няма нужда да се обиждаш, Джордж. Не обвинявам теб, че си от семейството на...

— Не го казвай — предупреди го тя рязко. — Не съм в настроение за обичайното ти пренебрежително отношение спрямо моето семейство. Просто ми кажи какво смяташ да правиш.

— Да не им позволя да заминат, разбира се.

По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи, както разбраха, когато Албърт се върна, за да ги откара до пристанището. Мястото на кея, което той им посочи, беше съвсем празно. Джеймс не прие добре това ново развитие на нещата.

След като спря да ругае, той каза със съжаление:

— Защо сега нямам кораб на разположение? Трябваше да задържа „Мейдън Ан“ за такива непредвидени случаи.

Джорджина не очакваше това.

— Искаш да кажеш, че би тръгнал след тях?

— Все още имам такова намерение, но ще ми е нужен дяволски късмет, за да успея да намеря капитан, да не говорим за такъв, който да иска да отплава незабавно. При това той трябва да знае къде да открие екипажа си, да има достатъчно провизии под ръка... — Той избълва поредната порция отбрани ругатни. — Ще е чудо, ако мога да намеря кораб, готов да отплава утре сутринта.

Джорджина се поколеба само за миг, преди да спомене:

— Тук е „Нерей“, корабът на Уорън. Екипажът ще тръгне с теб, ако им кажа какво се е случило, но се съмнявам, че всички ще са на борда. — А още по-силно се съмняваше дали Уорън би одобрил факта, че е предала собствения му кораб в ръцете на най-злия му неприятел.

Но Джеймс определено се оживи.

— Ако ръководи добре кораба си, ще има някой под ръка, който ще знае къде се намира екипажът.

— Всъщност, всички кораби на „Скайларк“ водят бордови дневник, който съдържа точно такава информация.

— Тогава остават само провизиите. За бога, Джордж, мисля, че ти стори чудото. Едва ли ще мога да напусна пристанището преди сутринта, но изляза ли в открито море, ще мога да наваксам този половин ден достатъчно бързо.

— Няма да нападнеш кораба им, нали?

— След като Ейми е на борда? — възкликна той, а този отговор беше достатъчен.

— Значи ще трябва да ги следваш чак до Бриджпорт?

— Именно, Джордж. При подходящо време, при малко умели маневри, ще мога да плавам с „Нерей“ точно зад тях и да им попреча да напуснат пристанището, докато не се съгласят с моите условия.

— Твоите условия ще включват брат ми, нали? — Като не получи отговор, тя го сръга в ребрата. — Джеймс?

— Трябва ли?

Звучеше толкова нещастно, че тя го потупа по бузата.

— Недей да се изживяваш като негов спасител...

— Опазил ме бог.

— Мисли си просто, че правиш истински добро дело, достойно за светец, и аз ще спра да се оплаквам от твоето отвратително отношение към брат ми. Става ли?

Той ѝ се ухили.

— Е, щом поставяш въпроса по този начин...

— Нищо чудно, че те обичам. Толкова е лесно да се разбере човек с теб.

— Дръж си езика зад зъбите, Джордж? Нима се опитваш да ми съсипеш репутацията?

Тя го целуна, за да му покаже, че няма никакви подобни намерения.

— Има ли нещо специално, което искаш да сложа в багажа ти, докато ти подготвяш „Нерей“?

— Не, но ако се мерне Кони, можеш да го изпратиш заедно с багажа. Той ще ме изтормози до смърт с мърморенето си, ако не го поканя да участва в преследването.

— Ти май гледаш на всичко това като на забавление, а? — обвинително попита Джорджина.

— Как бих могъл, щом ще прекарам толкова време без теб?

Подозрителният ѝ поглед му каза недвусмислено какво мислеше тя за тази нагла лъжа.

— Значи имаш късмет, защото идвам с теб.

Понечи да ѝ забрани, но видя, че е безсмислено и вместо това попита:

— Ами Джак?

Джорджина изпъшка.

— Забравих за момент. Мисля, че приключенските ми дни свършиха... поне докато тя не порасне малко. Но ти ще внимаваш, нали, Джеймс?

— Можеш да разчиташ на това.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Каютата на Уорън не бе по-голяма от тази на Ейми и за нещастие се намираше точно до нейната. Чуваше се как Ейми крачи напред-назад. В момента беше бясна, защото той не ѝ бе казал и дума, когато беше настоял да види, че тя е добре. Просто помоли Лянг да отвори вратата ѝ, видя, че е добре и го накара пак да я затвори. Не искаше по никакъв начин да им показва, че първият му импулс беше да влезе и да я прегърне, да я увери, че ще я измъкне от това... в крайна сметка. Вторият му импулс беше здравата да я напердаши, задето ги бе забъркала в тази каша. Но не можеше да направи нито едното, нито другото, не и без да им покаже, че Ейми е по-важна за него, отколкото искаше да знаят.

Тя започна да крещи веднага щом вратата пак се затвори. Искаше Уорън да се върне, искаше да говори с него. Когато предположи, че той не може вече да я чуе тя вместо това закрепя на някого на име Тайши. И досега продължаваше на всеки десетина минути да блъска на вратата и да повтаря виковете си към Тайши.

Уорън реши, че в крайна сметка трябва да е доволен задето Ейми не знаеше, че е настанен в съседната каюта. Защото ако знаеше, тя би се опитала да говори с него през преградата, а той не бе сигурен колко дълго би бил в състояние да понесе това. Достатъчно лошо беше, че може да чува гласа ѝ, или поне виковете ѝ. Освен тях Уорън долови още, че тя доста си говори и си мърмори сама, но до него достигаха само отделни, неясни думи, като: „нищожен“, „проклет“ и „почакай само да...“.

Той искрено се надяваше, че това се отнася по-скоро за него, отколкото за непознатия Тайши. По-лесно щеше да се справи с представата за сърдитата Ейми, отколкото за Ейми-прелъстителката, особено след като току-що я бе зърнал с разрошена коса и с рокля, която беше твърде изрязана, за да си спомня за нея с равнодушие. Уорън беше бесен, че е тръгнала да се срещне с него, облечена по такъв начин. Ако бе имала възможност да се приближи достатъчно, за

да му позволи да надникне в това деколте, той не би устоял на изкушението. Но не се съмняваше, че малката развратница е знаела това и именно поради тази причина се е облякла така.

Уорън изпъшка. Не биваше да мисли за нея. Съзнаваше го. Да бъде затворен за цял месец, като знае, че Ейми Малъри е съвсем близо, и все пак е недостижима! Това щеше да го побърка. Трябваше да се занимава с нещо друго, да се включи в поддръжката на кораба или нещо такова. По дяволите, дори би мил дъските на палубата. Гордостта нямаше значение. От значение бе да остане нормален.

Тласъкът от изваждането на котвата стана причина самият Уорън да скочи към вратата с намерение на свой ред да заблъска по нея. Не бе очаквал корабът да тръгне толкова скоро; явно Жанг го беше държал в готовност още откакто бе пленил Ейми. Но сега, докато всички бяха много заети на палубата, беше идеалният момент за бягство. Нима щеше да бъде трудно да накара някого да отвори вратата, хлопайки по нея, да повали този някой, да разбие съседната врата и да скочи от кораба заедно с Ейми? Все някак щеше да понесе компанията ѝ, колкото да я върне у дома, нали? Трябваше да използва тази възможност начаса, докато корабът не бе излязъл в открито море.

Преди обаче дори да се доближи до вратата, тя се разтвори. Един мъж, не по-висок от Ейми, отскочи назад, когато видя вдигнатия юмрук на Уорън. Като съзря купата с храна в ръката му, Уорън кой знае защо изпита усещането, че пред него стои непознатият Тайши.

Ръцете му се отпуснаха. Искаше да успокои човека... поне докато го подмамеше да влезе в стаята.

— Канех се да почукам на вратата, това е всичко. Влез. — От почуда очите на китаеца се бяха разширили, доколкото това бе възможно, разбира се.

— Ти страхотно голям, капитане. Няма опиташ избяга, разбрано? На Тайши не хареса да има работа с тебе.

— Страхуваш ли се, дребосъко? — попита Уорън подозрително, който отлично знаеше колко опасности крие привидната безобидност... ако идва от Китай. — Нека да проверим дали е така.

Уорън се протегна и придърпа Тайши за предната част на туниката му, после го вдигна във въздуха с една ръка. Само за част от секундата палецът на ръката му беше силно извит. Нападението свали Уорън на колене, а Тайши отново стъпи на краката си.

— Както си и мислех — процеди Уорън. — Способностите ти на добре подбран пазач бяха чудесно демонстрирани, така че сега можеш да си вървиш.

Той размърда палеца си. Все още, без да откъсва поглед от него, Тайши бързо се отмести настрана. Вероятно се шегуваше, предположи Уорън, но все пак дребосък: сигурно бе поуплашен. Едва ли всеки ден виждаше мъж по-висок с близо половин метър от него. Тайши със сигурност бе свикнал да се бие с хора с подобни на своите размери и човек с ръста на Уорън и с тяло, което в никакъв случай не можеше да се нарече слабо, неизбежно би го стреснал, независимо за колко способен се мислеше.

Разбира се, Уорън не допусна тази мисъл да го заблуди. Той вече знаеше от опит, че и мъже, по-дребни от него, можеха да го изравнят със земята. Джеймс Малъри го бе доказал, без ни най-малко да се напруга.

При мисълта за Джеймс му хрумна една идея, на която не можа да устои.

— Ще сключим сделка с теб, Тайши — каза той, докато ставаше на крака и разтърсваше ръката, която още го болеше. — Аз изобщо няма да ти създавам проблеми, а за сметка на това ти ще ме научиш на бойните си умения.

— За да ги използваш против Тайши? Ти смешен като английската лейди, капитане.

Споменаването на Ейми накара Уорън почти отчаяно да пожелае да получи съгласието на Тайши. Уроците биха го ангажирали достатъчно, а и биха му причинили достатъчно болки, за да прогони тази палавница от мислите поне за известно време. Освен това, те щяха да му дадат преимущество при следващата му среща с Джеймс, каквото англичанинът не би очаквал. Това, разбира се, предполагаше, че Уорън ще се измъкне читав от тази бъркотия.

— Не се самозалъгвам, че ще ме научиш на всичко, което знаеш, така че защо трябва да се безпокоиш? — попита Уорън. — А освен това не бих нападнал учителя, имаш моята дума.

— Тогава защо искаш да учиш?

— Ти притежаваш умение, което бих искал да използвам срещу „кръглите очи“, когато приключим с това пътуване. Помисли си, Тайши. Ще ме направиш щастлив и господарят Жанг ще е доволен от

теб. В противен случай, мога поне веднъж дневно да се опитвам да съборя тези стени и да те удуша със собствената ти плитка, и сигурно един ден ще успея.

Тайши изсумтя, но без особено презрение. И не пристъпи понапред в каютата, за да сложи храната долу върху пълната със свещи кутия, която служеше за маса на Уорън. Постави купата на пода и се наклони да си тръгне.

Уорън още не беше свършил с него.

— Поискай разрешение, ако желаеш. Гарантирам ти, че твоят господар ще бъде очарован при мисълта, че всеки ден ще ям бой. Може би дори ще поиска да погледа.

Тази идея грабна интереса на Тайши.

— Да забавлявам господаря Ятсен ще бъде нещо добро.

Уорън предпочиташе копелето да не го гледа, но щеше да се примири с това.

— Размисли и на сутринта ми кажи решението си. Но каквото и да е то, аз имам споразумение с твоя господар, и то не включва да стоя затворен по време на цялото пътуване. Можеш да му го напомниш. Ако не друго, поне мога да работя...

Прекъсна го удар по преградата, последван от разярен вик:

— Кой е там? Ти ли си, Тайши? Ако си ти, по-добре ела тук, джудже такова, преди да съм подпалила този проклет кораб!

И двамата се взряха за момент в преградата, преди Тайши ужасено да прошепне:

— Би ли го направила наистина?

— Разбира се, че не — каза присмехулно Уорън, но с малко потих от обичайния си глас. — Обаче тя вдига голяма врява. Още ли не си ходил да видиш какво иска?

— Заповеди са да не посещавам, само да храня, но знам какво иска лейди. Утре може пак се опита да пукне моя глава.

Уорън заплашително пристъпи напред.

— Не си я наранил, когато си спасявал главата си, нали?

Този път Тайши отскочи назад и се приземи навън пред вратата.

— Не наранил твоя лейди — бързо го увери той. — Малко натъртена може би тук — Тайши посочи задните си части. — Но не оплаква се от това. Оплаква от всичко друго, но не от това.

Уорън разбра грешката си твърде късно, но все пак се опита да я поправи.

— Тя не е моя лейди.

— Щом казваш, капитане.

— Не ми се подигравай, човече — озъби се нетърпеливо Уорън. — Наистина не е. И, за бога, ако попита, не й казвай, че съм й съсед. Тя наистина ще ме побърка с непрекъснатото си бърборене, а аз наистина ще си го изкарам на теб, ако го направи.

Уорън не бе сигурен дали е успял да убеди китаеца, но Тайши поне изглеждаше малко объркан, преди да затвори и да заключи вратата. Уорън обаче беше разгневен от себе си за тази грешка и задето я бе направил, без дори да усети. Колко още можеше да изглупее? Последното нещо, от което имаше нужда, бе пазачът му да увери Жанг, че той най-определено милее за благого на Ейми По дяволите, как му се искаше това да не беше вярно.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Ейми се отмести от преградата, отиде до постелята си и обезсърчено се сви на кълбо върху нея. Ухото я болеше от притискането до грубото дърво, но болката в душата ѝ бе по-голяма.

Значи, Уорън не искаше да говори с нея. Той никога не беше искал да говори с нея, така че не трябваше да я боли, когато го чу да го казва. Но я болеше.

Всъщност направо ѝ се плачеше. Нямаше да го направи, разбира се. От самото начало бе знаела, че няма да ѝ е лесно да спечели Уорън, че ще трябва да преодолее много горчивина и съмнения. А и той беше мъж с принципи — принципи, които държаха жените на безопасно разстояние. Не искаше да бъде щастлив. Харесваше му да е нещастен. Толкова много неща за преодоляване...

Следващата сутрин възвърна увереността на Ейми, поне що се касаеше до Уорън. Тя още вярваше с цялото си сърце, че разрешението на проблема е да прави любов с Уорън, че това е чудото, което ще промени тяхната връзка, или по-скоро ще сложи началото на такава.

Колкото до изминалата нощ, съмненията и отчаянието сигурно се дължаха на несигурното положение, в което се намираше. Ейми ни най-малко не се съмняваше, че Уорън не би бил тук, ако е имал избор. Вероятно чичо ѝ Джеймс е разбрал какво се е случило и е настоял Уорън да я спаси. Е, все още не изглеждаше да се е заел да я спасява, но тя беше достатъчно оптимистично настроена, за да предположи, че Уорън знае какво прави.

Все пак, някакво потвърждение на тези предположения нямаше да ѝ навреди, напротив — определено щеше да помогне. Само че Уорън продължаваше да отказва да ѝ говори, дори през стената, за да ги потвърди. Проклетник, можеше поне този път да отстъпи от ледената си сдържаност. Но не, боже опази, как би могъл да покаже и капка съчувствие или загриженост спрямо нея. Нали ако го направеше, тя можеше да си помисли, че на него наистина му пука за нея, а това изобщо не би му харесало.

Движението на кораба ѝ подсказваше, че са в открито море. Светлината под вратата ѝ подсказваше, че денят наистина е настъпил. Тишината откъм съседната каюта не ѝ подсказваше нищо. Ейми усети, че отново я обзема свиреп гняв, който щеше неизбежно да я накара да захлопа за пореден път по преградата, която я разделяше от Уорън. Не искаше да го прави. Щом той желаше мълчание, щеше да го получи, и тя се надяваше, че това ще го подлуди.

Раздразнението ѝ се изля върху Тайши, когато той се появи с още ориз и зеленчуци за закуска.

— Пак ли? Смятам, че вече е време да отсечеш ръката на вашия готвач. Той трябва да е най-лишеният от въображение човек на света.

— Много хранително това — увери я Тайши. — Слага месо на кости, страхотно.

— Точно това, което винаги съм желала — отговори тя сухо. — И не бързай да си тръгваш — добави тя, когато той започна да отстъпва към вратата. — Преди отново да изчезнеш, кажи ми как господарят Жанг успя да го хване.

— Кого?

— Не се прави, че не разбираш. Човекът зад съседната врата. Другият, на когото носиш храна. Този, който те помоли да не ми казваш къде е. Него.

Тайши ѝ се ухили.

— Говориш толкова много, за да кажеш толкова малко. Това английска черта ли, миси, или и американска капитани го правят?

— Какво ще кажеш първо да отговориш на въпроса ми?

Той сви рамене.

— Никой не казал на Тайши за капитана. Само казали да храни и грижи. Трябва попиташ него, миси.

— Непременно. Доведи го тук.

Той се подсмихна и поклати глава.

— Ти смешен, лейди. Ти чу той не иска говори с тебе. Заповядано да го прави щастлив, а да види тебе няма направи него щастлив, мисли Тайши.

— Значи неговото щастие има предимство пред моето, така ли? — Раздразнението ѝ определено растеше. — Сигурно защото е единственият, който знае къде е тази проклета ваза. Чувал ли си за вазата?

— Всички знае за ваза, миси. Принадлежи на Императора, не на господаря Ятсен. Господар Ятсен в страхотна беда, ако не я върне.

Ейми се чудеше дали Уорън знае това, но нямаше как да го попита, щом отказваше да говори с нея.

— Предполагам, на никого не му е хрумвало, че Уорън е много несговорчив човек и че сега е сговорчив само заради мен. Е, какво мислиш, че ще стане, ако ме няма? Колко сговорчив би бил тогава, според теб?

— Къде ще отиваш, миси?

— Ще измисля нещо — каза тя нетърпеливо и като видя, че той ни най-малко не е впечатлен от възможностите ѝ, добави: — В момента това няма значение. Но що се отнася до отказа му да ме види, трябва да знаеш, че капитанът просто е твърдоглав. Имахме малка кавга, това е всичко — излъга нагло тя, тъй като нищо друго нямаше да свърши работа. — Сигурна съм, че знаеш как е. Той мисли, че няма да му простя и затова не иска да ме вижда. Но аз вече съм му простила. Просто ми трябва възможност да го убедя в това, но как бих могла, щом не ми разрешавате да го видя?

Той отново поклати глава, за да покаже, че не ѝ вярва. Е, все пак опитът не беше лош и може би ако се придържаше към тази история, щеше в края на краищата да го убеди. Междувременно беше твърде разстроена от неуспеха, за да продължи да се държи мило с дребосъка.

— След като си толкова много услужлив, Тайши — каза тя саркастично — имам нужда и да си сменя дрехите, а и една четка за коса ще ми дойде добре. И малко вода за миене, за бога. След като си натоварен да се грижиш за нас, трябва да започнеш да си вършиш работата по-добре. Аз съм заложник, а не затворник и настоявам за малко свеж въздух от време на време. Ще се погрижиш за това, нали?

— Това ще бъде позволено, миси, ще може да ги имаш.

Усети накърненото достойнство в тона му. Значи към неприятните емоции, с които трябваше да се справя, сега се прибавяше и вина. Но Ейми не се извини. Нали в крайна сметка тя беше засегнатата страна, нея държаха затворена против волята ѝ, нея бяха отвели от дома ѝ и я водеха бог знае къде? Къде ли беше скрита тази ваза все пак? В Америка? Хм, Ейми бе казала, че ще иде там, ако това е нужно за спечелването на Уорън, но не беше предполагала, че наистина ще се наложи.

Часовете се нижеха с нарастващо чувство за безсилие у Ейми, което до вечерта пак се превърна в униение. Тя отново притисна ухо до преградата, но не можа да чуе нищо, може би защото в този миг Уорън също беше притиснал ухо от другата страна, а дишането и на двамата бе недоловимо. Накрая Ейми не издържа и тихо произнесе: „Уорън“.

Той чу. Челото му се удари в преградата. Стисни зъби. Не можеше да отговори. Това би поставило началото на нещо, което нямаше да е в състояние да спре. Тя ще иска да говори с него всеки ден. Не след дълго пак ще се върне към сексуалните си подмятания или нещо още по-лошо, щом стената скриваше срама ѝ. Да, това щеше да го побърка.

Но не можеше да понесе тази жаловита нотка в гласа ѝ.

— Ейми — отговори той накрая.

Тя вече се беше отдалечила от преградата, така че не го чу.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Две дълги, мъчителни за Ейми седмици изминаха, без Уорън нито да пожелае да разговаря с нея през преградата, разделяща техните каюти, нито да се съгласи да я види, макар и само за няколко минути. Бяха ѝ дали чифт дрехи, за да смени роклята си — черна туника, която се загръщаше отпред, и панталони, досущ като тези на Тайши, които просто ѝ залепнаха, очертавайки всяка извивка на тялото ѝ. Уви, само Тайши я виждаше облечена в тях, а той не се интересуваше от нея по този начин, така че бе без значение. Дадоха ѝ още и гребен, но понеже нямаше огледало, тя скоро престана да се занимава с косата си и я носеше разпусната или най-много завързана с панделка.

Миналата седмица бяха донесли на Ейми две кофи вода в повече, за да се изкъпе и да изпере дрехите си. Днес отново бе ден за баня. Освен това през ден я извеждаха на палубата за не по-дълго от един час. При тези разходки тя обличаше своята семпла рокля и закопчаваше жакета си плътно догоре. Но никой не ѝ обръщаше кой знае какво внимание. Половината от екипажа се състоеше от китайци и Ейми бе установила, че те я намират за грозна, заради кръглите ѝ очи, макар да се възхищаваха от нейната гъста и дълга черна коса. Останалите от екипажа, включително капитанът, бяха португалци и не знаеха и дума английски.

Ейми беше виждала кораба на Уорън, „Нерей“, при последното му идване в Лондон — в деня, когато той бе отплавал обратно за Америка преди толкова много месеци. Корабът, на който пътуваха сега, бе значително по-малък, но тя се радваше на кратките си разходки и ги очакваше с нетърпение. Не заради чистия въздух, а защото всеки път се надяваше да срещне Уорън на палубата. Но това, разбира се, не се случи нито веднъж. Сигурно той бе накарал своя добър приятел Тайши да го предупреждава кога Ейми се намира навън, за да не мърда от каютата си през това време.

На практика тя получаваше всичко, каквото поискаше, с изключение на онова, което желаше най-много. И изглежда нямаше да

го получи, каквото и да правеше. Уорън очевидно възнамеряваше да я отбягва през целия път до Америка, да предаде вазата, за да получат свободата си, сетне да качи Ейми на първия кораб обратно за Англия, сама. Този план му осигуряваше безопасност и щеше да запази него и неговия мизерен живот такива, каквито си бяха. А Ейми все още не успяваше да измисли как да промени това; може би трябваше направо да му наговори куп еротични, възбуждащи неща, които евентуално да го подтикнат да разруши преградата между каютите. Но тя нямаше достатъчно опит в тези работи, а и никак не ѝ се искаше да се прави на глупачка, особено пък през някаква си проклета стена.

Колкото до стената — ухото на Ейми сигурно щеше да остане завинаги смачкано от непрекъснатото притискане до нея, за да долови нещо от съседната каюта. Уорън се учеше да се бие по оня смешен начин, по който се биеше Тайши. И много често биваше наказван, но Ейми имаше чувството, че всичко това му доставя удоволствие, докато самата тя въздишаше и хапеше устни при всяко негово стенание.

Днес отново я изведоха на палубата; освен това се изкъпа. Би трябвало да е щастлива или най-малкото доволна при тези обстоятелства. Но вместо това в гърдите ѝ се надигаше ураган, в тон с буреносните облаци, които бе видяла да се трупат на хоризонта. И този ураган нямаше да утихне, не и този път.

Напоследък се бе държала като образцова заложница и не беше дала на Тайши никакъв повод за оплаквания. Но не бе в характера ѝ да бездейства и просто да търпи негодите. Само че нямаше какво да направи, бе изиграла всичките си козове. Тъкмо тази мисъл, която не беше преставала да я гнети през целия ден, запали фитила на яростта, с която се славеше целият род Малъри.

Беше ядосана на Тайши, задето не я вземаше на сериозно; на Уорън — за неговото твърдоглавие и за продължителното му безмълвие; на Жанг — защото я бе въвлякъл в тази каша при положение, че съвсем спокойно би могъл да я остави на мира, след като беше пипнал Уорън. Но край на всичко това. Край на безропотното примирение с мълчанието на Уорън и с тираничната власт на Жанг.

Тайши пръв разбра това, когато ѝ донесе храната същата вечер. В мига, в който той отвори вратата, Ейми дръпна чинията от ръцете му, сграбчи между пръстите си щипка ориз и го поднесе към устата си.

— Не съм гладна, тъпако — каза тя в отговор на стреснатата му физиономия. — Но открий своето оръжие.

— Ти ще замеряш мене с храна?

За малко наистина да го стори, само заради чудесното му хрумване. Тайши притежаваше странен хумор, който невинаги бе твърде ясен и много често можеше да се изтълкува чисто и просто като глупост. Но Ейми бе започнала да подозира, че той само се прави на глупак, за да я предизвика. Обикновено успяваше и днешният ден не направи изключение.

— Много се изкушавам да го направя — каза тя, насилвайки се да не повишава тон. Не искаше Уорън да чуе какво е намислила; не че той би стоял с ухо до стената, но все пак не биваше да се рискува. — Но понеже това може да е последното ми ядене, ще се въздържа.

Думите ѝ го накараха да се намръщи.

— Тайши не остави тебе гладна, миси.

— Ще ме оставиш, ако Жанг ти нареди, нали? Не си прави труда да отричаш. А той сигурно ще ти нареди точно това, когато научи какво мога да направя с малко храна.

— Не те разбира.

— Ще ме разбереш, само внимавай. Ще кажеш на твоя господар, че ако не ми позволи да се срещна с капитан Андерсън още сега, ще се задавя с тази храна и ще умра. Да видим тогава как ще накара Уорън да му върне проклетата ваза.

Тайши вдигна умолително ръка.

— Чакай, миси! Тайши разбере.

Върна се тутакси. Ейми се вторачи в затворената врата. Не можеше да повярва. Нима номерът беше минал? Нима малкият приятел най-после бе я възприел на сериозно? Не беше се надявала да успее. Ами ако и Жанг я вземеше насериозно и да ѝ дадеше това, което бе поискала... Тя не беше подготвена! Не бе сресала косата си, не бе облякла изкусителната си рокля и, по дяволите, беше гладна.

Ейми погълна като вълк половината от храната, след това се втурна за гребена. И добре правеше, че бърза, защото Тайши изобщо не отнесе скромния си въпрос до Жанг. В момента господарят вечеряше, а никой, никога не можеше да го безпокои по време на хранене.

Тайши не отиде по-далеч от съседната врата, където надникна, за да попита Уорън:

— Възможно ли е човек да се задави с храна?

Уорън бе седнал срещу стената и тъкмо привършваше собствената си вечеря.

— Имаш предвид нарочно?

— Да.

— Предполагам, че е възможно, ако вдиша храната с дробовете си, но нямам намерение да правя подобни опити, ако затова си дошъл.

Тайши не отвърна нищо и отново излезе. Беше му заповядано да се грижи двамата затворници да се чувстват щастливи по време на пътуването и да прави всичко възможно, за да бъдат задоволени. Преместването на жената от едната каюта в другата беше напълно възможно. Американецът сигурно щеше да се противи в началото, но Тайши бе убеден, че няма да е задълго. Дори ако грешеше, щеше просто да му се наложи да изтърпи за известно време един разярен американец, това не беше кой знае какво.

По-късно щеше да попита Ли Лянг дали това бе най-мъдрото решение, но засега...

Когато вратата се отвори, Уорън вдигна поглед и замръзна на място. Тайши бутна Ейми вътре, затваряйки вратата след нея. Исусе, беше по-лошо, отколкото изобщо си го бе представял. Тялото му мигновено откликна на гледката: Ейми, облечена в тези черни, очертаващи формите ѝ туника и панталони, с боси крака и разпуснатата във великолепен безпорядък коса. Не си спомняше някога да е виждал нещо толкова красиво, възбуждащо... а не можеше да я има. Не можеше да я има. Прииска му се да закрепци. Прииска му се да убие някого. И този някой щеше да бъде Тайши, задето бе поставил такова изкушение на пътя му.

Тя мълчеше, но не изглеждаше изплашена, нито смутена... кога ли изобщо бе изглеждала такава? Всъщност го изпиваше с тези нейни дълбоки сини очи и Уорън осъзна, че е облечен само с втория чифт панталони, които му бяха дали. Бяха прекалено къси и тесни около прасците, затова той ги бе отрязал над коленете. До този момент не се беше чувствал като гол в тях.

Двамата продължаваха да мълчат. Уорън бе сигурен, че ако се опита да проговори, гласът му няма да бъде нищо друго, освен дрезгав

грак, но все пак се реши. Не се получи точно грак, а по-скоро ръмжене, защото първият въпрос, който му хрумна, бе:

— С какво го подкупи? Не, не ми казвай; ти можеш да го подкупиш с едно-единствено нещо и то е пред очите ми.

— Това май трябваше да ме засегне, така ли е? — отвърна тя с обичайната си дръзка закачливост. — Не беше лошо, но е излишно. Сигурно си забравил колко е трудно да ме обидиш, когато знам защо се опитваш да го направиш. Всъщност успех, благодарение на заплахата, че ще се задавя.

— Какво? — Уорън се изправи от сламеника, върху който бе седнал, за да я погледне заплашително. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Казах на Тайши, че ще се задавя с храната си, ако не бъде поканена в твоята каюта. Обикновено той не е толкова наивен. Чудя се как изобщо ми повярва.

Мътните да го вземат този малък китаец — да не му каже за какво била цялата работа със задавянето! Ако бе го направил, Уорън щеше да му обясни, че ако някой се опита да се задави нарочно, може да получи най-много пристъп на кашлица.

— Изчезвай от тук, Ейми.

— Не мога — отвърна тя и изглеждаше доволна, че може да го каже. — Тайши не е толкова небрежен. Не чу ли, че ключалката изщрака?

Не беше чул, но не се съмняваше, че вратата е заключена. И колко дълго щеше да се наложи да търпи този ад, преди да отведат Ейми обратно в нейната каюта? Дори още пет секунди щяха да са прекалено много.

— Няма ли да ме поканиш да седна? — бе следващият ѝ въпрос.

На единственото място за сядане — леглото? Тя наистина си го търсеше и сигурно не ѝ пукаше от това, сигурно го правеше нарочно.

— Трябва да поговорим — каза Ейми, защото той продължаваше да я гледа намръщено, без да каже и дума. — Да не си си помислил, че съм дошла за друго?

О, господи, отново нейните предизвикателства! Уорън не можеше да ги понесе сега, не и когато Ейми стоеше пред него тъй прекрасна, не и когато тялото му бе възбудено, и готово да вземе онова,

което толкова пъти му бе предлагала. От какво, по дяволите, си мислеше тя, че е направен?

Ейми виждаше съвсем ясно от какво е направен: силни мускули и сухожилия, величествена фигура. Със своя ръст той изпълваше, владееше тясното пространство... и нея. Ейми копнееше да докосне тази гладка гола кожа, да я вкуси, да изтича към него, да го прегърне и никога повече да не го пуска. Но не помръдна. Уорън беше разярен до полуда от нейното нахлуване и със сигурност щеше да я отблъсне, ако тя се осмелеше да осъществи копнежа си. Не, този път Ейми нямаше да направи подобна грешка.

— Трябва да говориш с мен, Уорън. — В гласа ѝ се прокрадна отчаяние. — Ако не беше толкова твърдоглав, ако си беше направил труда да ми кажеш поне една дума, когато те молих за това, сега може би нямаше да съм тук.

— За какво говориш?

Преди няколко дни Ейми се бе предала и бе опитала да говори с него; всъщност направо го беше умолявала да ѝ отговори. Но тя не знаеше, че не я е чул, защото това се бе случило в деня, в който Жанг беше решил да се позабавлява, като погледа бойните занимания на Уорън. Тайши бе майстор в отбранителното изкуство и тъкмо затова го бяха избрали да се грижи и да пази затворниците. Но нападателните му умения бяха посредствени.

За сметка на това мъжете от личната охрана на Жанг бяха експерти и в защита, и в нападение, и Жанг бе решил, че ще бъде забавно един от тях да постави на изпитание способностите на Уорън. Синините и отоците по тялото на Уорън все още свидетелстваха за неприятното преживяване. Но чудно, в момента не чувстваше никаква болка.

— Когато удрях по стената преди няколко дни...

— Не съм бил тук, за да те чуя, Ейми.

— Не си бил тук? — След като се бе направила на истинска глупачка през онази вечер, тя се почувства щастлива, че никой, освен нея самата не е разбрал това. — Е, сега вече няма значение. Всъщност дори се радвам, защото именно твоето мълчание ме накара най-сетне да се ядосам. Така се говори хиляди пъти по-добре, отколкото през стената.

— Не е по-добре, по дяволите. Ейми, искам да се обърнеш, да потропаш на тази врата и да изчезнеш от тук. Веднага!

— Но аз току-що дойдох...

— Ейми — сряза я предупредително той.

— И още не сме поговорили...

— Ейми!

— Не!

Думата падна помежду им като хвърлена ръкавица — предизвикателство за Уорън да накара Ейми да му се подчини... ако може. Но дързостта на Ейми бе случила неподходящо време, за да се прояви отново.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Уорън се запъти към Ейми с твърдото намерение да я преметне през коляно и да я напердаши. Тя прочете решимостта в очите му, в разгневеното му изражение. Но не се опита да избяга — и без това каютата бе прекалено тясна — нито пък да го разубеди. Остана закована на мястото си с отчаяната надежда, че той няма да го стори.

Това, което последва, наистина приличаше на посегателство спрямо Ейми, но посегателство, което я направи щастлива. Едно докосване — и Уорън вече я държеше прегръдките си, вместо да я удря. Все пак тялото ѝ сигурно щеше да пострада в крайна сметка — толкова силно стискаха ръцете му. А устните му... о, господи, той бе обезумял от страст, не можеше да се контролира! Ейми нямаше защо да се бои. Толкова силен копнеж тя не беше очаквала, не би могла да овладее. Но и за нищо на света не би го възпряла.

На два пъти Уорън я отблъсна от себе си с все по-гневно изражение. Но на лицето му вече се четяха и колебание, и болка, и най-вече — страст. И двата пъти Ейми се изпълни с ужас, а и с ярост, задето той продължаваше да се съпротивлява срещу онова, което според нея бе неизбежно. Но и двата пъти Уорън само изстена и пак я сграбчи, и устните му отново изгаряха от жажда, и Ейми отново ликуваше. Най-сетне, след толкова дълго време и след толкова много съмнения, този упорит мъж щеше бъде неин.

— Господи, мисля, че и двамата ще бъдем изпепелени още преди въобще да сме стигнали до леглото.

Искаше ѝ се да се разсмее от щастие, но това бе невъзможно, защото Уорън отново я целуваше; езикът му проникваше все по-надълбоко и всичко, което Ейми можеше да стори, бе да устои на този натиск и да се втурне във вихъра на страстта. Но думите му показваха, че вече се е предал. Дали това решение беше взето доброволно, или Уорън просто не беше в състояние повече да се съпротивлява, бе въпрос, който изобщо не занимаваше Ейми.

Все пак успяха някак си да се доберат до сламеника, сврян в ъгъла на стаята. Не беше кой знае колко широк, но те не възнамеряваха да спят върху него, нито да лежат отделени един от друг. А и Ейми не носеше рокля, която да затруднява нейните движения. Този път бедрата ѝ можеха да се разтворят, за да приемат тялото му там, където най-силно го желаше. Усещането, изпитано последния път, когато той бе лежал върху нея по същия начин, отново оживя, за да я изпълни с удивление и възбуда.

Той не можеше да спре да я целува, в невероятната си жажда да усеща вкуса ѝ. Тя не можеше да спре да го докосва, в невероятната си жажда да почувства кожата му, а и своята. Скоро обаче това не им беше достатъчно. Както и преди, когато Уорън я бе съборил върху оня черен коларски път и я бе влудил с движенията на телата им, Ейми знаеше, че има и още, и нямаше търпение да разбере всичко докрай.

Налагаше се да му каже това с тялото си, защото той не ѝ даваше възможност дори да диша, камо ли да говори. Но Ейми не бе сигурна как точно би могла да обясни без думи желанието си, затова просто вкопчи ръце в хълбоците му и се надигна, за да срещне тялото му.

Със сигурност бе му причинила болка, защото от гърдите му се изтръгна силен стон. Но внезапно ръката му се озова помежду им. Слава богу, памучният колан на туниката ѝ не бе стегнат във възел, така че беше отвързан без усилие, също както и връвта на панталоните ѝ. След секунди дрехите на Ейми бяха захвърлени настрана, срязаните панталони на Уорън — просто смъкнати надолу, и с един свиреп тласък той проникна в нея.

Болката не беше страшна. Тялото на Ейми бе подготвено за нея и копнееше да я почувства. Все пак за миг тя изтръпна. Уорън очевидно също го забеляза, защото се надигна и я погледна с нескрита изненада.

Ейми се уплаши, че ще я остави точно когато вече бе започнала да привиква към непознатото усещане за топлина и пълнота дълбоко вътре в себе си.

— Не мисли, просто чувствай — прошепна тя, като го притегли отново и го целуна с цялата страст, на която бе способна.

Миг по-късно той се подчини и присъедини езика си към нейния еротичен танц. Едната му ръка се зарови в косата ѝ, другата се спусна надолу, за да увие краката ѝ около тялото му и да я повдигне. Така той проникна още по-дълбоко, запалвайки трескав огън в двама им.

Изживяването бе по-вълнуващо, отколкото изобщо си беше представляла. Бе ураган от извънмерно удоволствие, океан от неизпитвано блаженство. И Уорън беше там с нея, прегръщаше я, изпитваше същите чувства като нея, нежно я направляваше.

— О, господи, господи, господи! — мълвеше той, притиснал устни до шията ѝ.

Тя самата не би могла да изрази усещанията си по-добре от това.

— Все пак аз няма да се оженя за теб.

Ейми вдигна глава от гърдите на Уорън, за да го погледне. От известно време насам той лежеше безмълвен, но тя знаеше, че размишлява и се измъчва заради онова, което бяха направили. Но не беше я отблъснал настрана, напротив — държеше я здраво в прегръдките си и тя бе достатъчно доволна от това, за да запази мълчание.

Явно обаче размисълът беше заличил доброто у него, защото думите му, а и тонът, с който бяха изречени, отново ѝ обявяваха война. Ейми нямаше настроение да се подчинява.

— Защо ли това не ме изненадва? — бе единственото, което отвърна тя.

— Затова го направи, нали? — каза Уорън обвинително. — За да ме накараш да се оженя за теб?

— Правихме любов, защото и двамата го искахме.

— Това не беше правене на любов; беше секс.

Прииска ѝ се да го удари, но вместо това само му се усмихна и каза:

— Добре. Ти си правел секс, а аз правех любов. — Без да откъсва очи от неговите, тя прокара език около зърното на гърдата му.

Уорън светкавично скочи на крака. Ейми почти се изсмя. Човекът определено бе в беда, след като тя можеше да прави такива неща, а тя наистина можеше. Нямаше намерение да го оставя повече да я държи на разстояние от себе си.

Но той все още се мъчеше да запази нещата такива, каквито са били.

— Мътните да го вземат, Ейми, ти беше девствена!

Ето значи какво го глождеше. Тя му се усмихна закачливо.

— Бях ти казала.

— Знаеш какво смятах аз.

— Да, и беше твърде грозно от твоя страна да ме очерняш така. Но никога не съм ти се сърдила за това, нали?

— По-добре да беше, по дяволите.

Погледът ѝ бавно се плъзна надолу по стройното му тяло, за да се спре върху прекрасната гледка на отново разбудената му мъжественост. Ейми изви черната си вежда, без да успее да сдържи усмивката, която той намираше за вироглава.

— Сигурен ли си в това?

Уорън изрева в безсилен гняв. В момента нямаше как да скрие нищо от нея. За миг Ейми го съжали, но всъщност бе доволна, защото най-много от всичко искаше той да се върне в леглото колкото може по-скоро, за да опознае по-добре това негово величествено тяло.

— Признавам, че се надявах това да доведе до подобрене на нашите отношения, но щом искаш да сме само любовници, така да бъде.

Думите ѝ не доведоха до очаквания резултат. Уорън изобщо не почувства облекчение. Вместо това отново се нахвърли върху нея:

— По дяволите, кога ще започнеш да се държиш нормално?

— Кога ти ще осъзнаеш, че се държа нормално... за мен?

Тя се протегна греховно изкусително под жадния му поглед. „Дали е в кръвта ѝ?“ — запита се Уорън. Как така успяваше да направи най-точните движения, да каже най-точните думи, след като на практика нямаше никакъв опит в тези неща? И как би могъл да ѝ устои, когато тя лежеше на неговото легло гола, и преднамерено възбуждаше желанието му да я люби отново? Нямаше как.

Той падна на колене до нея. Ръцете му се устремиха право към тези островърхи гърди, които го подмамваха. Тялото ѝ се изви като дъга под дланите му, от дълбините на гърлото ѝ се изтръгна мъркащ звук на удоволствие, единият ѝ крак се вдигна, за да се спусне чувствено на гърба му. Уорън затвори очи, за да я опознае само с тялото си, а и защото тя бе толкова красива в безсрамната си голота, че ако я гледаше, би полудял.

Гладка като коприна, толкова крехка, толкова женствена. Това не беше дете. Очите му се отвориха, за да се взрат в тъмния мъх между нейните бедра, в щедрата извивка на хълбоците ѝ, в заоблената зрялост на гърдите ѝ, в насладата, изписана на лицето ѝ, докато го гледаше как я наблюдава...

Беше използвал възрастта ѝ като извинение, за да остане настрана от нея. Но това наистина не бе нищо повече от извинение, което вече със сигурност не беше валидно. И все пак не можеше да се отрече, че през цялото време и при цялото си предизвикателно поведение, тя е била целомъдрена. И никога не се бе опитвала кой знае колко упорито да го убеди в тази крещяща истина, нали?

Пръстите на Уорън се плъзнаха към огнената паст между бедрата ѝ, докато самият той се наведе до устните ѝ, за да каже:

— След това ще те набия, задето ме измами.

— Не съм...

— Млъкни, Ейми. Първо ще те любя така, както се полага на едно толкова непорочно създание като теб.

Целувката му прекъсна нейната въздишка. Но Ейми ни най-малко не се интересуваше от това какво ще стане после. Знаеше само, че тя щеше да го обича до края на живота си заради стаената у него нежност, която той бе на път да ѝ разкрие.

Ейми не можеше да спре да докосва Уорън и да го обсипва с ласки. Удивителното бе в това, че той ѝ позволяваше да го прави, въпреки че вече беше напълно изтощен и вероятно би искал да заспи. Самата тя не бе ни най-малко уморена, а и как би могла, след всичко, което беше преживяла тази нощ?

Бе излязла права в увереността си, че когато се люби с него, нещата ще се променят. Сега връзката им щеше да започне отначало, вече беше започнала. Това все още не означаваше брак, но впоследствие щеше да се стигне дотам. Ейми бе убедена, че ще стане точно така. А междувременно Уорън щеше толкова да свикне да се люби с нея, че нямаше да може да живее, без да го прави, щеше да се погрижи за това.

Преди известно време се бе появил Тайши, за да я отведе обратно в каютата ѝ, но Ейми не бе помръднала от мястото си, нито пък Уорън я беше пуснал да стане от сламеника. Всъщност той бе хвърлил към Тайши толкова заплашителен поглед, че дребосъкът просто бе излязъл заднешком от стаята, заключвайки ги отново вътре. Ейми бе избухнала в кикот, продължил цели пет минути. Накрая Уорън я беше принудил да млъкне, като отново я бе целунал. Сега тя реши да полюбопитства.

— Би ли ми казал какво правиш на този кораб?

— Бих могъл да задам същия въпрос на теб.

— Канех се да прелъстя мъжа, когото обожавам, но никой не си беше направил труда да ми каже, че се е преместил.

— В това няма нищо забавно, Ейми.

— Истината рядко е забавна — отвърна тя сухо. — И така, какво е твоето обяснение?

— Чичото на девойката настоя да я спася от опасността, в която сметна, че аз съм я въвлякъл.

Ейми въздъхна.

— Трябваше да се досетя, че чичо Джеймс има пръст във всичко това. Предполагам, че ти дължа извинение.

— Не, не ми дължиш — отвърна той, чувствайки се виновен, задето я бе накарал да смята, че това е била единствената причина. Но не призна истината.

— Много ли си разстроен, че трябва да им предадеш тази прословута ваза?

— Ако се бе случило преди време, може би щях да бъда. Но сега това изобщо не ми се вижда толкова важно.

— И с това всичко ще приключи?

— Боя се, че не. Те ще ни убият веднага, щом получат вазата.

Ейми се надигна изненадано, за да го погледне.

— Наистина ли мислиш така?

— Да.

— Е, няма да е много благородно от тяхна страна, нали?

Той я придърпа обратно към гърдите си.

— Не се ли страхуваш?

— Сигурна съм, че ще се страхувам, когато му дойде времето, но когато съм уплашена, не мога да мисля, така че засега предпочитам да оставя страха настрана.

Уорън я притисна към себе си, за да ѝ покаже колко се радва, че тя не пици и не плаче заради нещо, което и без това не може да бъде избегнато.

Но след миг в главата на Ейми се породил подозрение.

— Надявам се няма да ми кажеш, че най-сетне си се предал и си ми позволил да те прелъстя само защото знаеш, че не ти остава много да живееш?

— Не ти ме прелъсти. Аз ти се нахвърлих.

— Глупости. Това беше добре планирано прелъстяване... е, всъщност, не съвсем добре, защото не мислех наистина, че ще се добера до каютата ти... И отговори на въпроса ми.

— Нямам никакво намерение да умирам скоро. Това стига ли ти?

— Как смяташ да се измъкнеш?

— Единственото ми оръжие е вазата — обясни той. — Така че трябва да измисля начин да им я предам и въпреки това да им попреча да ни убият.

— Измислил ли си го вече?

— Още не.

— Жанг твърди, че си откраднал вазата — отбеляза тя почти небрежно.

— Той е лъжец — ядосано отговори Уорън. — Това копеле я заложи срещу моя кораб в една игра на комар. И загуби, но това не влизаше в плановете му. Още същата нощ се опита да ме убие, за да си върне вазата.

— Доста нечестно, не смяташ ли?

— За човек като Ятсен честността няма значение. Единственото, което има значение за него, е да получи това, което иска. Малко напомня на теб, нали?

Ейми се изчерви силно от неочакваната нападка. Май не биваше да отваря дума по въпрос, за който със сигурност знаеше, че ще възбуди неговото негодувание, особено когато това негодувание можеше толкова лесно да се обърне срещу нея, както и бе станало току-що. На всичко отгоре той не беше свършил.

— Имаш нужда от един хубав пердах, задето си се напъхала сама в ноктите на Жанг. Ако си бе стояла у дома, като истинска млада дама, нямаше да хванат нито теб, нито мен.

— Това най-вероятно е самата истина — каза тя колебливо, сетне реши да рискува и се отърколи върху него. — Но ти не би ме напердашил, когато вместо това можеш да ме любиш.

— Вярно — съгласи се Уорън, докато я наместваше удобно върху тялото си. — Не мисля, че бих.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Бурята, която през целия предишен ден бе останала на югозапад от кораба, на следващия ден се стовари върху него с пълна сила. Уорън не проведе ежедневната си тренировка. Тайши изглеждаше напълно изтощен, а също и подгизнал, когато на сутринта се появи с останалите вещи на Ейми и с някакви остатъци от ядене от камбуза.

Ейми започна да се оплаква от лошата храна, но Уорън я прекъсна, тъй като добре знаеше, че в такова време пещите ще са затворени. Искаше му се да е навън и да върши онова, което умееше най-добре. Дори би предложил услугите си — макар да не смяташе, че ще ги приемат — ако не бе страхът на Ейми от бурята.

За пръв път Уорън я виждаше уплашена, наистина уплашена. Опитваше се да го скрие, като бърбореше безспир за най-невероятни неща, крачеше нервно напред-назад и от време на време промърморваше:

— Мразя това. Защо не го накараш да спре?

Беше много смешна и забавна, но Уорън нито веднъж не се засмя. За своя собствена изненада той установи, че не иска тя да се страхува, че желае наистина да бе в състояние да спре проклетата буря заради нея. Но всичко, което можеше да направи, беше да я успокоява, макар да знаеше много добре, че такова време може да причини сериозна повреда на кораба и че тъй като бяха изминали не повече от половината от пътя, това може да доведе до глад... ако преди това не потънеха.

Разбира се, не го каза на своята спътничка. Може и да предпочиташе да се бори със стихииите, но да бъде затворен долу заедно с Ейми също имаше своите предимства сега, когато беше отстъпил пред нейните съблазни. Ейми му помагаше да не мисли за бурята, защото се налагаше самият той да отвлича вниманието ѝ от нея, а изглежда, че това можеше да се постигне по един-единствен начин.

Но колкото и да им бе приятно, не можеха да стоят през цялото време в леглото, още повече, че започваше да става все по-трудно да се задържат върху него, без да се хванат здраво за сламеника.

Ейми бе по-лека и затова по-често се изтъркаляше от леглото. Правеше го вече за втори път, когато неочаквано се върна Тайши, пропускайки дъжда вътре със себе си. Той дори не забеляза, че е гола. Ужасеният му поглед се втренчи право в Уорън.

— Трябва да дойдеш тутакси — надвика Тайши звука и вятъра, преди да затвори вратата след себе си. — Никой не управлява кораб.

Докато намъкваше панталоните и ботушите си, Уорън попита:

— Къде е кормчията?

— Избягал в Лондон, проклет човек.

— Тогава кой е бил на щурвала досега?

— Капитан и боцман.

— Какво се е случило с тях?

— Вълна събори капитан върху щурвал, счупила главата. Не може да го събуди.

— А боцманът?

— Не може го намира. Възможно той също паднал зад борд.

— Също?

— Знам за още трима — поясни Тайши. — Видял сам как един пада.

— Господи — възкликна Уорън, като закопча колана си на път към вратата.

Внезапно Ейми препречи пътя му. Беше изтичала след него.

— Ти няма да излезеш, Уорън.

Естествено, че щеше да излезе. И двамата знаеха, че няма избор. Но тя не бе в състояние да го приеме в този момент.

Сега очевидно се страхуваше за него, вместо за себе си и това го объркваше. Никога не беше попадал в такава ситуация със семейството си и не бе свикнал да се притесняват за него. Всъщност, не си спомняше кога някой за последен път се бе притеснявал за него... освен Ейми, при срещата с онези бандити. Това го накара да изпита странно, макар и не неприятно чувство, което той обаче нямаше време да осмисли.

Хвана малкото ѝ, бледо лице в ръцете си и каза толкова спокойно, колкото можеше:

— Правил съм това стотици пъти, Ейми. Вероятно бих го направил и насън, така че няма защо да се тревожиш за мен.

Тя не му повярва.

— Уорън, моля те...

— Тихо — каза ѝ той нежно. — Някой, който знае какво да прави, трябва да управлява този кораб, а аз знам много добре как да застана на щурвала, за да избегна злополука. Всичко ще бъде наред, обещавам ти. — Той я целуна веднъж, силно. — Сега се облечи, закрепи се между сламеника и стената и се опитай да поспиш. Не си спала много, откакто влезе през тази врата.

Да спи? Този мъж положително се беше побъркал. Но той не каза нищо повече, беше излязъл, преди да успее да го сграбчи и да го върне. Ейми остана в средата на каютата, скръсти ръце, за да спрат да треперят и тихо зашепна сама на себе си. Това не се случваше в действителност. Уорън не бе излязъл навън в този адски кошмар, който мятеше кораба насам-натам като отломка.

Но той беше излязъл и тя никога повече нямаше да го види. Щеше да бъде пометен зад борда като боцмана и да бъде погребан в дълбините на този пенест океан.

Щом тази мисъл пусна корени, Ейми изпадна в пълна паника. Втурна се към вратата и започна да удря по нея, като крещеше на Тайши да я изведе навън. Дълбоко в себе си знаеше, че той никога няма да я чуе, че никой не може да я чуе през грохота на вълните и плющия дъжд. Но все пак продължи да удря по дървото, докато ръцете ѝ се ожулиха и отмаляха.

Разбира се, никой не дойде да отключи вратата. Всички бяха твърде заети да се борят за направляването на кораба през бурята и за неговото оцеляване. Но на Ейми не ѝ беше до техните проблеми. Беше обзета от ирационалната увереност, че ако би могла просто да гледа Уорън, всичко с него ще е наред. А ако можеше да го гледа и да вижда, че той е добре, с нея също всичко щеше да е наред. Но нямаше как да го направи, освен ако не излезеше оттук.

Накрая толкова се разстрои от своята безпомощност, че буквално се нахвърли върху вратата — удряше я, риташе я, дори дръпна бравата. Тъкмо тогава вратата внезапно се отвори, блъсната от силния вятър, и събори Ейми на колене. Отвън нямаше никой. Проклетото нещо не е

било заключено! Тайши или беше забравил, или бе предположил, че трябва да е луда, за да иска да излезе на палубата точно сега.

— Проклятие — промърмори тя, като се надигаше от пода. Сбъдването на желанието ѝ по такъв неочакван начин донякъде я отрезви, поне за да осъзнае, че все още е гола. Но не и за да промени решението и убедеността ѝ, че с Уорън ще се случи нещо лошо, ако тя не е при него да го пази. Ейми просто сграбчи първото нещо, което ѝ попадна под ръка — ризата ѝ и хукна към вратата, навличайки я в движение.

Но не успя да стигне по-надалеч от вратата. Беше лека и вятърът я запрати обратно към стената на каютата толкова силно, че почти я обездвижи. Тогава дойде вълната и я блъсна с всичка сила, преди да я откъсне от стената и да я завлече до ръба на кораба.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Налагаше се Уорън да управлява кораба само по вятъра, защото ако изобщо имаше някаква видимост, тя проблясваше за секунди и отново изчезваше, въпреки че бе едва към средата на следобеда. Поройният дъжд се забиваше в голите му гърди като хиляди игли, дългата му коса непрестанно плющеше в очите му, а вълните се разбиваха в него и го блъскаха във въжето, с което се бе привързал към кормилото. Бяха ледени.

За кой ли път се проклинаше, че не беше се забавил с няколко мига, за да надене някаква риза. Студът не бе всичко. Гърбът му беше ожулен до кръв от въжето, което го държеше към щурвала.

Беше казал на Тайши да му донесе дъждобран, веднага щом вятърът малко утихне, но той не спираше да духа все така силно. Помисли си, че ако бурята продължеше и през студената нощ, пръстите му щяха да залепнат за щурвала.

Този ураган бе един от най-ужасните, в които беше попадал, а в живота му бе имало не малко такива. За щастие, гротмачтите все още се крепяха, благодарение на това, че платната бяха свалени, преди да започне най-силният вятър. Само едно от буретата с вода се бе откъснало от въжетата си, и това също беше добре, въпреки че при падането си зад борда то бе отнесло голяма част от перилата на кораба.

Уорън беше уверен в своите способности, но не познаваше този кораб така добре, както познаваше „Нерей“, поради което нямаше представа колко може да издържи на стихията. А и бурята не даваше никакви признаци за утихване, макар че не се и усилваше. Всъщност нямаше как да стане по-силна.

Тогава сърцето му почти спря да бие. Вятърът направи пролука в дъжда само за секунда, но това беше достатъчно на Уорън, за да види Ейми, изтласкана до парапета — счупения парапет! Беше на не повече от няколко сантиметра от строшените перила, които водеха право в морето.

Ейми никога нямаше да разбере как се е вкопчила в парапета и как е успяла да се задържи за него докато вълната, която я беше запратила тук, си отиде. Но продължаваше да се бори в името на своя живот, който ѝ бе толкова скъп. Често я заливаха нови вълни и минаваха дълги, ужасяващи моменти, преди отново да може да диша. Ала нито за миг не ѝ хрумна да се опита да се върне в каютата.

Когато бурята поутихнеше малко, тя някак си щеше се довлече до кварталдека или поне близо до него, така че да наблюдава Уорън, без той да разбере. Ако изобщо можеше да се види нещо.

Засега дъждът падаше толкова яростно, че Ейми не виждаше на повече от две крачки пред себе си, поради което не забеляза Уорън и изкрещя, когато внезапно бе отскубната от спасителния парапет. Но силните ръце, които я притискаха до мускулестата гръд, бяха здрави, вратът, за който се хвана — по-сигурен от цепещото се дърво, а гласът, изревал в ухото ѝ: „Този път ще те набия до посиняване“ — най-сладкият, който някога бе чувала.

Той още беше жив. Нямаше за какво друго да се тревожи... засега.

С невероятно усилие на волята и на способността си да пази равновесие, а и с някакъв чудодееен късмет, който временно отклоняваше вълните от пътя му, Уорън се добра до кварталдека, без да се държи никъде. Не възнамеряваше да връща Ейми в каютата, защото нямаше ключ да я заключи вътре, а се страхуваше, че тя е достатъчно луда, за да опита пак да излезе на палубата.

Не можеше да повярва колко е разгневен сега, когато я беше спасил, и колко ужасен беше, преди да успее да се добере до нея. За какъв дявол бе напуснала безопасната каюта, и то облечена само с тази проклетата риза? Нямаше време да я накаже за това. Едва смогна да я намъкне под въжетото, прикрепено за щурвала и да я притисне здраво, преди друга вълна да залее и двама им и отново да претърка въжетото о гърба му.

Нямаше време и да я успокоява. Беше закрепил щурвала неподвижно, но корабът още бе наклонен на една страна и Уорън трябваше да напрегне цялата си сила и концентрация, за да го изправи по посока на вятъра.

Когато накрая се освободи за минута, за да насочи вниманието си към Ейми, всякакви мисли за наказание излетяха от главата му.

Мъничкото ѝ тяло, притиснато толкова доверчиво към неговото, смири гнева му така, както нищо друго не бе в състояние да го направи. Нейната нужда от топлината и силата му задоволи неговата чисто мъжка суета.

Трябваше да крещи, за да ѝ каже:

— Добре се справяш, малката ми. Просто се дръж за мен, каквото и да се случи.

— Да, благодаря — му се стори, че отвърна тя, но не беше сигурен, защото този път изобщо не беше прозвучала уплашено.

Ръцете ѝ бяха обвити около него, под неговите собствени, лицето ѝ — силно притиснато към гърдите му. Поне половината ѝ коса беше заметната около раменете му. Със сигурност не се чувстваше удобно в тази тънка, прогизнала от дъжда риза без ръкави, но Уорън не можеше да ѝ помогне с нищо, докато Тайши не се появи с дъждобрана.

Ейми се чувстваше по-добре, отколкото той си представяше. Със сигурност бе много по-приемливо да се намира тук, отколкото да гледа Уорън отдалеч, самотна и притисната към стената, както бе възнамерявала. Дори вълните, които продължаваха да връхлитат откъм гърба ѝ и я притискаха още по-силно към него, вече не бяха толкова страшни. Тя ги чуваше да идват и просто спираше да диша за малко, докато водата се отдръпнеше. Топлината на Уорън беше тук, за да прогони най-страшния студ; силата му бе възхитителна. Докато той се бореше срещу бушуващия океан, за да овладее кораба, Ейми усещаше всеки обтегнат мускул на неговото тяло.

Щом Уорън беше на щурвала, тя изобщо не се съмняваше, че ще се измъкнат невредими от бурята. Вярата ѝ в него бе непоклонима, особено сега, когато самата тя бе тук, за да му помогне с присъствието си. Но мина много време, преди да дойде вечерта, когато вятърът най-после утихна, а дъждът постепенно премина в ръмеж и после напълно спря.

По оживлението, обхванало екипажа, Ейми разбра, че бурята не просто е затихнала, а наистина е отминала. Но не се отдели от Уорън, дори когато той самият ѝ предложи да го направи.

Вместо това вдигна поглед към него и каза:

— Ще остана тук, ако не възразяваш.

Той не възрази. Откакто времето се беше прояснило достатъчно, за да може да вижда палубата, Уорън непрестанно се взираше в онази

част от парапета, към която по-рано беше се прилепила Ейми и която сега напълно липсваше. Тя не знаеше колко близо е била до смъртта, нито пък той щеше да ѝ го каже. Но от сега нататък просто нямаше да я изпускат от очи.

Мина още един час, преди да се намери кой да го смени. Оказа се, че готвачът е единственият член на екипажа, които има известен опит като кормчия. Китайците не умееха да правят нищо друго, освен да изпълняват определени задачи на борда, защото всички до един бяха част от домакинството на Ятсен, а не моряци. Португалският капитан, когото господарят бе наел за плаването заедно с кораба му, все още не се беше оправил, макар че животът му, изглежда, не бе в сериозна опасност и се надяваха, че до следващия ден ще се върне на щурвала.

Всичко това бе съобщено на Уорън от много признателния Тайши. Уорън само отбеляза:

— Жалко, че Жанг не е бил пометен зад борда заедно с боцмана.

Тайши не отговори нищо на тези думи, а просто каза:

— Донесе храна тутакси, и одеяла, много одеяла, и гореща вода, веднага щом пеци работят отново.

И хукна да изпълнява обещаното. Уорън не тръгна веднага към каютата си, тъй като Ейми все още го беше прегърнала, въпреки че вече не го стискаше толкова здраво.

— Не си заспала, нали? — попита я той, навеждайки глава към нея.

— Не още, но скоро ще го направя.

Той се усмихна.

— А сега би ли ми казала какво те доведе тук, навън?

Тя се смути за миг, преди да отговори:

— Просто имах чувството, че ако не те държа под око, ще се случи нещо ужасно.

— Предполагам смяташ, че би могла да направиш нещо, за да предотвратиш ужасното?

— Но нали направих? — каза Ейми с тон, който показваше, че той трябва сам да го е проумял. — Благодарение на моето присъствие наистина нищо лошо не се случи.

Уорън поклати глава пред това нелогично разсъждение.

— Ще се наложи да ме пуснеш, ако ще се връщаме в каютата.

— Щом трябва. — Тя въздъхна и бавно се отдръпна. Погледна надолу и добави: — Сигурно токата на твоя колан се е отпечатала върху корема ми.

Наистина беше, а и зърната на гърдите ѝ, и всяка линия на нейното тяло се виждаха съвсем ясно. Въпреки че косата ѝ започваше да изсъхва от бриза, ризата все още бе мокра и залепнала за тялото ѝ.

— Нещо друго? — Ето че отново започваше да се заяжда с нея.

— Е, щом спомена за това...

Уорън отметна глава и се засмя. Тя беше непоправима, безстрашна, неукротима палавница. Току-що бе преминала през адско премеждие, което лесно би могло да има и много трагичен край за двама им, все още бяха мокри до кости, а Ейми вече гледаше напред.

Тя го прегърна през кръста, за да тръгне с него към каютата. Но Уорън внезапно изохка и Ейми завъртя глава, за да види какво е направила. Очевидно не беше направила добре. Стомахът ѝ се преобърна, като си представи болката, която е понасял през цялото това време, без да каже и дума.

— Какви са щетите? — попита той, досещайки се какво може да е видяла.

Тя помълча, докато дойде на себе си, обърна се и каза с равен глас:

— Около пет кървящи рани и няколко по-малки охлузвания. Бих казала, че няколко дни ще ти е много по-удобно да спиш по корем, но мисля, че мога да се справя с това.

Уорън беше малко разочарован, че тя не изглежда твърде обезпокоена за него.

— Какво общо имаш ти с това? А и не обичам да спя по корем.

— Ще ти хареса, щом ще съм под тебе. — Нима бе забравил да спомене ненаситна?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Времето се задържа меко и спокойно през остатъка от пътуването, но колкото повече приближаваха източния бряг на Америка, толкова по-неспокоен ставаше Уорън. Още не беше измислил достатъчно добър план как да върне вазата, без да бъде екзекутиран в момента, в който го направи.

Имаше много варианти, които можеха да му свършат добра работа, но всички зависеха единствено от това каква ситуация щяха да заварят, когато пристигнеха в Бриджпорт: дали някой от братята му щеше още да е там, дали на пристана щеше да има кораби на „Скайларк“; дали вазата още се пазеше от Йън Макдонъл, или Мак, както го знаеха всички, или Клинтън я е преместил другаде след пристигането си от Англия преди няколко седмици.

Последното бе малко вероятно, и все пак... Щеше да е дяволски лош късмет, ако след всичко това Уорън не успееше да открие проклетата вещ. Жанг, съвсем естествено, нямаше да приеме такова извинение, и тогава какво?

От друга страна, Ейми бе напълно уверена, че Уорън ще спаси и двамата. По тази причина тя не изпитваше никаква тревога и това почти го вбесяваше.

Освен това изпадаше в недоумение всеки път, когато мислеше за Ейми. Нямаше представа какво ще прави с нея... ако изобщо се измъкнеха живи, за да има възможност да направи нещо. Тя се държеше така, сякаш малката им авантюра нямаше да приключи с пристигането им на брега; а всъщност бе точно обратното. И щеше да му се наложи отново да се крие далеч от нея, много далеч. Защото макар да бе имал възможност да се пресити от нейните прелести, като се замислеше, той все пак не би бил в състояние да ѝ устои.

И преди бе смятал, че е трудно да се съпротивлява срещу нея, но тогава беше нищо в сравнение със сега, когато със сигурност знаеше колко неповторимо, колко прекрасно е да я люби. А дори не беше

сигурен защо правенето на любов с Ейми не можеше да се сравни с нищо, което бе преживял преди.

Разбира се, самата тя беше неповторима. Не можеше да отрече, че никога не е познавал жена като нея. Тя бе всичко, което може да желае един мъж, ако иска съпруга. Но Уорън все пак не искаше.

Безпокоеше го и фактът, че му бяха позволили да бъде с нея. Един ден по време на уроците, както Уорън още настояваше да ги наричат, въпреки че Тайши не знаеше как се преподава и просто показваше уменията си, което не бе най-лесният начин да се усвоят такива сложни движения, той попита Тайши защо Жанг е дал съгласието си Ейми да остане при него.

— Казал на моя господар, че ти не понася малка миси, че ти страхотно бесен, дето тя е в съседна каюта, където можеш да я чуваш. Така че той казал да я заключи при теб. — После добави строго: — Ще свърши работа, капитане, ако ти не изглежда толкоз доволен от ново положение.

Уорън не беше очаквал такава помощ от дребосъка и изрази благодарността си, като предложи на Тайши:

— Ако някога ти писне да работиш за този тиранин, обади ми се и аз ще ти дам работа.

— Обличай се — каза Уорън, като разтърси Ейми, за да я събуди. — Жанг се е разбързал да свърши всичко още през нощта. Вероятно смята, че колкото по-малко хора забележат присъствието му, толкова по-лесно ще му бъде да се измъкне веднага, щом получи това, което иска.

— Предполагам това означава, че сме пристигнали в Бриджпорт? — отговори сънено Ейми.

— Най-последно.

— Но как са намерили града без твоя помощ? — попита тя.

— Не съм ли ти споменал, че те са идвали тук миналия месец?

Ейми присви очи.

— Със сигурност не си.

Уорън вдигна рамене.

— Тайши ми каза. Жанг знаеше откъде съм. Знаеше и за флотилията „Скайларк“. Това е била единствената нишка, по която е можел да ме открие, така че първото място, където е потърсил, е било точно тук.

— Мислиш ли, че е останало нещо от къщата ти?

Сухият ѝ тон го накара да се ухили.

— Имаш предвид, след като те са я претършували? Виж, неговите хора са по-добросъвестни, отколкото си мислиш, а и вазата, разбира се, не беше оставена в къщи. А той е открил, че съм отплавал за Англия. Ето защо се и яви там.

— А къде е тази ваза?

— Дадохме я на един стар семеен приятел, за да я пази.

След като любопитството ѝ бе задоволено, Ейми започна да се облича. Имаше само още един въпрос, който тя смяташе за твърде уместен:

— Какъв е планът ти?

— За начало — малко театър от твоя страна.

— Звучи интересно.

— Надявам се, че все още ще мислиш така, когато чуеш за какво става въпрос. Искам да настояваш да ти разрешат да дойдеш с мен.

— И без друго щях да го направя.

— Но аз ще настоявам да останеш тук...

— Не си го и помисляй, Уорън...

— Изслушай ме, по дяволите. Жанг просто обича да прави това, което аз не искам. Ето защо той трябва да си помисли, че не желая ти да идваш и да ми пречиш. И независимо какво казвам аз, ти трябва да се бориш с нокти и зъби да дойдеш с мен. Сега побързай. Съмнявам се, че имаме много време.

— Не каза какво ще се случи, ако малкият ни театър не успее.

— Ако се стигне дотам, ще трябва неохотно да се съглася с присъствието ти, но не мисля, че това ще е необходимо. Ако Жанг остане верен на принципите си, ще настоява да ме придружиш.

— После какво?

— После... още не знам.

Очакваше Ейми да се разстрои, но тя просто се усмихна и каза:

— Не се тревожи за това. Все нещо ще ти хрумне.

Минаха още само няколко минути, преди Тайши да се появи на вратата, най-после със сериозно изражение на лицето. Точно зад него стоеше Ли Лянг. Когато излязоха от каютата, видяха, че Жанг беше благоволил да напусне разкошните си покои, за да ги изпрати. Разбира се, той без съмнение вярваше, че това е последният път, когато вижда

Уорън и искаше лично да се наслади на отмъщението, което му бе подготвил.

— Надявам се, че връщането на вазата няма да отнеме много време, капитане? — попита Ли от името на Жанг.

— Зависи колко време ще ми отнеме да намеря човека, у когото е тя. Сам ли отивам или с охрана?

— Ще те придружат, разбира се. На американците не може да се вярва.

— А на вас, китайците, може? Ама че смешно — каза Уорън с презрителен тон.

Тук Ейми реши да се намеси, преди гневът да го е направил достатъчно непредпазлив, за да провали плановете им. След като вярата в принципите на Жанг беше единственото, на което можеха да разчитат в този момент, бе много лошо от страна на Уорън да признава, че такава не съществува.

— Защо не приключим с това, джентълмени, и не запазим заяждането за някой друг път?

Уорън се обърна към нея.

— Ние? Къде, за бога, си мислиш, че отиваш ти!

— С теб, разбира се.

— За нищо на света — каза той и се обърна пак към Лянг. — Всичко си има граници, а аз твърде дълго понасях нейната вбесяваща компания. Бих извил мършавия ѝ врат, ако сестра ми нямаше да се разсърди. Но вече пристигнахме и няма нужда да търпя това повече, така че, дръжте я, за бога, далеч от мен.

Ейми предположи, че той казва всичко това заради Жанг, но все пак я заболя да го чуе.

— Идвам с теб, капитане, или ще запищя така, че след секунди ще докарам властите тук. Знам, че в малките градове като този има пазачи на пристанищата, а и по корабите наоколо, така че не си мисли, че няма да ме чуят.

Жанг произнесе няколко думи и в следващия момент Ли каза:

— Тя идва с теб, капитане. Разбираш, че не бихме желали да привличаме внимание.

Естествено, че разбираше — нали планираха да оставят два трупа след себе си, а и корабът им не беше екипиран за водене на

битки, нито за защита срещу нападение. Докато не излезе извън американски води, китайците нямаше да са в безопасност.

Може би ако не беше Ейми, Жанг не би изпратил толкова хора на брега с Уорън, но заради нея ескортът му се състоеше от шест души, между които Ли Лянг и двама от личните телохранители на диктатора. Уорън не се заблуждаваше, че ще бъде в състояние да се справи с тях дори и въоръжен с уменията, усвоени от Тайши. Ето защо се почувства по-щастлив от всеки друг път в живота си, когато видя, че до тях е закотвен кораб на „Скайларк“, и то не кой да е. Беше „Амфитрита“, собственият кораб на Джорджина и шансът току-що се бе обърнал изцяло в негова полза.

— Имаме късмет — каза той на Ли, като спря пред мостика на кораба на сестра си и извика:

— Ахой, „Амфитрита“.

Лянг застана встрани до Уорън и попита:

— Твоят приятел е на този кораб?

— Възможно е — отговори Уорън уклончиво, докато чакаше да се появи патрула.

Минаха няколко напрегнати мига — време, през което Лянг можеше да ги отведе. Но той не го направи.

Късметът на Уорън работеше все по-добре и по-добре. Той дори познаваше човека, който най-накрая се появи на мостика.

— Вие ли сте това, капитан Андерсън?

— Наистина съм аз, господин Кейтс.

— Чухме, че сте в Англия.

— Промяна на плановете ме доведе обратно. Забеляза ли кораба, който току-що акостира до вас?

— Не бих могъл да го пропусна, капитане.

— Ако не се върна до един час при вас на борда, хвърлете го във въздуха. Значи, гледайте часовника си, господин Кейтс. Точно един час.

След съвсем кратка пауза господин Кейтс отговори:

— Тъй вярно, капитане.

Но се чуха и няколко свирепи просъскани нареждания зад гърба на Уорън и той се обърна, за да види един от хората на Жанг да тича към кораба им, за да предупреди своя господар.

— Върни го, Ли — каза Уорън, — или ще им наредя да го направят сега.

След още едно свирепо просъскване, мъжът се върна в тръс при тях. Уорън се усмихна на Ли.

— Просто за да се застраховам, нали разбираш. Можете да получите проклетата ваза, но не и заедно с мен и момичето.

— А ние как можем да бъдем сигурни, че няма пак да дадеш такава заповед, когато си в безопасност на твоя кораб? — поинтересува се Ли.

— Ще трябва да се доверите на думата ми.

— Твърде неприемливо.

— Но е единственото, с което разполагате.

На Ейми ѝ се прииска да го ритне. Той не им оставяше друг избор, освен да направят нещо драстично. Тя се обърна към Ли:

— Виж, гордостта му е наранена от цялото това изпитание и той не би искал да се узнае, най-малко пък в родния му град, как е бил заставен да дойде тук против волята си. А това със сигурност би се разбрало, ако му се наложи да обяснява защо е осеял пристана с трупове и корабни отломки. Той ще ви остави да си отидете с вазата, господин Лянг, можете да разчитате на това. А сега, ще тръгваме ли?

Уорън ѝ хвърли възмутен поглед, задето бе провалила неговото отмъщение, колкото и кратко да продължеше то. Обаче Ли взе думите ѝ присърце и даде знак, че могат да тръгват.

Сега най-важно от всичко бе да се печели време, и тъй като по прекия път до къщата на Йън Макдонъл се стигаше за по-малко от двадесет минути, Уорън ги преведе през лабиринт от странични улички и задни дворове. Това отне още десет минути. Така на Ли и хората му щеше да е необходим още половин час, за да се върнат до пристанището, а може би дори повече, защото щеше да им бъде трудно да намерят обратния път без помощта на Уорън и лесно биха могли да се объркат, особено ако Ли ги пришпореше да бягат, за да успеят да вдигнат платна, преди да е настъпил определеният за атаката час.

Домът на Мак не бе толкова далеч от къщата на Уорън. Ако Ейми не беше с него, самият той би опитал да побегне и да задържи придружителите си на брега, докато Жанг експлодира във въздуха. Тази идея определено си струваше, като се имаха предвид намеренията

на Жанг спрямо Уорън. Но когато ставаше въпрос за живота на Ейми, Уорън за нищо на света не можеше да поеме такъв риск.

Стана така, че се наложи да тропат още цели пет минути по входната врата на Мак, преди шотландецът да се надигне от леглото, за да отвори.

— Не знаете ли кое време е? — бяха недоволните думи, с които ги посрещна, преди дори да забележи кой е обезпокоил съня му.

— Напълно сме наясно, Мак.

— Ти ли си това, Уорън?

— Да, ще ти обясня по-късно. Точно сега малко бързаме, така че би ли ми донесъл онази ваза Танг?

Мак погледна към Ейми, която стоеше до него, после към китайците, които стояха зад него.

— Оставих я на съхранение в банката. Сметнах, че там ще е по-сигурно.

Уорън се ухили.

— Страхувах се, че може да си го направил... но виждам, че не си. Всичко е наред, Мак. Донеси ми я.

— Сигурен ли си, че искаш да направя това, момко?

— Да. Проклетата вехтория причини повече неприятности, отколкото си заслужава. Изпращам я обратно на пълноправния ѝ собственик. Няма време, Мак. Побързай.

Мак кимна и тръгна надолу по коридора, а Уорън и останалите останаха да го чакат в антрето. Всички врати наоколо бяха затворени. Мак беше оставил само една свещ, но и тя бе достатъчна да се види, че Ли е обхванат от колебание.

Уорън разбра, че не всичко е приключило. Ли беше получил изрична заповед да извърши две убийства, а китайците бяха фанатици на тема изпълнение на заповед! Той отчаяно се опитваше да измисли начин да го направи, и заедно с това да спаси господаря си от смърт.

— Няма как да стане — подхвърли небрежно Уорън и привлече свирепия поглед на китаеца към себе си. — Няма да успееш да се върнеш навреме. Наистина ли смяташ, че Жанг иска да умре заради някакво си дребно отмъщение... когато вазата е най-важното нещо в случая?

Ли не отговори. В този момент Мак се върна с вазата. Ли се протегна към нея, но шотландецът я вдигна високо, за да не може той

да я стигне, и я подаде на Уорън.

Ейми се приближи, за да види по-добре антиката, станала причина да преплава през морето — пътуване, за което тя не можеше да съжاليا, въпреки напрежението, което се усещаше в стаята, и въпреки че знаеше, че тя и Уорън още не са се измъкнали от опасността. Порцелановата ваза бе изключително произведение на изкуството. Беше невероятно фина, почти прозрачна. Върху белия фон имаше гравирана със злато сцена от китайската митология, изпипана до най-малките детайли. Сигурно струваше цяло състояние. Но в момента това състояние бе техният живот.

Уорън си мислеше за същото. Изведнъж си припомни какво беше направила с тази ваза Джорджина при завръщането си от Англия, завъртя бавно скъпоценната вещь в ръцете си, погледна към Лянг и каза с убийствено сериозен тон:

— Би било жалко, ако внезапно я изтърва, нали?

Китаецът силно пребледня.

— Ще умреш моментално — обеща той.

— Без друго планът беше такъв, нали? — отговори Уорън и после, без да се обръща към Ейми, ѝ нареди: — Ейми, влез в стаята ей там, зад гърба на Мак, и се заключи вътре. Тръгвай! — На Лянг, който понечи да я спре, каза: — Забрави за нея. Тя никога не е имала нищо общо с всичко това. Просто сестра ми много я обича. Ще получиш вазата, но на пристанището ще се върнем без момичето.

Така и стана. А Ейми се озова в някакъв килер, който нямаше ключалка на вратата; вътре нямаше и нищо, от което да се направи барикада. Беше сигурна, че Уорън е знаел това и е блъфирал, само за да я отстрани от пътя си. И беше бясна, че я бе подмамил да изпълни тази заповед, без първо да помисли.

Мак отвори вратата зад гърба ѝ.

— Можеш вече да излезеш, момиче.

— Тъкмо това се канех да направя — отговори Ейми. — И недей просто да стоиш там, човече. Донеси един пистолет, или повече, ако имаш. Трябва да се върнем на пристанището, за да се уверим, че няма да опитат нещо в последния момент.

— Мисля, че на Уорън това няма да му хареса — каза Мак колебливо.

— А аз мисля, че в момента не ме интересува какво ще му хареса. Да ме натика в килера! — промърмори тя, после каза: — Какво чакаш? Да вървим.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Оказа се, че Ейми и Мак са пристигнали твърде късно, за да могат да помогнат, но пък и не бе имало нужда от помощта им. Когато се добраха до „Амфитрита“, Уорън тъкмо си тръгваше от него. Португалският кораб вече бе погълнат от мрака, който се стелеше отвъд светлините на пристанището.

Ейми ни най-малко не беше разочарована от това, че съдействието ѝ не е необходимо. Тя се хвърли в ръцете на Уорън, за да сподели облекчението му от успешния край на всичко. Не забеляза, че той не отвърна на прегръдката ѝ.

Вместо това Уорън се обърна към Мак:

— Какво прави тя тук?

— Трябва да ти кажа, че тя е деспот като сестра ти — отговори навъсено Мак.

Ейми се отдръпна от Уорън, за да се взре възмутено в червенокосия шотландец.

— Със сигурност не съм, но и да бях, какво от това? Можеше той да се нуждае от съдействието ни и ако бе така, как щеше да го получи, ако не бяхме дошли? Защо не ми отговориш, а?

— Няма значение, Мак — въздъхна Уорън. — Не би искал дори да се опитваш да я разбереш, повярвай ми. — А на Ейми каза: — Ела, ще те сложим в леглото. Всичко свърши. Утре ще намерим кораб, за да те върне у дома.

Тя се успокои само защото чу „легло“, а смяташе, че това все още означава неговото легло. Колкото до намирането на кораб утре, тя достатъчно бързо щеше да го разубеди. Искаше ѝ се да разгледа родния му град, преди да се върнат в Англия.

Докато крачеше до него, Ейми попита:

— Какво стана? Наистина ли Ли се хвана на твоя блъф, че ще ги вдигнеш във въздуха?

— Не беше блъф, Ейми.

— О! — каза тя с лека изненада.

— И понеже вазата бе в ръцете ми — продължи Уорън, — те не искаха да рискуват и да се опитват да ми я отнемат. Върнахме се тук и аз просто попитах господин Кейтс дали оръдията са заредени и подготвени. Когато той отговори, че са, аз хвърлих вазата към Лянг.

— Хвърлил си я? — ахна тя. — Шегуваш се.

— Направих го и още как; и изражението му, преди да я улови, почти си струваше цялата тази авантюра.

— Мога да се сетя за няколко други неща, заради които си струваше.

— Недей — беше всичко, което отговори той.

После ускори крачка, така че ѝ беше трудно да продължи разговора, защото непрекъснато се опитваше да го догонва. Е, това не бе нещо ново за нея. Но въпреки това настроението му я изненадваше. Отдаде го на спадането на напрежението, както и на факта, че бе загубил безценна антика, без да получи нищо в замяна. Всъщност, беше получил нея, но Ейми не се заблуждаваше, че той ще сметне това за кой знае каква придобивка, особено след като знаеше, че може да я има винаги, когато пожелае.

Стигнаха до къщата и Уорън много набързо представи Ейми на икономката си, която се наложи да събудят, за да настанят гостенката. Жената я заведе в бившата стая на Джорджина и ѝ даде една от нейните нощници. Имаше и няколко стари рокли, които можеше да премери на сутринта.

На въпроса дали желае нещо за ядене, преди да си легне, Ейми отвърна, че би яла каквото и да е, стига само да не е ориз. Не си направи труда да обяснява повече, особено след като горещата вана вече я очакваше и единственото, за което можеше да мисли, бе как да се вмъкне в нея колкото може по-скоро.

Но щом се приготви за сън, и през ум не ѝ мина да легне в леглото, още по-малко пък — сама. Чакаше Уорън да дойде при нея и щеше да чака още много дълго, защото той нямаше никакво намерение да идва. Най-накрая Ейми проумя това и успя да измисли няколко оправдания за отсъствието му, но тъй като нито едно от тях не издържаше на критика, тя тръгна да го търси.

Третата спалня, в която надникна, се оказа неговата. Той също още не си беше легнал. Седеше на един стол, прегърнал бутилка уиски в скръстените си ръце и се взираше в незапалената камина. Не я беше

чул да влиза и Ейми се поколеба дали да му се обади, защото осъзна, че той наистина не възнамерява да дойде при нея тази нощ. Не знаеше какво да мисли, но със сигурност не смяташе, че става въпрос за нещо по-сериозно от временна прищявка от негова страна. Обратното предположение никога не би минало през ума ѝ. Накрая, решена да открие какво не е наред, каза:

— Уорън?

Той просто извърна глава, за да я погледне.

— Какво правиш тук?

— Търся те.

— Вече ме намери, така че се връщай обратно в леглото. Всичко свърши, Ейми.

— Неприятностите — да, но не и това между нас.

— Напротив, то също.

— Не е възможно да мислиш така.

Уорън скочи от стола и се обърна към нея. Не се олюля. От бутилката не липсваше кой знае колко — беше твърде погълнат от мисли, за да пие.

— По дяволите! — почти изкрещя той. — Кога ще спреш да се надяваш на нещо, което няма да стане?

Ейми настръхна при тази неочаквана нападка.

— Ако имаш предвид брака, мога да живея и без него, ако ти можеш.

— Сигурно можеш — присмя ѝ се Уорън. — А също и проклетото ти семейство.

Беше прав, разбира се. Нямаше да ѝ се размине безнаказано да живее в грях с него.

— Тогава ще продължим да бъдем любовници — предложи тя, въпреки че в момента на самата нея ѝ бе трудно да го приеме. — Не е необходимо някой да знае.

— Искам поне веднъж да чуеш това, което ти казвам, Ейми — каза той бавно, натъртено. — Ти ми омръзна. Нямам повече нужда от онова, което можеш да предложиш.

Беше преднамерено жесток, както хиляди пъти досега. Само че този път това я разяри и като се сети какво ѝ беше казал веднъж Джереми, Ейми реши да му отмъсти.

— Наистина ли — каза тя, развърза халата, с който бе облечена и го остави да падне на земята. Със задоволство чу как Уорън рязко си пое дъх. — Тогава хвърли един последен поглед, Уорън Андерсън, за да запомниш добре от какво си се отказал.

Тя, разбира се, беше съвсем гола. И той беше съвсем смазан от това. Направи крачка към нея, по-точно — залитна, и падна на колене пред нея. Ръцете му обвиха бедрата ѝ, лицето му се притисна към корема ѝ. От гърдите му се изтръгна дълбок, прочувствен стон.

Ейми бързо забрави за отмъщението. Уорън бързо забрави непоколебимостта си. Остана само огънят, който се разпалваше всеки път, когато се докосваха. Терзанията можеха да почакаат до утре.

И двамата щяха да имат такива, и то, за съжаление, не по причините, които биха могли да очакват.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Изглежда, че идваме твърде късно — забеляза Кони.

— Добре де, не гледай към мен — каза Антъни. — Не аз вкарах кораба в бурята, която ни завлече почти до Гренландия. Тази чест се пада на скъпия ми брат.

— Най-добре забрави за това, малкия. Твоят скъп брат се кани да нанесе тежка телесна повреда.

Не беше точно така, но поне приблизително отговаряше на истината. Джеймс стоеше от другата страна на леглото, загледан към спящата двойка, и дяволски много му се искаше бурята да не се бе изпречвала между него и жертвата му. Бяха му необходими цели две седмици, за да стопи преднината им само до осем часа, но все пак корабът му бе успял да акостира едва на сутринта, когато от другия кораб нямаше и следа. Толкова за планове му да притисне до стената хитрите китайски копелета.

Не беше и допуснал, че „Нерей“ може да пристигне пръв. Но правилно бе предположил, че Уорън е съумял да се справи успешно с китайците и че сега може да бъде намерен у дома си. Двамата братя веднага се бяха отправили нагам заедно с Кони, защото докато не се уверяха, че Ейми е добре, безпокойството им нямаше да се уталожи. Икономката на семейство Андерсън ги бе уверила, че всичко е наред и им бе казала, че капитанът и гостенката му все още спят.

После беше излязла, за да им пригответи закуска. Те се бяха качили право горе, за да намерят липсващата двойка. Не бяха подозирали, че ще ги открият заедно.

Сега Джеймс беше обезумял от ярост, но добре съзнаваше, че не може току-така да убие човека, задето е отнел невинността на Ейми, когато самият той бе сторил същото с Джорджина, собствената сестра на Уорън, и дори бе сключил сделка за нея и за детето, което тя носеше. Това, което го вбесяваше непоносимо, бе фактът, че нямаше никакъв избор. Негодникът трябваше да бъде приет в семейството, и то не просто като шурей, с когото човек можеше да не се съобразява и да

пренебрегва, ако се наложи, а като племенник на Джеймс по брак. Негов племенник! Черно проклятие!

— Предполагам, можем благородно да сметнем, че са се оженили — каза Антъни, но предложението му получи два бързи, възмутени погледа. — Добре де, не е кой знае колко невероятно.

Кони отстъпи назад, за да се махне от пътя му, преди да каже:

— Защо не попитате него?

— Нямам нищо против.

Но Антъни, който беше най-близо до Уорън, съвсем не се отнесе нежно с него. Той се наведе и небрежно го удари с опакото на ръката си, за да привлече вниманието му. И постигна успех доста бързо. Подпомогнат по този начин, Уорън се събуди и неуверено се надигна.

Антъни се бе отдръпнал настрана, но все пак Уорън съзря тъкмо него.

— Ти откъде се взе, по дяволите?

— Имам по-добър въпрос за теб, старче — отговори Антъни. — Женени ли сте?

— Що за въпрос, по дяволите...

— Уместен... при тези обстоятелства. А, виждам — сега си спомняш, че не спиш сам. И така?

— Не съм се оженил за нея — процеди Уорън.

Антъни цъкна с език.

— Трябваше да излъжеш, янки, или поне да добавиш „все още“ към това изявление. Дяволски глупаво от твоя страна да не се досетиш.

— Някой да ти е казал, че той е умен?

Уорън се извъртя и съзря Кони в долната част на леглото, после и зет си, от когото бяха долетели последните думи.

— Господи — възкликна той и стовари глава обратно върху възглавницата. — Кажи ми, че сънувам.

Ейми беше тази, която му отговори. Рамото на Уорън бе закачило нейното и това най-накрая беше разбудило и нея.

— Какво...

— Имаме компания, Ейми — прекъсна я Уорън. В гласа му се процеждаше неприязън.

— Стига глу... — но спря, защото забеляза чичо си Тони, изправен до леглото, и като разтвори широко очи, довърши с ужасен тон: — Прав си.

— Радвам се да видя, че си здрава и читава, котенце — каза Антъни, но веднага добави: — Поне в по-голямата си част.

Ейми изсумтя и зарови лице в рамото на Уорън. Но кошмарът ставаше все по-страшен.

— Няма нужда от това, скъпо момиче — обади се Джеймс иззад гърба ѝ. — Знаем кой е виновен за всичко.

— Това е сън — увери тя Уорън. — Щом се събудим, и ще изчезнат.

Той просто въздъхна.

— Бих искал поне веднъж да спреш да се заблуждаваш, Ейми.

— О, колко мило. — Тя се надигна, за да го погледне. — Просто чудесно. И не мисли, че не си спомням как се опита да ме отблъснеш снощи. Всичко свърши, така ли? Кой кого заблуждава?

— Доста умело се опитва да поеме вината върху себе си, нали?

— Нещо, което ми напомня Рийгън и склонността ѝ да обръща всяка дребна ситуация в своя полза — отбеляза Кони.

— И имат един и същ отвратителен вкус по отношение на мъжете, за нещастие — довърши Джеймс.

— Много забавно, джентълмени — каза Уорън. — Но заради честта на дамата, защо, по дяволите, не излезете отгук, така че да можем да се облечем, преди да продължим разговора?

— Няма да се измъкнеш през прозореца, нали? — попита пръв Антъни.

— От втория етаж? — отвърна Уорън. — Да не мислиш, че искам да си счупя врата?

— Хайде, янки — присмя се Антъни. — Последната ни грижа в момента е твоят врат.

— Достатъчно, Тони — каза Джеймс. После се обърна към Уорън и заяви многозначително: — Доколкото си спомням, кабинетът беше предпочитаната стая за подобни разисквания. Не се бави.

Уорън скочи от леглото в секундата, в която вратата се затвори и започна да навлича дрехите си. Ейми се изправи по-бавно, като държеше чаршафа пред гърдите си. Бузите ѝ още руменееха. Струваше ѝ се, че никога няма да престанат.

Не би могла да се чувства по-унижена, дори ако я бяха открили собствените ѝ родители. Да говори за прелъстяване на мъж беше едно,

но да бъде заварена, докато го прави — съвсем друго. Не искаше никога повече да поглежда чичовците си. Но нямаше избор.

— Ако не бях сигурен в обратното, бих си помислил, че си го планирала — каза Уорън, докато обличаше самото си.

Жестокият му тон я огорчи. Не би могла да се справи с неговите нападки точно сега, наистина не би могла.

— Не съм те насилвала да се любиш с мен тази нощ — изтъкна тя.

— Нима?

Обвинението я засегна дълбоко, но стори и нещо повече — накара я да се види през неговите очи. Той бе абсолютно прав. Беше си спомнила съвета на Джереми и го бе приложила спрямо Уорън. Беше се държала като пълна егоистка още от самото начало. Никога не се беше съобразявала с настоящите му чувства, а само с тези, които бе сигурна, че ще се появят по-късно. Но да бъдеш сигурен в нещо още не означава, че то е вярно, независимо от безпогрешността на здравите й инстинкти. Била е несправедлива.

Вдигна поглед, за да му каже, че ужасно съжالياва, че повече никога няма да го насилва, но той вече беше излязъл от стаята.

— Значи тук те натупаха? — обърна се Антъни към брат си, когато влязоха в просторния кабинет на долния етаж. — Е, наистина, има достатъчно място за това.

— Млъквай, Тони.

Но Антъни никога не приемаше чужди съвети, освен ако не му изнасяше. Затова продължи в същия дух:

— Трябва докато сме тук да ми покажеш и прословутото мазе, за да мога един ден да разкажа на Джак цялата история. Убеден съм, че тя ще бъде очарована да чуе как нейният вуйчо за малко не е обесил баща й.

Джеймс пристъпи напред. Кони скочи между него и Антъни. А Уорън, който тъкмо влизаше, попита:

— Толкова ли не можехте да ме почакате?

Двамата братя рязко се отдръпнаха един от друг.

Кони оправи палтото си и каза одобрително:

— Точно навреме, янки. Бяха на път да забравят, че ти си този, когото искат да удушат.

— Кой иска да се заеме с това удоволствие? — попита Уорън, като погледна единия и другия.

— Не аз, старче — отговори Антъни. — Знаеш ли, аз самият съм минал по твоя път, макар че не ме преследваха разни зли роднини. Просто нямаше такива, нали разбираш? Трябваше сам да свърша благородното дело.

Уорън се обърна към Джеймс.

— Значи ти ще си този лицемер?

След кратка пауза Джеймс отговори:

— Не. Ако се съгласиш всичко да се уреди, няма да те докосна. А при тези обстоятелства май нямаш кой знае какъв избор, нали?

Уорън знаеше, че е така и тъкмо заради това самият той беше толкова ядосан. Едно беше да се наслаждава на прелестите на Ейми без семейството ѝ някога да научи, но съвсем друго — сега, когато вече знаеха.

— Ще се ожения за нея — процеди той, — но проклет да съм, ако живея с нея, и проклет да съм, ако си имам работа повече с вас, копелета.

— Мили боже, човече, не е нужно да бъдеш толкова сговорчив — каза Антъни. — Бихме се задоволили и само с частта за женитбата.

— Искаш ли да се ожениш за мен?

Уорън се извърна. На прага стоеше Ейми. Беше облякла единствено смачканата си рокля. Беше боса. Неговите собствени пръсти бяха помогнали да се разроши този великолепен водопад от черна коса. А веселото оживление, което сякаш бе нейна втора природа, бе изчезнало.

Беше твърде ядосан, за да обърне внимание на стягането в гърдите си; твърде ядосан, за да види, че тя беше опъната като струна в очакване на отговора му.

— Ти вече знаеш отговора. Никога не съм ти дал повод да мислиш обратното, нали?

Ейми може и да бе подготвена за тези думи, но да ги чуе произнесени, след всичко, което бяха преживели напоследък... след миналата нощ... Болката, която се надигна в гърлото и в гърдите ѝ, беше непоносима. Но той стоеше там, гневен и твърдоглав както винаги, и тя би предпочела по-скоро да умре, отколкото да му покаже колко я е наранил току-що.

— Тогава това решава въпроса — каза тя спокойно.

— Дума да не става, скъпо момиче — каза ѝ Джеймс. — Неговите предпочитания нямат никакво значение.

— Разбира се, че имат. Аз няма да се омъжа за него.

Изумен, Джеймс попита:

— Знаеш ли какво ще каже баща ти за това?

Но Ейми просто отговори:

— Няма да се омъжа за него, докато не ме помоли.

— Чувала ли си за едно нещо, наречено магарешки инат, котенце? — вметна Антъни.

А Джеймс добави:

— Той ще те помоли да се омъжиш за него, Ейми. Гарантирам ти.

— Такъв вид помолване не се брои. Той трябва да го иска и аз трябва да знам, че го иска. Казах ти и преди, чичо Джеймс, че няма да се омъжа за него, ако бъде завлечен насила до олтара. Край на разискванията. А сега бих искала да си ида у дома колкото се може по-скоро, ако някой от вас бъде така любезен да уреди това.

Не погледна към Уорън. Просто излезе така тихо, както се беше появила. Но раздразнението, което остави след себе си, беше осезаемо, поне за двама от присъстващите в стаята.

— Проклятие! — изръмжа Джеймс.

— Хм, това ти спаси главата, янки — каза Антъни с цялото негодувание, на което бе способен. — Но означава още, че ще стоиш далеч от нея — в противен случай аз самият ще избърша пода с теб.

Уорън изобщо не се разтревожи от тази заплаха, защото нямаше никакво намерение някога отново да се приближава до Ейми. Но не беше сигурен, че това, което изпитваше в момента, е облекчение и ако не, какво, по дяволите, го глождеше отвътре и го караше да иска да хукне след нея? Каквото и да бе това безименно чувство, той нямаше да му се поддаде, но въпреки всичко...

За да прогони въпроса от ума си, той се обърна към Джеймс и попита:

— Как стигнахте толкова бързо до тук, все пак?

— С твоя кораб.

При друг случай Уорън би избухнал, но точно сега беше доволен, че разполагаше с кораба си. С радост щеше да се премести на борда.

— Тогава ме извинете, джентълмени. Разполагайте се както намерите за добре в дома ми. Аз отивам до „Нерей“, за да видя какво е останало от него.

Стрелата, насочена към капитанските умения на Джеймс, попадна право в сърцето му. Но той си го върна с думите:

— Не много.

Уорън не се хвана на въдицата.

— При това положение разбирате защо няма да ви предложи транспорт обратно до Англия.

— Като че ли пък ние бихме допуснали ти и Ейми отново да сте заедно на един кораб — промърмори Антъни.

Уорън не се хвана и на тази въдица.

— Тогава значи вероятно няма да се видим повече.

„Дай боже“, помисли си всеки един от тях.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Братята на Уорън бяха отплавали по-рано през седмицата обратно за Англия с новия управител. Ако тръгнеше веднага, имаше шанс да ги настигне още в морето. Така нямаше да му се наложи да се връща до Англия, за да им обяснява.

Не отплава веднага. Проучи кои други кораби ще отпътуват за тази част на света. Един от тях тръгваше по разписание след три дни. Уорън предположи, че Ейми ще пътува с него, а след като тя и чичовците ѝ си заминаваха толкова скоро, наистина нямаше смисъл той изобщо да се връща в Лондон. Те можеха да обяснят на братята му всичко. Новият управител щеше да бъде настанен в кантората на „Скайларк“. Уорън нямаше какво друго да прави в Лондон... освен отново да бъде в твърде опасна за душевния му покой близост до Ейми.

Да, той трябваше да стои надалеч от Англия няколко години. Молеше се Ейми да замине по-скоро, защото при самата мисъл, че тя е в неговия дом, наистина му бе трудно да се въздържа да не се втурне натам. Още го глождеше усещането, че не биваше да оставя нещата да приключат по такъв начин, че трябваше да намери време да ѝ обясни лично защо въпреки всичко, не би се оженил за нея; че няма възражения срещу нея, а срещу самия брак. Разбира се, тя сигурно знаеше това, след като знаеше толкова много за миналото му, включително и за историята с Мариан. Но може би щеше да е по-добре да чуе от собствената му уста причините, поради които не искаше да я помоли да стане негова съпруга.

Не можеше да я изтрие от съзнанието си, такава, каквато я видя за последно — с тази смесица от обида, поражение и упорство, които променяха вида ѝ, правеха я да изглежда по-възрастна от осемнадесетте си години, караха го да иска да я утеши. Беше дошла да го спаси, бе отказала да го има при други условия, освен нейните. И той ѝ бе благодарен за това... или би трябвало да бъде. Но простата истина беше, че Ейми беше отказала да го има.

Исусе, нямаше да се остави и това да го измъчва, нали?

Уорън се впусна в работа и в срещи със стари приятели. В деня, в който Ейми замина, той се напи до смърт и прекара следващия ден в леглото в угризения, задето го бе направил. После продължи живота си. Върна се в къщи, но не и в спалнята, изпълнена със завладяващи спомени, които не можеше да понесе. Насрочи си пътуване до Западна Индия, което щеше да му отнеме няколко месеца, купи стока, за да натовари кораба и прекара последната си вечер в града с Мак, който мъдро се въздържахе да споменава името Малъри.

Сутринта преди заминаването отиде до пристанището, за да се наслади на късното лято, но в сегашното си настроение не откри нищо приятно в това. Бяха минали пет дни, откакто Ейми бе напуснала града и ставаше по-лесно да не мисли за нея... Не, не беше вярно. Не можеше да спре да мисли за нея. Но щеше да стане по-лесно. Трябваше, защото спомените всъщност ставаха болезнени.

Случи се така, че тази разходка из града не мина без събития. Като зави зад ъгъла, който водеше към пристанището, Уорън видя Мариан и цялата стара горчивина се върна и почти го задуши. Облечена в слънчево жълто — такъв бе дори цветът на дъждобрана ѝ — тя от глава до пети изглеждаше като съпруга на богат човек; и все пак Уорън бе научил, че се е развела. Не беше сигурен как приема това, просто защото не си беше губил времето изобщо да мисли по този въпрос.

Трябваше да мине покрай нея, за да стигне до пристанището. Не, за нищо на света. Обърна се, за да прекоси улицата, но Мариан го бе видяла. Изтръпна, когато я чу да вика името му, но не направи нито крачка повече. Изчака тя да приближи до него. Някога би изпълнил и най-незначителния ѝ каприз. Сега едва понасяше да я гледа, въпреки че с русата си коса и светлосините си очи тя бе не по-малко красива, отколкото всеки друг път.

— Как си, Уорън?

— Не съм в настроение за безсмислени разговори — отговори той рязко. — Така че, извини ме...

— Още си огорчен? Надявах се да не е така.

— Защо? — подсмихна се той. — Мислеше да започнеш оттам, откъдето спря?

— Не. Получих това, което исках — не завися от никой мъж. Не бих се отказала от това за нищо на света.

— Тогава защо разговаряме?

Тя му отправи усмивка, която, както той си спомняше, изразяваше търпение. Беше забравил тази нейна черта — безграничното ѝ търпение, как нищо не можеше да я извади от равновесие. Сега осъзна, че това не е търпеливост, по-скоро ѝ липсваха чувства. Беше толкова различно от търпението на Ейми или по-точно от спокойствието ѝ, защото Ейми беше всичко друго, но не и търпелива.

— За малко да дойда у вас, знаеш ли — каза му тя, — когато чух, че си се върнал. Но не ми стигна смелост. Затова се радвам, че попаднах на теб, защото искам да ти кажа колко съжалявам за моето участие в плана на Стивън. Не можех да ти го кажа по-рано, но сега, когато съм разведена, мога.

— И се предполага аз да ти повярвам?

— Както искаш. Просто имам нужда съвестта ми да е чиста. Не че и сега не бих сторила същото, но искам да знаеш, че не се чувствах добре, когато го правех.

— Когато правеше какво, Мариан? За какво, по дяволите, говориш?

— Стивън беше измислил всичко — за мен, за теб. Всичко е било добре изработен план, създаден дори преди ти и аз да се познаваме. И ти се хвана на въдицата. Беше млад и наивен, а планът беше прост. Да те накара да се влюбиш в мен и после да бъдеш изоставен заради най-злия си съперник. А бебето беше част от сделката. Впрочем, разводът също. Както ти казах, той е планирал това предварително. Всичко, от което се нуждаеше, бе жена, чрез която да го осъществи и той откри тази жена в мен, защото това, което ми предлагаше в замяна, беше твърде изгодно, за да го отхвърля. Да бъда богата и независима, без да трябва да отговарям пред никой мъж. Това беше примамката. Затова го направих.

В момента Уорън беше твърде изпълнен с недоверие, за да се ядоса.

— Бебето е било част от това?

— Да. Това, което Стивън щеше да каже, ако ти се бе опитал да предявиш претенции към детето, беше вярно в по-голямата си част. Аз

спях с него. Настояваше за това, не защото ме харесваше или нещо подобно, а за да е сигурен, че ще забременея. Виждаш ли, той не се интересуваше чие ще е детето. Важното бе ти да смяташ, че е твое.

— Кой беше бащата?

Тя сви рамене с безразличие.

— Честно казано, не знам. То нямаше да остане при мен — това също беше част от сделката — така че се опитах да не се привързвам към него.

— Стивън ли го уби?

Тя беше изненадана.

— Това ли си мислеше? Не. Това е най-забавното. Той наистина обичаше това момче. В действителност беше съсипан, когато се случи нещастиято.

— Сигурно.

Тя се намръщи.

— Ти му позволи да спечели, нали? Ти позволи всичко да стане, както той го беше планирал.

— Като че ли можеш да направиш нещо друго, като знаеш какъв наивен глупак бях.

— Имам предвид сега. Да не би да не виждам, че още си много огорчен? Защо просто не загърбиш всичко това и не го забравиш? Не знаеш ли, че единствената причина, поради която стояхме женени толкова дълго, бе, защото той смяташе, че още ме обичаш? Бяхме се споразумели да получа развод само след няколко години, но мисълта, че нашият брак изцежда няколко капки кръв повече от сърцето ти, го караше непрекъснато да отлага. Най-накрая все пак получих развод, но само поради факта, че ти отсъстваше достатъчно дълго, за да може да злорадства над нещастиято ти.

— Значи си останала свързана с него по-дълго, отколкото си искала? Мислиш ли, че ми пука?

— Може би ще искаш да узнаеш, че никога не съм се интересувала от него, а и той чувстваше същото спрямо мен през всичките тези години.

— Значи има справедливост, в края на краищата?

— А може би ще искаш да узнаеш и това, че той се отегчи от последния си план и че обмисля нов.

— Наистина ли мислиш, че ще направя същата грешка втори път?

— Не, просто си помислих, че трябва да го знаеш — не всичко е свършило, що се отнася до Стивън. Виждаш ли, той наистина те мрази. Често съм се питала дали е съвсем наред да изпада в такива гневни пристъпи заради някакви си обиди и сбивания, станали в детството му — дребни неща, които не означават нищо. Но той наистина е обезумял от ярост, защото тези произшествия от детинството са го опозорили пред баща му и защото баща му му се подигравал и го унижавал, когато се е оставял да го победиш. Той мразеше също и баща си, но никога не си го призна. Мисля, че смесваше образа му с твоя. Беше лесно да мрази теб. Не трябваше да се чувства виновен за това.

— Стивън да върви по дяволите, но ти... ти трябваше да ми кажеш, че се продаваш за пари, Мариан. Вероятно щях да мога да ти предложа не по-ниска цена от неговата.

Обидата я нарани и бузите ѝ поруменяха от гняв.

— Как би могъл да знаеш какво е това да си беден и да нямаш нищо? Винаги си имал всичко, каквото си поискаш. Не ми харесваше да те мамя по този начин. Не очаквах да си толкова добър и забавен... поне такъв беше. Но аз бях сключила сделка. Трябваше да я изпълня.

— Да, заради парите — каза той с отвращение.

— Добре, ето ти нещо без пари, Уорън. Тази млада дама, която беше у вас — из целия град се носи мълвата, че си я компрометирал, но тя е отказала да се омъжи за теб. А Стивън напусна града с нейния кораб. Както ти казах, той търси нов начин да те нарани. И изглежда смята, че го е намерил.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Джорджина не дочака да съобщят за пристигането ѝ и Ейми да слезе при нея в салона. Запъти се право към стаята на момичето и тъй като беше много разтревожена, дори не почука.

— Ейми Малъри, не мога да повярвам с кого те видях днес. Имаш ли представа... знаеш ли дори кой... как можеш да излизаш с този мъж?

Ейми се претърколи на леглото, където преглеждаше последните модни списания, донесени в къщи от майка ѝ.

— Радвам се да те видя, лельо Джордж. Как е малката Джак?

— Можеш да разиграваш тези лицемерни номера пред чичовците си, но не ги опитвай пред мен, млада лейди. Беше със Стивън Адингтън.

— Да, знам.

— Но не знаеш ли кой е той?

— Разбира се, че знам — каза Ейми небрежно. — Ако си спомняш, ти ми каза всичко за него. Той е човекът, за когото се е омъжила Мариан. Развели са се, между другото.

Джорджина зяпна.

— Знаела си и въпреки това му позволяваш да те ухажва?

— Засега.

— Но защо? — попита Джорджина. — И не ми казвай, че го харесваш.

— Той е доста красив, не смяташ ли?

— Ейми!

— О, добре — нацупи се Ейми. — Всъщност работата е съвсем проста. Стивън ми обръща внимание, ухажва ме, още откакто отплавахме от Бриджпорт. Първоначално това ме учудваше, особено след като призна, че знае за отказа ми да се омъжа за Уорън. Как би могъл да знае това, без да знае останалото?

— Няма как.

— Точно така. Значи защо ще ме ухахва, когато е наясно, че съм компрометирана?

— Мислел е, че ще си лесно завоевание? — предположи Джорджина сухо.

— И аз сметнах така, но го отхвърлих. Не, той иска да се ожени за мен.

— Какво?

Ейми кимна.

— Точно така.

— Помоли ли те?

— Не, но намекна, че ще го направи. Мисля, че чака само Уорън да пристигне.

— Какво общо има Уорън с това?

— Всичко. Спомни си какво ми каза за него — как той и Уорън са били съперници от деца, как са искали и са се борели за едни и същи неща. Уорън е искал Мариан и Стивън му я е отнел. Стивън си мисли, че Уорън иска мен, затова сега и той ме иска.

— Е, поне звучи логично, нали? — съгласи се Джорджина.

— Но малката му доносничка...

— Каква малка доносничка?

— Една от прислужниците в дома на брат ти. Забелязах момичето да подслушва два пъти през няколкото дни, докато бях там. Бих казала, че не е успяла да чуе всичко в деня, когато пристигнаха чичовците ми — доловила е само най-лошата част. Поне съм почти сигурна, че не е чула, когато Уорън каза, че наистина не иска да се ожени за мен.

— Защо?

— Защото Стивън, мръсният му лъжец, изрази съчувствие към Уорън за това, че не съм го харесала. Очевидно това е изводът, който си е направил.

— Не му ли обясни?

— Тогава не бях сигурна, че крои нещо, така че го оставих да мисли каквото си иска.

— Но защо продължаваш да се занимаваш с това?

— Заради Уорън.

— Моля?

Ейми се ухили на обърканото изражение на Джорджина и обясни:

— Моят план не успя, лельо Джордж. Прямотата и честността ми не бяха оценени ни най-малко. Така че просто ще се опитам да използвам нещо толкова старомодно като ревността, за да докарам Уорън тук.

— О, боже, няма нищо просто, щом е замесен Стивън.

— Това е допълнителен стимул. Ще дам на Уорън повод да го предизвика, за да може най-сетне да прогони тази стара горчицина от себе си.

Джорджина въздъхна, принудена да изтъкне очевидния факт.

— Ейми, това предполага Уорън да те иска. Как можеш още да се надяваш на това след случилото се в Бриджпорт?

— Напълно си права. Може и пет пари да не дава дали ще се омъжа за Стивън. Всичко, на което разчитам, са инстинктите ми.

— Но той може дори да не се върне в Лондон. Няма причина да го направи.

— Ще се върне — каза Ейми.

— Как можеш да си толкова сигурна? Остави, знам... — Джорджина поклати глава. — Инстинктите ти.

Джорджина се върна у дома в унило настроение, убедена, че Ейми е на път да преживее голямо разочарование. Ако добре познаваше брат си, а тя го познаваше, сега той щеше да стои колкото се може по-далеч от момичето, което означаваше на другия край на света. Така че доста се изненада, когато чу познат глас да говори разпалено в кабинета на Джеймс и след като отвори вратата, се увери, че гласът наистина принадлежеше на брат й.

— Тогава защо не предприемеш нещо? — питаше Уорън. — Тя се позори, по дяволите.

— Мисля, че й е дошъл умът в главата — отговори Джеймс безцеремонно. — Ти си този, заради когото тя се опозори.

— Знаеш ли изобщо кой е този мъж? Той се ожени за една жена, накара я дори да роди дете, само за да ми отмъсти. Вероятно преследва Ейми поради същата причина — защото си мисли, че ще ме нарани, ако я спечели.

— А така ли е наистина?

— Това не е твоя работа, Малъри — озъби се Уорън, после прокара ръце през косата си в безсилие, преди да добави: — Виж, ако се сблъскам с Адингтън, боя се, че ще го убия. Твърде брутално се намесва в живота ми, за да му простя.

— Не знам какво очакваш да направя, янки. Вече се разбра, че когато говори сърцето ѝ, Ейми не слуша добронамерени съвети.

— Тогава предупреди този мъж да изчезва. Като чичо на Ейми вече трябваше да си го направил. Какво чакаш?

Джеймс просто повдигна вежда при тази нападка.

— Не знаех, че този приятел ти е личен враг. А и да знаех, не мисля, че това би имало някакво значение. Държанието му по време на пътуването, а и тук, е безукорно.

— Току-що ти казах на какво е способен.

— Да, според теб. Но какво доказателство имаш?

— Бившата му жена ми призна всичко, преди да напусна Бриджпорт — как ѝ е платил, за да ме преследва, докато ѝ предложи брак и после да ме изостави. Как са се споразумели за всичко — включително тя да роди дете и да ме остави да си мисля, че е мое; включително и обещанието за развод накрая.

Джеймс изсумтя.

— И очакваш да повярвам на думата ти, или, в случая — на думата на една разведена жена, която най-вероятно таи достатъчно голяма злоба спрямо него, за да го очерни?

— Върви по дяволите, тогава! — каза Уорън и изфуча от стаята. Дори когато забеляза сестра си до вратата, той не каза нищо повече от краткото: „Джорджи“.

Тя отиде до бюрото на мъжа си и го попита:

— Какво, по дяволите, става с теб, Джеймс? Би се втурнал след Адингтън моментално, ако някой друг ти беше казал това, което ти каза Уорън. Не му ли вярваш?

— Напротив, скъпа. Не се съмнявам, че Адингтън е толкова зъл, колкото го описа брат ти.

— Тогава защо не се кълнеш, че ще убиеш този мръсник?

— И да лиша брат ти от това удоволствие? Не бих си го и помислил, след като нравът му е толкова забавен.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Беше едно от онези скучни градински увеселения — със сто или повече гости, които се опитват да се развличат с игри на открито и с шаради, и с домакиня, която се моли да не завали. Въпреки че Джорджина настояваше да присъстват, Джеймс никога не би се съгласил, ако не беше чул, че там ще бъде Ейми, а също и Стивън Адингтън. Не че очакваше да стане нещо интересно... освен ако не се появеше Уорън. А Джеймс предчувстваше, че той ще се появи.

Това предчувствие взе да го напуска, когато започна да се свечерява и на моравата бяха наредени маси, за да се нахрани тълпата от гости. Вечерята беше скучна работа — с всички тези пресни клюки, които се носеха от уста на уста, докато гостите обикаляха покрай масите; нямаше нищо, което вече да не бе обсъдено в клуба на Джеймс. Тъкмо се канеше най-послед да завлече съпругата си обратно в къщи, когато Уорън се появи на терасата.

Джеймс мигновено се огледа за Ейми. Напълно естествено, малката палавница седеше на една маса с Адингтън. Не изглеждаше, че се забавлява. Просто слушаше излиянията на американеца, каквито и да бяха те. Джеймс отново се обърна, за да види колко време ще е необходимо на Уорън, за да ги забележи. Съвсем не много.

— Дебелоглаво магаре — промърмори Джеймс. — Не знае ли, че такива неща трябва да се правят дискретно?

Джорджина се приведе към него и нежно го попита:

— За какво мърмориш сега?

— За твоя брат.

— Кой от всичките?

— Този, който се кани да ни позабавлява.

Джорджина се извърна и съзря Уорън, който вече крачеше с решителна стъпка през моравата и се насочваше право към масата на Ейми. Тя се надигна, но Джеймс я дръпна обратно.

— Какво смяташе да направиш? — попита той непокорната си съпруга.

— Да го спра, разбира се.

— Затваряй си устата, Джордж. Дойдох тук точно заради това, макар да си мислех, че той само ще предупреди Адингтън да стои настрана. Но трябваше да се досетя, че брат ти не би могъл да използва цивилизовани средства.

Джорджина започна да защитава Уорън.

— Той още нищо не е направил и, дяволите да те вземат, как така си знаел, че той ще дойде тук?

— Може би защото брат ти е получил анонимно писмо, в което пише, че Ейми и нейният кавалер също ще дойдат.

— Не си го направил!

Джеймс повдигна вежда, без ни най-малко да се впечатли от възмущението ѝ и без да си направи труда да ѝ признае как вече е приел факта, че Уорън трябва да се ожени за Ейми, след като я беше компрометирал пред всички. И понеже единствената спънка, изглежда, беше мудността на Уорън „да я помоли“, Джеймс беше решил да се позабавлява, като го тласне в тази посока както той си знаеше.

Но на жена си каза само:

— Защо пък не?

— Джеймс Малъри!

— Сега тихо, скъпа — предупреди я той. — Той стигна до своята цел.

Наистина беше стигнал. И не си губи времето със „здравей“, „как си“ или дори „ела навън“. Насъбраната за толкова години отровна омраза го тласна направо към действия. Той вдигна Ейми от стола ѝ, просто за да я отстрани от пътя си, и с един удар събори Стивън от неговия. Стивън мигновено скочи на крака и, залитайки, се изправи срещу Уорън.

Последваха викове от изненаданите дами наоколо, докато кавалерите им бързо се струпаха край двамата американци, за да гледат и да залагат кой ще победи. Самият Джеймс също се приближи и застана до Ейми. Беше готов да я възпре, ако тръгнеше да ги разтърва, но тя не го направи.

— Как се чувстваш, когато двама мъже се бият за теб, момичето ми? — попита той любопитно, когато Стивън за втори път беше повален по задник.

— Още не знам със сигурност — отвърна тя. — Но ще ти кажа, когато видя кой ще излезе победител.

— Повече от ясно е кой, не мислиш ли?

Ейми не отговори, но Джеймс долови усмивката, която тя се опитваше да прикрие. Той въздъхна при това поредно потвърждение, че малката палавница е твърде вярна и твърде дълбоко влюбена, за да се откаже някога от негодника Андерсън. Защо, по дяволите, не можеше да бъде непостоянна като всички жени и да загуби интерес към Уорън, преди да се случи непоправимото?

Битката прекатурваше маса след маса за ужас на домакинята, но бързо вървеше към своя край. Уорън нанесе на Стивън два резки удара в стил, показан му от Антъни, но още от самото начало беше очевидно, че не са необходими никакви специални умения, за да бъде победен Стивън. Човекът определено не беше във форма, скоро остана и без дъх, а накрая — почти без живот.

Обаче Уорън не бе приключил с него. Той взе първата попаднала му чаша от една все още непреобърнатата маса и плисна съдържанието ѝ, каквото и да беше то, в лицето на своя противник.

За момент Стивън се закашля и изломоти нещо, после отвори очи. В същия миг Уорън го сграбчи за ризата, повдигна го срещу лицето си и каза с убийствено студен глас:

— Ще стоиш далеч от нея, Адингтън, ако ти е мил животът. А освен това ще хванеш първия кораб, който отплава от града. Давам ти този съвет за пръв и последен път. Ако още веднъж се намесиш в живота ми, ще съжаляваш, че не съм те убил още сега.

За да подчертае сериозността на това предупреждение, Уорън отново повали Стивън на земята. Самият той не беше получил нито един удар. Но не остана да отпразнува победата си. Без да каже и дума нито на Ейми, нито на когото и да било друг, той се отправи обратно към къщата и напусна увеселението.

— Установи ли вече как се чувстваш, котенце? — попита Джеймс, докато Ейми се взираше като омагьосана в отдалечаващата се фигура на Уорън.

Тя въздъхна.

— Едно нещо трябва да му се признае. Придава неподозирани дълбочини на думата „твърдоглав“.

Джеймс се подсмихна.

— Така е, мътните да го вземат.

Цяла нощ Ейми бе измъчвана от терзания. Нещата с Адингтън се бяха развили точно както се беше надявала... до един момент. Не бе планирала Уорън да си замине накрая. Предполагаше се да падне на колене и да я помоли да се омъжи за него — е, добре, може би не така драматично, но поне би трябвало да ѝ се обясни. Но не, той дори не ѝ каза „здравей“.

Каквото и да станеше оттук нататък, тя знаеше, че е изиграла последния си коз. Беше изпразнена откъм идеи, а почти и откъм надежда. По дяволите да вървят инстинктите — нейните очевидно се бяха повредили някъде по пътя.

Най-лошото бе, че се съмняваше дали ще го види някога отново. Той щеше да отплава обратно за Америка, без дори да дойде да ѝ каже довиждане. И този път тя щеше да му позволи. Нямаше да се опита да го спре или да го последва. И никога нямаше пак да прибегва до съблазняване, независимо колко сполучливо се бе оказало това накрая.

Налагаше се да го приеме — не можеше да продължава да го ухажва сама. А и Уорън беше повече от категоричен. Колко пъти още трябваше да ѝ отказват, за да ѝ дойде умът в главата?

Но колко болезнено бе да бъде умна!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

На път за клуба си, Джеймс се отби в голямата къща на Гроувнър Скуеър, но брат му беше излязъл по работа, Шарлот бе на сутрешна визита у някаква приятелка, а Ейми не беше в настроение да приема посетители.

Той се подсмиваше, докато се връщаше към каретата. Думите на иконома бяха точно такива: „не е в настроение да приема посетители“, и Джеймс не се съмняваше, че тя изрично му е заповядала да отговаря именно така. Момичето си беше откровено до крайност, наистина.

Тъкмо се качваше в каретата, когато друга карета спря зад неговата. Не би обърнал никакво внимание на това, ако в същия миг Уорън не беше изскочил и не беше се запътил към къщата. Джеймс веднага слезе и го пресрещна.

— Нямах късмет — каза му Джеймс. — Тя не приема днес.

— С мен ще се срещне — отговори Уорън рязко и понечи да заобиколи зет си.

— Стой, янки. Не си дошъл, за да я помолиш да се омъжи за теб, нали?

— Не.

— Радвам се да го чуя — не се сдържа да го предизвика Джеймс. — Страхувах се, че може да го направиш, след като снощи доказа, че си влюбен в момичето.

Уорън се наежи.

— Адингтън си го търсеше.

— Разбира се, скъпо момче. И ти си изминал целия път обратно до тук, само за да се погрижиш да си го получи, а?

— Може би ти самият искаш да получиш малко?

— Чувстваш се по-уверен след снощната победа, нали? Добре, давай тогава. Отдавна трябваше да свършим това.

За миг свалиха палтата си и застанаха един срещу друг в средата на пътеката. Както винаги, Джеймс нанесе първия удар. Уорън залитна

няколко крачки назад.

— Трябвало е да бъдеш по-прилежен в уроците си — присмя му се Джеймс.

Уорън не се ядоса, а каза:

— Всъщност, защо пак не опиташ същото?

Сега вече беше подготвен и Джеймс се преметна през рамото му.

— Какво казваше, значи? — присмя се този път Уорън.

След това вече не говореха. Битката не беше толкова лесна, колкото вчерашната. Уорън не бе научил кой знае какво от Тайши, да не говорим за нападателни хватки — за тях не знаеше нищо. Но успяваше да се защити срещу Джеймс и на няколко пъти го извади от равновесие, нанасяйки му мощни удари, преди Джеймс да се е окопитил. Успяваше и да се задържи извън обсега на юмруците на зет си, когато самият той се нуждаеше от възстановяване. Все пак това беше жестока борба, която продължи цели дълги десет минути. Почти в един и същ момент двамата стигнаха до един и същ извод. Нямахше да има победител.

— Проклятие, равни сме — каза Джеймс възмутено. — Не мога да повярвам.

Уорън вдигна палтото си.

— Не знам за теб, Малъри, но аз се задоволявам с това, което мога да получа, а равният резултат ме удовлетворява засега.

— Засега — изсумтя Джеймс, после погледна Уорън с присвити очи. — Не си научил тези движения от Тони.

— Научих ги от моя каютен прислужник.

— Каютен прислужник? Много смешно, янки.

И Уорън го намираше за смешно. Но още щом Джеймс си тръгна, усмивката му се изпари. Настроението, което го беше довело тук, го връхлетя отново при твърдия отказ на икономата да му позволи да влезе... поне докато Уорън не го заплаши, че ще разбие вратата.

Влезе в салона. Зачуди се дали икономът е отишъл да предупреди Ейми за присъствието му или да търси помощ, за да го изхвърли от къщата. Бузата му пулсираше, кокалчетата на ръцете му горяха, чувстваше стомаха си така, сякаш в него имаше парен чук. Надяваше се поне, че Джеймс също ще хареса насиненото си око, а и сцепената си устна.

Ейми се бе спуснала тичешком надолу по стълбите, затова когато стигна до салона, беше останала без дъх. Нямахше да повярва, че това не е просто някаква шега, докато не видеше Уорън със собствените си очи. И ето го... боже господи, тя можеше да се закълне, че вчера Стивън не го е докосвал с пръст!

Без да каже и дума за поздрав, Уорън тръгна решително към нея и накара сърцето ѝ да затупти. Когато стигна до Ейми, той затвори вратата, сграбчи я за ръката и я задърпа към канапето. Тя нямаше нищо против... докато той не седна и не я праметна по корем през коленете си.

— Чакай! — изпищя тя. — Какво правиш? Не, длъжен си първо да ме предупредиш... Уорън!

Отекна първото шляпване.

— Това е, задето нарочно се опитваш да ме накараш да ревнувам — каза ѝ той.

— Ами ако не е нарочно? — простена тя.

— Тогава това е, в случай че не е било нарочно. — Още едно шляпване. — Трябваше да направя това — още едно, — още на кораба — пак, — когато измами Тайши, за да дойдеш в моята каюта.

Сгреши като каза това, защото то върна богатството на спомените за нощта на споделеното блаженство. Ръката му увисна във въздуха. Вместо да продължи да я удря, Уорън изстена и я обърна с лице към себе си.

— Спри тази врява — каза той сърдито. — И двамата знаем, че не съм те наранил.

Олелията, който вдигаше Ейми, рязко пресекна. Тя се взря в него.

— Но би могъл.

— Не, не бих.

Вратата с трясък се разтвори. И двамата се обърнаха към иконома и казаха в един глас:

— Излез.

— Но, лейди Ейми...

— Беше просто една проклета мишка — прекъсна го тя със съвсем сериозна физиономия. — Вече избяга, но виждаш, че съм взела предпазни мерки. — Тя вдигна крака си горе на канапето, за да покаже какви предпазни мерки е взела. — И затвори вратата, когато излизаш.

Икономът смаяно се ококори, но изпълни нареждането. Ейми се обърна отново към Уорън и видя, че се е намръщил.

— Винаги ли лъжеш с такава невинност?

— Това не е нещо, за което трябва да се тревожиш, след като съм ти се заклела, че винаги ще бъда откровена с теб. Но не очаквам да ми повярваш, какъвто си скептик. Само за да ми отупаш перушината ли дойде?

— Не, дойдох да ти кажа, че ще отплавам.

Стрела в сърцето, жестоко точна. Тя се отмести от скута му. Щеше ѝ се да я беше спрял, но той не го направи.

— Предполагах, че ще е скоро — каза тя.

— И няма да се опиташ да ме накараш да променя решението си?

Това бе нещо средно между въпрос и твърдение. Ейми го прие по-скоро като въпрос.

— Би ли желал да го направя?

— Не би помогнало — подчерта той.

— Знам. Заблуждавах се. И не бях напълно честна с теб, след като нито веднъж не взех предвид твоите чувства. Доста егоистично от моя страна, нали?

Той не очакваше да чуе точно тези думи и те изведнъж го накараха да се почувства странно наранен.

— Какво говориш, Ейми? Отказваш ли се?

Тя се обърна, преди да избухне в сълзи. Наистина беше твърде болезнено.

— Имам ли избор?

Внезапно той се озова зад нея, завъртя я към себе си, пръстите му се впиха в раменете ѝ.

— По дяволите, не можеш да ме изоставиш!

— Какво?

Той не бе имал намерение да казва това. Изобщо не можеше да си представи откъде се взеха тези думи.

— Нямах предвид...

— О, не, престани — прекъсна го тя бързо и склучи ръце около шията му. — Няма да ти позволя да си върнеш думите назад, Уорън Андерсън. Ти сам се издаде и сега искам да го кажеш.

За миг той изглеждаше разочарован. Беше дошъл тук, воден от гнева си, но това бе само извинение и беше време да си го признае. Тя му се усмихваше и чакаше; всичко, което някога му бе обещавала, беше в очите ѝ — смехът, щастието, любовта... Не можеше повече да отрича, че желае това точно толкова силно, колкото желаше и нея.

Думите, които никога не бе мислил, че ще изрече, не бяха толкова сложни, в края на краищата.

— Ще се оженим.

Тя го изненада, като поклати глава.

— Не, докато не ме помолиш, няма да се оженим.

— Ейми!

— Благодарни на бога, че няма да те карам да паднеш на колене за това — добави тя неумолимо. — Е?

— Ще се омъжиш ли за мен?

Тя рязко пое дъх. Чу го най-последно, но още нямаше да го остави на мира.

— Какво друго?

— Не знам как го направи, но ти завладя сърцето ми, ума ми, боя се, че дори и душата ми. — И беше абсолютно вярно. Видя го в очите му и в главозамайващо красивата усмивка, с която я дари, преди да добави нежно, почти благоговейно: — Обичам те, Ейми. Всъщност, не мисля, че бих могъл да понеса още един ден без теб.

Тонът ѝ се смекчи, когато тялото ѝ се сгуши до неговото и ръцете му я обгърнаха, за да я притиснат още по-близо.

— Толкова ли беше трудно?

— Господи, да — въздъхна той, но всъщност не беше така, съвсем не беше.

— Ще стане по-лесно, обещавам ти.

Той вече не се съмняваше в това. Но като знаеше колко мъки ѝ бе причинил, затаи тревожно дъх, преди да попита:

— Какъв е отговорът ти?

Ейми беше твърде щастлива и изпълнена с любов, за да го измъчва повече.

— Знаеш го от месеци, твърдоглавецо. Просто не беше готов да го чуеш.

Облекчението на Уорън се изля във весел смях, в стягане на прегръдката и накрая — в целувка, която трябваше да я изпепели цяла.

Така и стана.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Шарлот даде тържествена вечеря за семейството и приятелите, за да оповести официално годежа, но семейството вече знаеше щастливата новина. Ето защо както Антъни, така и Джеймс трябваше да бъдат заплашени от съпругите си, за да се съгласят да отидат.

Но на самата вечеря те се държаха добре за пред външните хора. Антъни дори бе забелязан да поздравява Уорън с ръкостискане, въпреки че никой не разбра какво му е казал, за да го накара да избухне в смях.

По време на вечерта Джереми три пъти дръпна Ейми настрана, за да я попита дали е сигурна, дали наистина е абсолютно сигурна, че не е бременна. Тя сигурно щеше да се смили над него в деня на сватбата си и да му каже, че не е приела на сериозно онзи облог. А можеше и да не го направи. Месец въздържание нямаше да навреди на младия негодник, би могло дори да му помогне да посвети малко време на обучението си, от което най-определено се нуждаеше... ако, разбира се, през следващия срок не бъдеше отново изритан от училище.

Дрю най-безобразно ѝ се подиграваше, че не е избрала него. Правеше го преднамерено, само за да провокира Уорън. Но напоследък избухливият нрав на Уорън очевидно отсъстваше и най-накрая, щом разбра, че няма да предизвика брат си, Дрю се отказа.

Когато Ейми най-сетне остана за момент сама с Уорън, го попита:

— Как ти понася посрещането в клана Малъри?

— Слава богу, че съм толерантен човек.

Тя се засмя доволно на измъчената му физиономия.

— Какво ти каза чичо Тони?

— След като се възхити на насиненото око на брат си, поиска аз да му давам уроци.

И тя беше видяла това насинено око.

— Нали няма да се биеш повече с чичо Джеймс?

— Не бих си и помислил. Сега, когато той ще е и мой чичо, решил съм да му засвидетелствам единствено уважение.

— Мили боже, той ще те убие.

Уорън се засмя и я придърпа към себе си. Тя въздъхна и обви ръце около неговите. Чудеше се дали човек може да бъде по-щастлив, отколкото е тя сега.

Като огледа стаята, изпълнена с хора от нейното семейство, Ейми каза:

— Това ми напомня за вечерта, когато те видях за пръв път и се влюбих в теб. Тогава ти дори не ме забеляза.

— Забелязах те, но ти беше твърде млада...

— Няма да започваме отново, нали?

Той се подсмихна.

— Съвсем не.

Тя се наведе към него, за да прошепне:

— Знаеш ли, няма да мога да чакам.

— За какво?

— Да правя пак секс с теб. Знаеш, че не мога да бъда толкова близо до теб, без да те желая.

Цялото му тяло се изопна, откликвайки на думите ѝ. Той я поправи нежно:

— Това е правене на любов.

— А, значи най-после си схванал — подразни го тя.

— Остави прозореца си отворен довечера.

— Смяташ да се качиш?

— Естествено.

— Колко романтично... но няма да стане. Не мога да рискувам да паднеш и да си счупиш врата. Ще се срещнем в градината.

— За да се любим сред ложе от рози? Едва ли ще ти хареса.

Ейми си спомни онзи забавен разговор за цветята с Джорджина и се усмихна.

— А какво ще кажеш под някоя плачеца върба, върху парче кожа, с ягоди наоколо и...

— Млъкни, или ще те помъкна натам още сега.

Ейми се изкикоти.

— По-добре недей. Чичовците ми може да го схванат погрешно и да хукнат да ме спасяват. Това би ни развалило удоволствието, не

мислиш ли?

Разочарован, той попита със сериозен тон:

— Как ти се струва идеята за отвличане?

— Всъщност... звучи примамливо. Само че аз ли ще те отвличам, или ти мене?

Той избухна в смях.

Джеймс, който ги наблюдаваше от другия край на стаята, се обърна към жена си:

— Мили боже, какво е направила тя с бедния човек?

Джорджина се усмихна, доволна от промяната у брат си.

— Той е щастлив. Тя каза, че ще го направи.

— Отвратително е, Джордж.

Тя докосна бузата му с любяща ръка.

— Сложи точка на това, Джеймс.

Издание:

Джоана Линдзи. Твоята магия

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1996

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-445-021-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.